INGEN LÄTT DAG
En elitsoldats självbiografi
EN UNIK
RAPPORT INIFRÅN
SPECIALSTYRKAN
SOM DÖDADE
USAMA
BIN LADIN
MARK OWEN
MED KEVIN MAURER

Originalets titel: No Easy Day
Copyright © 2012 by Mark Owen
All rights reserved.
Published by Penguin Group (USA) Inc.
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Förlaget intygar att Mark Owen är en pseudonym.
Författaren har ansträngt sig för att adresser och liknande ska vara rätt, därför tar varken förlaget eller författaren på sig något ansvar för fel i texten eller ändringar som genomförts efter första tryckningen. Vidare har förlaget ingen kontroll över, och därför inget ansvar för, författarens eller tredje parts webbplatser, inte heller för innehåll på sådana.

Kartor: Travis Rightmeyer
Fotografierna är i författarens ägo

Utgiven av Bokförlaget NoNa 2012
Översättning av Irene Elmerot, Hanna Sandgren, Anders Warnqvist

Bokförlaget NoNa vill tacka personal vid marinens röjdykardivision.

ISBN 978-91-980075-3-4

Den enda lätta dagen är gårdagen.
SEAL-soldaternas valspråk

Länge leve brödraskapet.

Innehåll

Sidhänvisninganrna hör till den tryckta boken.

Författarens kommentar ix

Prolog: Chalk One 1
Kapitel 1: Green Team 9
Kapitel 2: De fem bästa och de fem sämsta 21
Kapitel 3: Däck två 34
Kapitel 4: Delta 44
Kapitel 5: Tätkarl 56
Kapitel 6: *Maersk Alabama* 70
Kapitel 7: Det långa kriget 82
Kapitel 8: Getstigar 96
Kapitel 9: Något är på gång i Washington D.C. 114
Kapitel 10: Vandraren 128
Kapitel 11: Slå ihjäl tid 146
Kapitel 12: Dagen D 161
Kapitel 13: Inbrytning 175
Kapitel 14: Khalid 184
Kapitel 15: Plan tre 191
Kapitel 16: Geronimo 195
Kapitel 17: Evakuering 210
Kapitel 18: Bekräftelse 216
Kapitel 19: Del av magin 228

Epilog 239
Källor 253
Om författarna 255
Grafik: Operation Neptune Spear
Bildarkiv

Författarens kommentar

När jag gick i sjätte klass i Alaska skulle vi skriva en bokrecension. Vi måste välja en bok vi gillade. När jag gick längs bokraden snubblade jag över *Men in Green Faces* av en före detta SEAL-soldat, Gene Wentz. Romanen skildrade stridsuppdrag i Vietnams Mekong-delta. Den fokuserade på jakten på en nordvietnamesisk överste, och var full av bakhåll och eldstrider.

Redan från första sidan visste jag att jag ville bli SEAL-soldat. Ju mer jag läste, desto mer ville jag ta reda på om jag skulle kunna klara det.

Under träningen i Stilla havets vågor hittade jag andra som var likadana: män som fruktade nederlag och hade drivkraften att bli bäst. Det var hedersamt att tjänstgöra tillsammans med och bli inspirerad av sådana män varje dag. Jag blev en bättre människa av att arbeta med dem.

Efter tretton utlandsstationeringar i följd är mitt krig nu slut. Denna bok blir en avslutning av den delen i mitt liv. Innan jag kastar in handduken vill jag försöka förklara vad som motiverade oss under den brutala SEAL-utbildningen och tio år fulla av uppdrag.

Vi är inga superhjältar, men vi delar alla gemenskapen i att tjäna något som är större än vi själva. Det blir ett brödraskap som knyter oss samman, och detta band gör att vi frivilligt utsätter oss för gemensamma faror.

Det här är berättelsen om en grupp ovanliga män som jag hade turen att tjänstgöra med som SEAL-soldat från 1998 till 2012. Jag har ändrat allas namn, även mitt eget, för att skydda våra identiteter, och denna bok nämner inget om pågående uppdrag.

Jag har även ansträngt mig noga för att skydda gruppernas metoder, tekniker och förfaranden som används varje dag i strider mot terrorister och upprorsmakare runt om i världen. Vill du läsa om hemligheter är det här fel bok.

Även om jag har skrivit denna bok för att på ett korrekt sätt beskriva verkliga händelser, är det viktigt att ingen hemligstämplad information

avslöjas. Med min förläggares hjälp anlitade jag en före detta specialförbandsjurist för att läsa igenom manuskriptet och kontrollera att inga förbjudna ämnen nämns, och att det inte kan användas av fiender som informationskälla för att skada eller kränka USA. Jag är säker på att de som arbetat tillsammans med mig med denna bok både har upprätthållit och främjat USA:s säkerhetsintressen.

När jag hänvisar till andra militära eller statliga organisationer, verksamheter eller organ, är det för sammanhangets skull, och oftast bara om deras medverkan i uppdraget jag beskriver redan har tillkännagetts i någon annan trycksak eller något officiellt, icke-hemligstämplat dokument.

Ibland nämner jag vissa allmänt kända före detta befäl vid deras rätta namn, men bara när det helt säkert inte innebär några säkerhetsproblem. I alla andra fall har jag medvetet anonymiserat historierna för individernas skull. Jag beskriver inte heller någon teknik som kan äventyra USA:s säkerhet.

Allt material i denna bok kommer från icke-hemligstämplade källor. Ingenting i den har skrivits i syfte att bekräfta eller förneka, varken officiellt eller inofficiellt, några händelser eller individers, staters eller offentliga organs verksamhet. För att undvika att avslöja förfarandet i vissa operationer, skriver jag ibland mer allmänt om datum, klockslag och händelsernas ordning. Inga av dessa ”genvägar” påverkar exaktheten i minnena eller min beskrivning av vad som hände. Operationerna som beskrivs i denna bok har omnämnts i flera andra civila och statliga skrifter och finns tillgängliga för allmänheten. Dessa hänvisningar står med i källförteckningen sist i boken.

Alla händelser som beskrivs i *Ingen lätt dag* bygger på mina minnen. Dialogerna har rekonstruerats utifrån vad jag minns. Krig är kaotiskt, men jag har gjort mitt bästa för att se till att historierna i denna bok stämmer med verkligheten. Alla eventuella fel är mitt ansvar. Boken redovisar mina åsikter, inte några åsikter från USA:s marinkår, försvarsdepartement eller någon annan.

Trots alla medvetna åtgärder jag har vidtagit för att skydda USA:s intressen och säkerheten på fältet för de män och kvinnor som fortfarande strider runt om i världen, så anser jag att *Ingen lätt dag* är ett sanningsenligt återgivande av de händelser som nämns, och ett ärligt porträtt av livet som

SEAL-soldat och vårt brödraskap. Jag har skrivit denna bok i första person, men mina upplevelser är allmängiltiga och jag är varken bättre eller sämre än någon jag har tjänstgjort med. Det var ett svårt beslut att bestämma sig för att skriva boken, och vissa i den militära världen kommer att se ner på mig för att jag gjorde det.

Men det är dags att klargöra hur ett av de viktigaste uppdragen i USA:s militärhistoria gick till. Det som inte framkommit i media är varför och hur bin Ladin-uppdraget blev en framgång. Denna bok kommer att ge erkännande åt dem som förtjänar det. Uppdraget var ett lagarbete, från underrättelseanalytikerna som hittade Usama bin Ladin till helikopterpiloterna som flög oss till Abbottabad till dem som anföll huset. Ingen man eller kvinna var viktigare än någon annan.

Ingen lätt dag är berättelsen om ”gänget” och de uppoffringar vi gör för att kunna slutföra detta smutsiga arbete. Denna bok handlar om ett brödraskap som fanns långt innan jag blev medlem och som kommer att finnas kvar långt efter min död.

Min förhoppning är att någon kille i sjätte klass någon gång ska läsa den och bli SEAL-soldat, eller i alla fall göra något stort av sitt liv. I så fall har denna bok blivit en framgång.

Mark Owen den 22 juni 2012,
Virginia Beach i Virginia, USA

Prolog: Chalk One

En minut återstod när helikoptergruppens befälhavare öppnade dörren.

Jag kunde bara urskilja honom vagt – han hade bildförstärkare för ögonen och höll upp ett finger. Jag tittade mig omkring och såg mina SEAL-kamrater lugnt föra gesten vidare genom helikoptern.

Motorns vrål fyllde kabinen och det var nu omöjligt att höra något annat än helikopterns rotorblad. Vinden tog tag i mig när jag lutade mig ut och spanade ner mot marken, i hopp om att få syn på staden Abbottabad.

En och en halv timme tidigare hade vi gått ombord på våra två MH-60 Black Hawk och gett oss iväg i den mörka natten. Det var bara en kort flygning från vår bas i Jalalabad, Afghanistan, till gränsen mot Pakistan, och därifrån ännu en timme till det mål vi i veckor hade studerat på satellitbilder.

Det var becksvart i kabinen förutom ljuset från cockpit. Jag satt inklämd mot den vänstra dörren utan möjlighet att sträcka på mig. Vi hade tagit bort sätena i helikoptern för att bli av med vikt, så vi satt direkt på golvet eller på små campingstolar vi köpt i en sportbutik innan vi åkte.

Nu balanserade jag på kanten och sträckte ut mina domnade ben genom dörren för att få igång blodcirkulationen. Hopklämda i kabinen runt mig och i den andra helikoptern fanns 23 av mina gruppkamrater från antiterroriststyrkan DEVGRU (Naval Special Warfare Development Group). Jag hade arbetat med dem dussintals gånger tidigare. En del av dem hade jag känt i tio år eller mer. Jag litade helt och fullt på varenda en.

Fem minuter tidigare hade det börjat röra på sig i kabinen. Vi hade satt på oss våra hjälmar och kontrollerat radion, för att sedan göra en sista kontroll av våra vapen. Jag bar på 27 kilo utrustning, varje gram minutiöst utvalt för ett särskilt syfte, en packning som testats och förfinats under åratal och på hundratals liknande uppdrag.

Den här gruppen hade handplockats och bestod av de mest erfarna mannarna från vårt kompani. Under de senaste två dygnen, då tiden för operationen närmade sig, sköts upp och sedan närmade sig igen, hade vi alla

kontrollerat vår utrustning så många gånger att vi var så redo vi någonsin kunde bli för den här natten.

Jag hade drömt om det här uppdraget ända sedan jag såg attackerna den 11 september 2001 på min tv hemma på kasernen i Okinawa. Jag hade precis återvänt från en övning och kom in på mitt rum när det andra planet kraschade in i World Trade Center. Jag kunde inte slita blicken från eldklotet som sköts ut på andra sidan byggnaden och röken som bolmade ut från tornet.

Liksom miljoner amerikaner därhemma kunde jag inte tro mina ögon och jag fick en känsla av hopplöshet i magen. Jag satt fastklistrad vid tv-skärmen resten av dagen, medan min hjärna försökte förstå vad jag just sett. En enda flygplanskrasch kunde vara en olycka. Nyhetsrapporteringen bekräftade senare vad jag hade vetat sedan jag såg det andra planet i bild. Ett andra plan var en attack, det fanns det inga tvivel om. Inte en chans att det var en olycka.

Den 11 september 2001 var jag på min första stationering som SEAL-soldat, och när jag hörde Usama bin Ladins namn nämnas antog jag att min enhet skulle kallas till Afghanistan direkt. Under det senaste ett och ett halvt året hade vi tränats för en stationering. Månaderna dessförinnan hade vi övat i Thailand, Filippinerna, Östtimor och Australien. När jag såg attackerna längtade jag bort från Okinawa och önskade att jag istället befann mig i bergen i Afghanistan för att jaga medlemmar i al-Qaida och hämnas på dem.

Vi fick aldrig någon inkallelse.

Jag var frustrerad. Jag hade inte tränat så hårt och så länge till SEAL-soldat för att sedan få se kriget på tv. Men jag tänkte naturligtvis inte låta min familj och mina vänner märka frustrationen.

De skrev och frågade mig om jag skulle åka till Afghanistan. För dem var det enda logiska att jag som SEAL-soldat omedelbart skulle skickas till Afghanistan.

Jag minns att jag skickade ett mejl till min dåvarande flickvän för att bagatellisera det dåliga läget. Vi pratade om när min nuvarande stationering skulle upphöra och planerade min permission före nästa uppdrag.

– Jag har en månad kvar, skrev jag. Jag kommer snart hem, om jag inte måste döda bin Ladin först.

Den sortens skämt hörde man ofta på den tiden.

Nu, när Black Hawk-helikoptrarna flög mot vårt mål, tänkte jag tillbaka på de senaste tio åren. Ända sedan attackerna hade alla i mitt yrke drömt om att vara inblandade i ett uppdrag som detta. Ledaren för al-Qaida personifierade allt vi stred mot. Han hade inspirerat människor att flyga rakt in i byggnader fulla av oskyldiga civila. Den sortens fanatism är läskig, och när jag såg tornen falla samman och rapporteringen om attacker i Washington D.C. och Pennsylvania, visste jag att vi låg i krig, och inte ett självvalt sådant. Vi var många modiga som hade gjort uppoffringar under flera år för att utkämpa kriget, utan att veta om vi skulle få chansen att vara inblandade i ett uppdrag som det som skulle inledas nu.

Tio år efter händelsen, och med åtta års träning på att jaga och döda al-Qaidaledare, var jag nu några minuter från att fira mig ner med fast-rope till bin Ladins hus.

När jag grep tag i repet som satt fast i helikoptern kände jag äntligen blodet komma tillbaka i tårna. Krypskytten bredvid mig gled på plats med ett ben hängande utanför och ett inne i helikoptern så att det blev mer plats i den redan trånga dörröppningen. Gevärspipan sökte efter mål i klungan med hus. Hans uppgift var att täcka södra sidan av området medan anfallande grupp firade sig ner på gårdsplanen och spred ut sig för att utföra sina uppgifter.

Bara för lite mer än ett dygn sedan hade ingen av oss trott att Washington skulle godkänna uppdraget. Men efter att ha väntat i veckor var vi nu mindre än en minut bort från husen. Vi hade fått underrättelser om att målet för vårt uppdrag skulle vara där, och samtidigt som jag antog att det stämde skulle jag inte bli förvånad om det inte gjorde det. Vi hade trott att vi var nära några gånger förut.

Under en vecka 2007 hade jag jagat efter rykten om bin Ladin. Vi hade fått rapporter om att han var på väg tillbaks till Afghanistan från Pakistan för ett sista försök till motstånd. En källa sa att han hade sett en man i ”böljande vita kläder” i bergen. Men flera veckors förberedelser resulterade i ingenting. Den här gången kändes det annorlunda. Innan vi åkte sa den analytiker vid CIA som var huvudansvarig för att ha spårat målet till Abbottabad att hon var hundra procent säker på att han var där. Jag hoppades att hon hade rätt, men min erfarenhet varnade mig för att ta ut något i förskott.

Det spelade ingen roll nu. Vi var några sekunder från huset, och vem det än var som bodde där så hade den personen en jobbig natt framför sig.

Vi hade slutfört liknande räder oräkneliga gånger förut. Under de senaste tio åren hade jag varit stationerad i Irak, Afghanistan och på Afrikas horn. Vi hade deltagit i uppdraget att rädda Richard Phillips, som var kapten på containerfartyget *Maersk Alabama*, undan tre somaliska pirater 2009, och jag hade varit med om operationer i Pakistan tidigare. Taktiskt skiljde sig den här natten inte från mina hundratals andra uppdrag, men historiskt hoppades jag att den skulle bli väldigt annorlunda.

Så fort jag grep tag i repet kände jag mig lugn. Alla inblandade i uppdraget hade hört sista minuten-signalen tusentals gånger förut, och i det här ögonblicket skilde det sig inte från vilken operation som helst. Från helikopterns dörr började jag urskilja landmärken jag kände igen efter att ha studerat satellitbilder av området under våra övningsveckor. Jag satt inte fast i helikoptern med någon säkerhetslina, så min gruppkamrat Walt höll en hand på en av nylonöglorna på min stridsväst. Alla trängde ihop sig i dörröppningen precis bakom mig, redo att följa med mig ner. På höger sida hade mina gruppkamrater bra koll på helikoptern bakom oss, där Chalk Two var på väg till landningsplatsen.

Så fort vi kommit förbi den sydöstra muren började vår helikopter kretsa nära den förutbestämda inbrytningspunkten. Nästan tio meter ner kunde jag se kläder vaja på en tvättlina. Mattor som hängts ut på vädring smutsades ner av damm och smuts från rotorbladen. Skräp flög omkring på gården, och i en närliggande inhägnad drev getter och kor omkring, skrämda av helikoptern.

Jag var fokuserad på marken och såg att vi fortfarande befann oss ovanför huset. När helikoptern gungade fram och tillbaka förstod jag att piloten hade problem med att få farkosten i rätt position. Vi svängde mellan husets tak och muren som omgav området. När jag tittade mot befälhavaren ombord kunde jag se att han hade sin radiomikrofon tryckt mot munnen medan han gav order till piloten.

Helikoptern ryckte och svängde medan den försökte hitta tillräckligt mycket luft för att kunna sväva stabilt och hålla sig på plats. Den krängde inte våldsamt mycket, men jag förstod att det inte var planerat. Piloten kämpade med reglagen för att försöka fixa det. Det var något som inte stämde. Piloterna hade genomfört sådana här uppdrag så många gånger

förut att det var lika lätt för dem att placera en helikopter ovanför ett mål som att parkera en bil.

Jag tittade ner på området och övervägde att kasta repet bara för att vi skulle kunna ta oss ut ur den instabila fågeln. Jag visste att det var riskabelt, men det var absolut nödvändigt att komma ner på marken. Jag kunde inte göra något där jag satt fast i helikopterdörren. Allt jag behövde var ett bra läge att kasta repet.

Men det läget kom aldrig.

– Pådrag, vi kör runt, hörde jag via radion. Det betydde att originalplanen att fira sig ner på målområdet nu var avstyrd. Vi skulle cirkulera söderut, landa och gå till anfall från utsidan av muren. Det innebar att vi tappade dyrbar tid och gav den eller de personer som befann sig inne i huset tillfälle att beväpna sig.

Mitt mod sjönk.

Fram tills jag hörde ordern om att köra runt gick allt som planerat. Vi hade undkommit pakistansk radar och luftvärnsrobotar på vägen in och anlände därför obemärkt. Nu sket det sig redan vid inbrytningen. Vi hade övat på denna eventualitet, men det var plan B. Om vårt mål verkligen fanns därinne var överraskningsmomentet nyckeln till framgång, och vi kände att det sakta rann ifrån oss.

När helikoptern försökte ta sig ur sitt instabila kretsande svängde den våldsamt åt höger och snurrade runt nittio grader. Jag kände hur helikopterns stjärt drog åt vänster. Jag blev överrumplad och försökte omedelbart hitta ett handtag inne i kabinen så att jag inte skulle falla ut ur helikoptern.

Jag kände hur rumpan lyfte från golvet, och för ett ögonblick greps jag av panik. Jag släppte repet och lutade mig inåt kabinen, men mina gruppkamrater var alla hoptryckta i dörren. Det fanns inte mycket utrymme för mig att dra mig tillbaka. Jag kände hur Walts grepp om min stridsväst hårdnade medan helikoptern började sänka sig. Walt höll krypskyttens utrustning i andra handen. Jag lutade mig så långt bakåt jag kunde. Walt låg i princip över mig för att hålla kvar mig på insidan.

Herrejävlar, vi är på väg in, tänkte jag.

En våldsam sväng gjorde att min dörr nu var längst fram när helikoptern började glida i sidled. Jag kunde se hur vi närmade oss gårdsplanen.

Motorerna, som hade brummat tidigare, verkade nu vråla i sin kamp för att hålla helikoptern uppe.

Stjärtrotorn klarade sig precis från att slå i huset när helikoptern gled åt vänster. Före uppdraget hade vi skojat om att vår helikopter löpte minst risk att krascha eftersom så många av oss redan hade överlevt tidigare helikopterkrascher. Vi hade varit övertygade om att ifall någon helikopter skulle krascha skulle det vara den som innehöll Chalk Two.

Tusentals arbetstimmar, kanske till och med miljontals, hade lett USA fram till detta ögonblick, och uppdraget var nu på väg att spåra ur innan vi ens fick chansen att komma ner på marken.

Jag sparkade med benen och försökte åla mig längre in i kabinen.

Om helikoptern landade på sidan skulle den kanske rulla och mina ben skulle då fastna under flygkroppen. Jag lutade mig så långt tillbaka jag kunde och drog in benen mot bröstet. Bredvid mig försökte krypskytten dra tillbaka sina ben från dörren, men det var för trångt. Det fanns inget annat för oss att göra än att hoppas att helikoptern inte rullade och högg av hans ben.

Allt saktade in. Jag försökte skjuta undan tankarna på att bli mosad. För varje sekund kom marken närmare och närmare. Jag kände hur hela kroppen spändes och gjorde mig redo för den oundvikliga smällen.

Kapitel 1: Green Team

Svetten rann nerför ryggen och tröjan var dyngsur när jag sakta förflyttade mig längs korridoren i huset på vårt övningsområde i Mississippi.

Året var 2004, sju år innan jag åkte Black Hawk till Abbottabad i Pakistan, på väg att vara med om en av de mest historiska specialförbandsinsatserna någonsin. Jag var på urvalskurs för SEAL Team Six, eller som det även hette: United States Naval Special Warfare Development Group, förkortat DEVGRU. Den nio månader långa urvalskursen kallades Green Team och var det enda som stod mellan mig och de andra kandidaterna som skulle flyttas upp till DEVGRU:s elitnivå.

Mitt hjärta slog snabbt, och jag var tvungen att blinka svetten ur ögonen när jag följde min gruppkamrat till dörren. Min andhämtning var ansträngd och ojämn, och jag försökte tvinga bort alla ovidkommande tankar. Jag var nervös och på helspänn, och det är då misstag begås. Jag var tvungen att fokusera. Hur obehagligt det som fanns i rummet än kunde vara så var kadern av instruktörer som övervakade oss från gångbron intill värre.

Alla instruktörer hade hög rang och hade stridit länge i DEVGRU. De var handplockade för att utbilda nya elitsoldater och hade min framtid i sina händer.

– Håll ut till lunch, muttrade jag till mig själv.

Det var enda sättet jag kunde stilla min oro på. 1998 hade jag tagit mig igenom grundutbildningen för SEAL-soldater, BUD/S (Basic Underwater Demolition/SEAL) bara genom att fokusera på att klara mig fram till nästa måltid. Det spelade ingen roll om jag inte hade känsel i armarna när vi lyfte stockar över huvudet eller om jag blev genomdränkt av iskalla vågor. Det varade inte för evigt. Det finns ett uttryck som beskriver inställningen: ”Hur äter man en elefant?” Svaret är enkelt: ”En tugga i taget.” Mellan mina elefanttuggor fanns måltiderna: Klara dig till frukost, träna hårt fram till lunch, fokusera fram till middag. Repetera.

2004 var jag redan SEAL-soldat, men att bli en del av DEVGRU skulle bli höjdpunkten på min karriär. DEVGRU var flottans antiterroriststyrka

och ansvarade för räddningsuppdrag, att spåra krigsförbrytare och, sedan attackerna den 11 september, att jaga och döda al-Qaida-soldater i Afghanistan och Irak.

Men ingenting under Green Team var lätt. Jag var inte längre nöjd med att bara vara SEAL. I Green Team var ett godkänt resultat ett misslyckande, och kom man på andra plats var man förste förlorare. Meningen var inte att uppnå minimikraven, utan att krossa dem. Att lyckas i Green Team handlade om att hantera stress och prestera sitt yttersta – hela tiden.

Före varje övningsdag körde vi påfrestande träningspass som bestod av långa löpturer, armhävningar och allt annat som de sadistiska instruktörerna kunde komma på. Vi sköt bilar framför oss och ett flertal gånger flyttade vi bussar. Våra muskler ömmade redan när vi kom till övningshuset, en skottsäker byggnad, byggd för ändamålet, som bestod av korridorer och rum där vi övade på strid i bebyggelse (SIB). Meningen med träningspassen var att göra oss fysiskt utmattade för att simulera stressen under ett riktigt uppdrag innan de testade oss i en taktiskt krävande miljö.

Jag hann inte kasta en blick på instruktörerna medan vi förflyttade oss genom korridoren. Det var första övningsdagen och allas nerver låg utanpå. Vi hade påbörjat SIB-träningen efter att ha avslutat en månads höghöjdsträning med fallskärm i Arizona. Pressen att lyckas hade varit tydlig även där, men så fort vi kom till Mississippi ökade den.

Jag slog undan tankarna på den molande smärtan och koncentrerade mig på dörren framför mig. Den var gjord av tunn plywood och saknade handtag. Dörren var illa medfaren efter de grupper som varit där före oss, och min gruppkamrat sköt enkelt upp den med sin handskbeklädda hand. Vi väntade en sekund på tröskeln och spanade efter mål innan vi gick in i rummet.

Rummet var kvadratiskt och hade ojämna väggar gjorda av gamla järnvägsslipers för att kunna fånga upp skarp ammunition. Jag hörde min kamrat komma in bakom mig medan jag svängde mitt vapen i en båge och sökte efter ett mål.

Ingenting. Rummet var tomt.

– Framåt, ropade min gruppkamrat när han klev in i rummet för att säkra runt ett hörn.

Instinktivt intog jag position för att täcka honom.

Så fort jag började röra mig hörde jag ett sorl i taksparrarna ovanför. Vi kunde inte bara stanna, men jag förstod att en av oss just hade begått ett misstag. På en sekund sköt min stressnivå i höjden, men jag tryckte snabbt ner den. Det fanns inte tid att oroa sig över misstag. Det fanns fler rum att säkra. Jag kunde inte bry mig om de misstag jag begått i det första rummet.

Vi gick ut i korridoren och in i nästa rum. Jag såg två mål när jag kom in. Till höger registrerade jag silhuetten av någon som höll en liten revolver. Han hade på sig en collegetröja och såg ut som en 70-talsligist i någon film. Till vänster såg jag silhuetten av en kvinna som höll en handväska.

Jag avfyrade ett skott mot ligisten bara sekunder efter att jag kommit in i rummet. Salvan träffade mitt i prick. Jag rörde mig framåt medan jag sköt några fler salvor.

– Klart, sa jag och sänkte mynningen.

– Klart, svarade min kamrat.

– Säkra, sa en av instruktörerna uppifrån.

Inte mindre än sex instruktörer tittade ner på oss från en gångbro som förgrenade sig över övningshuset. De kunde tryggt gå på broarna och se på när vi säkrade de olika rummen, bedöma våra prestationer och leta efter minsta lilla misstag.

Jag säkrade mitt vapen och lät det hänga över axeln i sin rem. Jag torkade svetten ur ögonen med ena ärmen. Hjärtat dunkade fortfarande, även om vi var klara. Övningsscenariona var rätt okomplicerade. Vi visste alla hur man säkrar rum. Det som skulle särskilja oss var om vi säkrade ett rum perfekt under simulerad stridsstress.

Det fanns inte utrymme för misstag, och just då var jag inte säker på exakt vad vi hade gjort för fel.

– Varför sa du inte ”Framåt”? frågade en av instruktörerna, Tom, uppifrån bron.

Jag svarade inte. Jag bara nickade. Jag skämdes och var besviken. Jag hade glömt att säga åt min gruppkamrat att fortsätta framåt i det första rummet, vilket var en säkerhetsrisk.

Tom var en av de bästa instruktörerna på kursen. Jag kände igen honom överallt för han hade ett stort huvud. Det var enormt, som om det rymde en gigantisk hjärna. Det var hans enda fysiska särdrag, i övrigt var han en i mängden. Han var dämpad och verkade aldrig bli upprörd. Alla respekterade honom, för han var både bestämd och rättvis. Om man begick

ett misstag inför Tom kändes det som om man hade svikit honom. Hans besvikelse över mitt misstag syntes i hela ansiktet.

Han skrek inte.

Han vrålade inte.

Han gav mig bara en blick.

Där uppe på bron kunde jag se hur hans blick sa: ”Jaså, grabben? Gjorde du verkligen det där?”

Jag ville säga något, försöka förklara mig, men jag visste att de inte ville höra sådant. Sa de att du hade gjort fel, så hade du gjort fel. Jag stod där nedanför dem i det tomma rummet, och det skulle inte komma någon förklaring eller ursäkt ur min mun.

– Okej, uppfattat, sa jag, försvarslös och vansinnig på mig själv för att jag hade begått ett så enkelt misstag.

– Vi förväntar oss bättre, sa Tom. Stick! Klättra uppför stegen.

Jag slet upp mitt vapen, joggade ut från övningshuset och sprang bort till en repstege som hängde från ett träd nästan 300 meter bort. När jag klättrade uppför stegen, pinne för pinne, kände jag mig tyngre. Det berodde inte på min svettdränkta tröja eller den nästan trettio kilo tunga utrustningen jag bar på.

Det var min rädsla för att misslyckas. Jag har aldrig misslyckats med något i min SEAL-karriär.

När jag kom till San Diego sex år tidigare för att genomgå BUD/S tvivlade jag aldrig på att jag skulle klara det. Många av de BUD/S-kandidater som anlände samtidigt skickades hem eller slutade. Några av dem klarade inte av de brutala löpturerna på stranden, eller så fick de panik vid undervattensövningarna.

Liksom många andra BUD/S-kandidater visste jag att jag ville bli en SEAL redan vid tretton års ålder. Jag läste varenda bok jag hittade om SEAL-soldater, följde med i nyhetsrapporteringen kring Operation Ökenstorm för att höra om de nämndes, och jag dagdrömde om bakhåll och hur jag dök upp på stranden, ute på stridsuppdrag. Jag ville göra allt jag läst om i böckerna under min uppväxt.

När jag tagit examen på ett litet universitet i Kalifornien åkte jag till BUD/S och fick mitt SEAL-utbildningstecken 1998. Efter sex månaders stationering i Stilla havet och ett uppdrag i Irak 2003–2004 var jag redo för

något nytt. Jag hade hört talas om DEVGRU under mina första två stationeringar. DEVGRU samlade de bästa inom SEAL, och jag visste att jag inte skulle kunna leva med mig själv om jag inte försökte komma med.

Flottans antiterroriststyrka bildades i efterdyningarna av Operation Eagle Claw, president Jimmy Carters misslyckade uppdrag att rädda 52 amerikaner som hölls fångna på den amerikanska ambassaden i Teheran.

Efter uppdraget såg flottan behovet av en styrka som kunde utföra sådana specialuppdrag och lät Richard Marcinko utveckla en marin antiterroriststyrka kallad SEAL Team Six. Gruppen övade på att frita gisslan såväl som att infiltrera fiendeländer, fartyg, marinbaser och oljeriggar. Med tiden utvidgades uppdragen till att innefatta kampen mot spridning av massförstörelsevapen.

När Marcinko etablerade styrkan fanns bara två SEAL-grupper, så siffran sex valdes för att ge Sovjet intrycket att flottan hade många grupper. 1987 bytte SEAL Team Six namn till DEVGRU.

Från början hade enheten 75 operatörer, handplockade av Marcinko. Nu handplockas alla enhetens medlemmar från andra SEAL-grupper och ammunitionsröjningsenheter. Enheten har växt betydligt och fyllts på med en mängd grupper, operatörer såväl som stödpersonal, men konceptet är detsamma.

Enheten är en del av ledningsförbandet JSOC (Joint Special Operations Command). DEVGRU arbetar nära andra nationella styrkor som till exempel arméns deltastyrka, Delta Force.

Ett av DEVGRU:s första uppdrag ägde rum 1983 under Operation Urgent Fury. Medlemmar i enheten räddade Grenadas generalguvernör Paul Scoon under den USA-ledda invasionen av den lilla karibiska nationen efter ett kommunistiskt maktövertagande. Scoon hotades med avrättning.

Sex år senare, 1989, anslöt sig DEVGRU till Delta Force för att fånga Manuel Noriega under invasionen av Panama.

DEVGRU-operatörer deltog i det USA-ledda uppdraget att fånga den somaliske krigsherren Mohammed Farah Aidid 1993, vilket sedan blev slaget om Mogadishu. Striden skildras i Mark Bowdens bok *Black Hawk Down*.

1998 spårade DEVGRU-operatörer bosniska krigsförbrytare, inklusive Radislav Krstic, den bosniske general som senare åtalades för sin roll i Srebrenicamassakern 1995.

Sedan 11 september 2001 har DEVGRU-operatörer kontinuerligt varit på uppdrag i Irak och Afghanistan, med al-Qaida och talibanledare som måltavlor. Styrkan fick genast order om att gå in i Afghanistan efter 11 september 2001, och operatörer från avdelningen var ansvariga för några av de uppmärksammade uppdragen, till exempel fritagningen av Jessica Lynch i Irak 2003. Uppdrag som dessa gav mig motivation. Att den här avdelningen är den första som får order att ge sig iväg lockade mig.

Innan man kan försöka sig på Green Team måste man vara en SEAL, och den genomsnittlige kandidaten har två stationeringar eller andra uppdrag bakom sig. Uppdragen betyder vanligtvis att kandidaten besitter den färdighet och erfarenhet som behövs för att slutföra uttagningarna.

Medan jag klättrade på repstegen i hettan i Mississippi kunde jag inte låta bli att tänka på den tre dagar långa uttagningsprocessen till Green Team och hur jag nästan misslyckats redan där.

Uttagningen skedde när jag var iväg med min enhet för att öva på markstrid. Jag befann mig på Camp Pendleton i Kalifornien och låg gömd under ett träd och såg på när marinsoldaterna byggde ett basläger. Året var 2003, och några veckor in i rekognosceringsträningen fick jag order att återvända till San Diego för att påbörja uttagningsprocessen. Som tur var blev jag utvald att påbörja den nio månader långa utbildningen Green Team. Om jag hade turen att klara mig igenom den skulle jag komma med i DEVGRU.

Jag var den enda från min pluton som skulle dit. En kompis i en systerpluton skulle också åka. Den gröna färgen i ansiktet tvättade vi bort under bilresan dit. Vi var fortfarande iklädda kamouflageuniformer och luktade svett och insektsmedel efter flera dagar ute i fält. Jag hade ont i magen efter att bara ha ätit ”grönpåse”, och jag försökte få i mig så mycket vatten som möjligt under bilfärden. Jag var inte i bästa fysiska form, och jag visste att första delen av uttagningen var ett fystest.

Nästa morgon var vi ute på stranden. Solen hade precis tagit sig över horisonten när jag gick i mål efter en klockad löptur på sex och en halv kilometer. Efter en kort paus ställde jag och ett tjugotal andra kandidater upp oss i rad på en betongplatta. En bris blåste in från Stilla havet, och nattens kyla hängde kvar i luften. En annan dag hade jag tänkt att det var en fin morgon på stranden. Jag var redan trött efter löpningen, och nu skulle vi göra armhävningar och situps före simningen.

Jag klarade armhävningarna enkelt, trots instruktörens vakande öga. Varje övning var tvungen att vara perfekt, annars räknades den inte. Jag rullade över på rygg och förberedde mig på situps-testet.

Jag var riktigt trött när jag gjorde min första situp.

Jag hade ingen nytta av min tid ute i fält nu. Jag kom in i en bra rytm, men den bröts när instruktören stannade bredvid mig och började upprepa mina situps.

– Tio, tio, tio, sa han. Tio, elva, tolv, tolv.

Min teknik var inte den bästa och han upprepade alla som inte var perfekta. För varje upprepning skämdes jag alltmer. Jag började bli trött, men kom inte närmare den nivå som testet krävde.

– En minut.

Jag var långt efter när ropet kom och tiden höll på att rinna ut. Misslyckades jag nu var jag körd. Tvivel började leta sig in i mitt huvud. Jag började tänka ut skitursäkter som att jag hade övat med min enhet istället för att förbereda mig för det här testet.

– 30 sekunder.

Med en halv minut kvar var jag tio situps från minimikravet. Bredvid mig hade en kille redan gjort de situps som krävdes och dundrade på med fler så fort han kunde. Det snurrade i skallen och jag kunde inte fatta att jag var på väg att misslyckas. Jag tvingade bort de negativa tankarna och fokuserade på tekniken. Jag började komma ikapp.

– Tio sekunder.

Jag var nära. Jag hade ont i magen. Mina andetag kom stötvis. Tröttheten hade ersatts av rädsla. Jag var chockad. Jag fick inte misslyckas. Inte en chans att jag kunde åka tillbaks till min pluton i vetskapen att jag inte ens klarade fystestet.

– Fem, fyra, tre…

Precis när instruktörerna skrek att tiden var ute avslutade jag min sista situp. Jag klarade mig med nöd och näppe, två ynka situps över minimigränsen. Jag var utmattad, men jag måste också göra armhävningar. Det faktum att jag varit så nära att misslyckas fyllde mig med adrenalin och jag klarade armhävningarna utan problem.

Det sista testet var simning i San Diego Bay. Havet var lugnt. Vi bar våtdräkter, så jag kände inte kylan i vattnet. Jag gick ut hårt. En av de andra killarna hade gått på sjökrigsskola och ledde stort, men jag låg på andra

plats. Jag simmade på, men det kändes som om det gick långsammare. Det var som att simma i ett tramphjul.

När jag kom i mål sa instruktörerna åt mig att jag hade misslyckats. Det visade sig att alla utom killen som gått sjökrigsskolan hade gjort det. Det var anmärkningsvärt, och instruktörerna kollade därför upp hur tidvattnet rörde sig. Efter en snabb koll av havsströmmarna insåg de att vi hade simmat motströms.

Till min stora lättnad meddelade de att vi skulle göra om testet nästa dag.

En stor del i utmaningen är det faktum att man är trött när det är dags att påbörja varje övning. Så vi skulle inte bara köra simningen en gång till. Jag insåg att jag skulle vara tvungen att göra situps igen, och jag kände att jag inte skulle få ordning på magmusklerna över en natt.

Men det var en fråga om inställning.

Nästa dag gick jag in med ambitionen att glänsa, och jag lyckades uppnå ett godkänt resultat. Jag visste att mitt resultat inte var jättebra, och jag var orolig för hur det skulle kommenteras under intervjun nästa dag. Att jag klarat minimikraven betydde inget på det stora hela. Det här var en uttagning för de allra bästa, och jag hade inte bevisat för instruktörerna att jag var redo.

Jag kom tidigt till min intervju, iklädd min mörkblå uniform med alla släpspännen och medaljer. Jag hade klippt mig dagen före och rakat mig noggrant. Jag såg ut som ett skolexempel på en SEAL. Jag visste att det här var ett av de få tillfällen då frisyr, välputsade skor och en välstruken uniform verkligen hade betydelse. Det gav åtminstone instruktörerna en sak mindre att anmärka på under intervjun.

Det stod ett långt bord i ena änden av konferensrummet. Vid bordet satt ett halvt dussin meriterade underofficerare, en psykolog som hade testat oss under dag två och en yrkesvägledare. En enda stol stod framför dem. Jag gick in i rummet och satte mig.

Under de följande 45 minuterna turades de om att fråga ut mig. Jag hade aldrig varit så under luppen. Jag visste inte att de redan hade pratat med min plutonchef och kommendörkaptenen i SEAL Team Five. De hade en uppfattning om mig, men nu hade de tillfälle att träffa mig för att göra en egen bedömning.

Än i dag kan jag inte minnas vilka som satt framför mig under intervjun. I mina ögon var de bara högt uppsatta personer som hade min framtid i sina

händer. Det var min uppgift att få dem att välja mig.

Men mina dåliga resultat från fystesterna hjälpte inte direkt till.

– Är du medveten om vad du testas för? sa en av officerarna. Vet du vad du vill bli uttagen till? De här testerna är grundläggande. Här ansöker du om att spela i de högre divisionerna, och så har du inte mer att komma med?

Jag tvekade inte. Jag visste att de skulle fokusera på detta och satsade allt på ett kort.

– Jag tar fullt ansvar för det, sa jag. Jag skäms över att sitta här och visa upp sådana resultat på fystesten. Jag kan bara säga att om jag blir antagen, om jag väljs ut, ska jag aldrig uppvisa sådana resultat igen. Jag tänker inte komma med ursäkter. Allt beror på mig. Jag har ingen annan än mig själv att skylla.

Jag försökte se i deras ansikten om de trodde mig. De rörde inte en min. Jag möttes bara av tomma blickar. Störtfloden av frågor fortsatte, alla i syfte att få mig ur balans. De ville se om jag kunde behålla fattningen. Om jag inte kunde sitta i en stol och svara på frågor, vad skulle jag då göra under brinnande krig? Om de ville få mig att känna mig obekväm lyckades de, men mest av allt skämdes jag. Det här var människor jag såg upp till och ville efterlikna, och här satt jag nu, en ung SEAL som knappt hade klarat sina situps.

Slutligen lät de mig gå.

– Inom ett halvår får du reda på om du har blivit antagen.

När jag lämnade rummet uppskattade jag chanserna till femtio/femtio.

Jag återvände till Camp Pendleton, smetade ny grön färg i ansiktet och smög tillbaks ut till mina gruppkamrater i fält för att vara med under de sista dagarna på övningsuppdraget.

– Hur gick det? frågade min chef när jag ställde upp mig tillsammans med gruppen.

– Jag vet inte, svarade jag.

Jag berättade inte om fystestet för någon. Jag visste att risken var stor att jag hade misslyckats.

Jag var mitt i ett uppdrag i Irak med SEAL Team Five när jag till slut fick nyheten. Min plutonchef kallade in mig till vår ledningscentral.

– Du klarade det, sa han. Du börjar i Green Team när vi kommer tillbaka.

Jag var chockad, för innerst inne hade jag förberett mig på det värsta. Jag hade redan ställt in mig på att genomgå en ny uttagning. Nu när jag hade

valts ut bestämde jag mig för att aldrig begå samma misstag igen. Jag visste att jag skulle komma väl förberedd till Green Team.

Kapitel 2: De fem bästa och de fem sämsta

Lungorna sved och benen värkte när jag sprang tillbaks från stegen i den fuktiga Mississippisommaren. Smärtan berodde mer på stolthet än fysisk smärta. Jag hade gjort bort mig. Jag la större press på mig själv än vad instruktörerna någonsin kunde göra. Misstaget jag begick inne i övningshuset berodde på att jag brustit i koncentration, och jag visste att det var oacceptabelt. Jag insåg att jag inte skulle få vara kvar på utbildningen särskilt länge till om jag inte kunde blockera pressen och fokusera på de uppgifter som väntade. En kandidat kunde bli hemskickad precis när som helst.

Jag sprang tillbaks och stod utanför huset. Jag hörde ljudet av skottlossning inifrån, där andra grupper säkrade rummen. Vi fick några minuter på oss att hämta andan innan vi skulle tillbaka för ytterligare en omgång.

Tom hade klättrat ner från gångbron och stod utanför när jag kom tillbaks. Han tog mig åt sidan.

– Du, sa han. Du agerade precis rätt därinne. Du täckte upp för din kompis, men det fattades ett ”Framåt”.

– Uppfattat, svarade jag.

– Jag vet att ni gjorde saker på ert sätt där du var förut, och kanske behövde ni inte något ”Framåt” där, sa Tom. Men här vill vi se skolexempel när det gäller SIB, och vi vill att ni gör exakt vad vi kräver. Om du lyckas klara den här övningen och komma till en anfallande enhet på däck två, så tro mig, då kommer du inte göra grundläggande SIB. Men här, under press, måste du visa för oss att du klarar av även den mest grundläggande SIB. Vi har en viss standard, och du rör dig inte utan ett ”Framåt”.

”Däck två” var basen borta i Virginia Beach, där alla anfallande enheter arbetade. Under våra första dagar i Green Team sa de åt oss att vi inte fick gå upp på plan två i den byggnaden. Det var förbjudet område fram till examen.

Att ta sig till däck två var målet. Däck två var bucklan.

Jag nickade och matade in ett nytt magasin i mitt gevär.

Den kvällen drack jag en kall öl medan jag spred ut min rengöringsutrustning på bordet. Jag tog en stor klunk och njöt av det faktum att jag överlevt – ännu en så kallad tugga av elefanten var uppäten. Jag var ett steg närmare däck två.

Under våra SIB-övningar bodde vi i två stora hus nära skjutbanorna och övningshuset. Det var stora baracker, nedgångna efter hundratals övningar för SEAL och specialförband. I rummen fanns våningssängar, men jag tillbringade större delen av min tid nere i sällskapsrummet. Där fanns biljardbord och en storbilds-tv från 1980, oftast med någon sportsändning igång. Den fungerade mer som bakgrundsljud när vi rengjorde våra vapen eller spelade biljard och försökte koppla av.

SEAL-världen är liten. Alla känner alla eller har i alla fall hört talas om varandra. Från den dag man kliver ner på stranden för att påbörja BUD/S börjar man bygga upp sitt anseende. Alla talar om anseende från dag ett.

– Såg dig på stegen idag, sa Charlie till mig medan han la upp bollarna för ett nytt parti biljard. Vad strulade du till?

Charlie var stor både vad gällde kroppshydda och intelligens. Han var en enorm man med händer som dasslock och breda axlar. Han var drygt 1,95 lång och vägde lite över hundra kilo. Han var lika stor i käften som i kroppen. Det kom en strid ström av småprat från honom, dag som natt.

Vi kallade honom ”Översittaren”.

Charlie växte upp i Mellanvästern. Han var en före detta sjöman som hade tagit värvning i flottan efter skolan. Han hade tillbringat ett år med att skrapa färg och bråka med de andra flottisterna innan han gick med i BUD/S. På Charlie lät det som om flottisterna var gängmedlemmar. Han berättade historier om bråk på fartyget, såväl i hamn som ute till havs. Han hatade att vara ombord och ville helst av allt bli en SEAL.

Charlie var en av de bästa kandidaterna i klassen. Han var hela tiden smart och aggressiv, och det skadade inte att hans senaste jobb före Green Team var som SIB-instruktör för SEAL på östkusten. Övningshus var hemmaplan för honom. Han var dessutom en skicklig skytt.

– Inget ”Framåt”, sa jag.

– Fortsätt på det sättet så är du snart tillbaks i San Diego och jobbar på solbrännan, sa han. Du kommer åtminstone att bli redo för nästa års kalender.

SEAL har baser på två ställen – San Diego, Kalifornien och Virginia Beach, Virginia. Mellan de två grupperna råder en sund rivalitet, baserad framför allt på geografi och befolkning. Skillnaden mellan grupperna är minimal. Grupperna på bägge kuster utför samma uppdrag och besitter samma färdigheter. Men SEAL-soldaterna på västkusten har rykte om sig att vara tillbakalutade surfare och östkustkillarna anses vara bondlurkar i Carharttkläder.

Jag var en västkust-SEAL, så att hänga med Charlie innebar ständiga gliringar, speciellt om kalendern.

– Eller hur, herr Maj? sa Charlie med ett flin.

Några av killarna hade medverkat i en kalender för välgörande ändamål några år tidigare, men jag hade inte varit med. Bilderna var genanta och föreställde män med bar överkropp på stranden eller vid grå fartygsskrov i San Diego. Intäkterna från kalendern hade gått till kampen mot cancer och svält, men också resulterat i hånfulla kommentarer från östkustens grupper.

– Ingen vill göra en kalender med glåmiga, bleka östkustkillar, sa jag. Ledsen om vi går utan tröja i det soliga San Diego.

Det var en ändlös kamp.

– Vi gör upp på skjutbanan i morgon, sa jag.

Min sista utväg var alltid skyttet. Jag var inte kvick nog att knäcka vare sig Charlie eller de andra i Green Team, som kunde prata sig ur vilken situation som helst. Det var vida känt att mina skämt var rätt dåliga. För mig var det mer effektivt att snabbt retirera och sedan försöka skjuta bättre än de nästa dag. Som skytt låg jag över genomsnittet, eftersom jag i princip växt upp med ett vapen i handen under min barndom i Alaska.

Jag behövde aldrig leka med leksaksvapen eftersom mina föräldrar lät mig bära ett gevär med kaliber 22LR redan när jag gått ur mellanstadiet. Från tidig ålder visste jag vilket ansvar som krävdes för att handskas med ett skjutvapen. I vår familj var ett vapen ett verktyg.

– Du måste respektera vapnet och vad det kan göra, sa pappa till mig.

Han lärde mig att skjuta och hantera vapnet säkert. Men ändå krävdes det en speciell händelse för att jag skulle förstå fullt ut vad det betydde.

Efter en jakttur med pappa var jag så frusen att jag inte kunde stå utomhus och göra i ordning mitt gevär. Jag gick in till resten av familjen. Mamma

lagade middag i köket och mina systrar satt vid köksbordet och spelade spel.

Jag drog av mig handskarna och började göra i ordning vapnet. Pappa hade flera gånger lärt mig hur man rengör patronläget, och betonat säkerheten. Först tar man ut magasinet, drar i mekanismen för att få ut eventuella patroner ur patronläget innan man kontrollerar det. Sedan blindavfyrar man i säker riktning mot marken.

Just denna gång var jag inte uppmärksam, och jag måste ha laddat och sedan tagit ut magasinet. Jag riktade geväret mot golvet, osäkrade det och tryckte av. Kulan exploderade från mynningen och grävde sig ner i golvet framför kaminen. Jag hade inte varit uppmärksam eftersom jag bara ville bli varm. Smällen ekade i huset.

Jag stelnade till.

Hjärtat slog så hårt att det gjorde ont i bröstet. Händerna skakade. Jag tittade på pappa, som stirrade på det lilla hålet i golvet. Mamma och mina systrar kom springande för att se vad som hade hänt.

– Är du okej? frågade pappa.

Jag stammade fram ett ”ja” och kontrollerade geväret för att se att det verkligen var säkrat. Med skakiga händer la jag ifrån mig geväret.

– Förlåt, sa jag. Jag glömde att kolla patronläget.

Mer än något annat skämdes jag. Jag visste hur man handskades med geväret, men jag hade slarvat för att jag tänkte mer på att bli varm. Pappa säkrade sitt eget vapen och hängde upp sin rock. Han var inte arg. Han ville bara vara säker på att jag hade förstått vad som hänt.

Vi satte oss på knä intill mitt gevär och gick igenom de olika stegen en gång till.

– Vad gjorde du för fel? Berätta hur man gör, sa han.

– Ta ut magasinet, sa jag. Töm patronläget. Kontrollera det. Osäkra och tryck av i ofarlig riktning.

Jag visade honom ett par gånger hur man gjorde i ordning det, och sedan hängde vi upp geväret i stället vid dörren. Det behövs bara en gång för att lyckas klanta till det. Och jag lärde mig av den gången. Det var en viktig lektion, och jag glömde det aldrig igen.

Precis som jag aldrig glömde ett ”Framåt” efter den där dagen i övningshuset.

Under SIB-delen av Green Team började vi varje dag i gryningen. Varje morgon fystränade vi alla tillsammans. Sedan gick hälften av den 30 man stora styrkan till skjutbanan, medan resten gick till övningshuset. Vi byttes av vid lunch.

Skjutbanorna var bland de bästa i världen. Det var inte enkla banor där man står på rad och siktar på måltavlor. Nej, vi skulle ta oss över hinder, skjuta från vraken efter utbrunna bilar och göra ett gäng situps innan vi sprang vidare för att skjuta på en serie måltavlor. Vi var hela tiden i rörelse. Vi kunde redan grunderna – nu lärde vi oss att skjuta i strid. Instruktörerna jobbade på att få upp vår puls så att vi var tvungna att kontrollera andningen medan vi sköt.

Vår övningsanläggning hade två övningshus. Ett var gjort av staplade järnvägsslipers. Där fanns några långa korridorer och enkla, kvadratiska rum. Det nyare huset var uppbyggt av moduler och kunde byggas om för att likna konferensrum, badrum eller till och med en balsal. Det såg sällan ut på samma sätt flera gånger. Målet var att ställa oss inför något nytt varje dag och se hur vi klarade av det.

Övningstempot var högt. Instruktörerna väntade inte på att folk skulle komma ikapp. Det var som ett skenande tåg, och hoppade man inte på första dagen skulle man troligtvis vara på väg hem inom kort. Gruppen blev mindre och mindre för varje vecka när folk fick åka hem, ungefär som i en dokusåpa. Allt var ett led i förberedelserna för den riktiga världen, och ett sätt att bli av med ”medelmåttan”. Han var killen som smälte in i gruppen. Aldrig bäst, men heller inte sämst – medelmåttan klarade alltid kraven, men bara precis, och han höll sig i skymundan. I syfte att bli av med medelmåttan gav instruktörerna oss i uppdrag att i slutet av varje vecka rangordna de andra.

Vi satt under en markis vid nötta picknickbord. Instruktörerna gav oss en pappersbit var.

– Fem bästa/fem sämsta, mina herrar, sa en av instruktörerna. Ni har fem minuter på er.

Vi var alla tvungna att anonymt lista de vi tyckte var de fem bästa respektive sämsta i träningsgruppen. Instruktörerna kunde inte hålla koll på oss hela dagarna, så ”fem bästa/fem sämsta” gav dem en bättre överblick över vilka som verkligen gjorde ett bra jobb. En kandidat kunde vara en jätteduktig skytt och bete sig perfekt i övningshuset, men han kanske inte

var så lätt att bo och samarbeta med. Instruktörerna tog våra fem bästa/fem sämsta och jämförde med sina egna listor. Vår bedömning bidrog till de olika kandidaternas öden, för den skapade en tydligare bild.

I början var det rätt uppenbart vilka fem som presterade sämst. Det var lätt att se de svaga länkarna. Men allteftersom de killarna försvann var det inte så lätt att peka ut de fem sämsta längre.

Jag hade alltid Charlie på min topp fem. Liksom Steve. Steve var östkust-SEAL precis som Charlie. Jag brukade hänga med Steve och Charlie på helgerna och under våra övningsturer.

När Steve inte arbetade läste han, för det mesta facklitteratur med fokus på aktuella händelser och politik. Han hade också en rejäl aktieportfölj, som han tog hand om med hjälp av sin bärbara dator under de få timmar fritid vi hade. Han var inte bara en enastående SEAL, utan kunde även växla mellan samtal om politik, investeringar och amerikansk fotboll.

Han var grovt byggd, inte som en slimmad simmare, utan mer som en linjeback i amerikansk fotboll. Charlie brukade skämta om att Steve såg ut som ett murmeldjur.

Han var en av få som rutinmässigt sopade banan med mig när det kom till skytte. Varje dag kollade jag hans resultat för att se om han slog mig. Precis som Charlie hade Steve varit SIB-instruktör för grupper på östkusten innan han kom till Green Team. Han hade haft tre uppdrag, och han var en av få östkustkillar som hade erfarenhet av strid. På den tiden hade bara grupper från västkusten skickats till Irak och Afghanistan. Steve hade skickats till Bosnien under det sena 1990-talet och hans grupp hade hamnat i eldstrid, vilket var sällsynt före 11 september.

Charlie och Steve lyckades alltid hamna högst upp på min lista. Men ju fler killar som försvann, desto svårare blev vår uppgift.

– Jag klarar inte att lista de fem sämsta, sa jag till Steve en kväll.

Vi satt vid ett bord i huset vid skjutbanan och gjorde i ordning våra gevär.

– Vilka hade du i botten förra veckan? frågade han.

Jag rabblade upp några namn, och flera av dem fanns även på Steves lista.

– Jag vet inte vem jag ska ta med den här veckan, sa jag.

– Har du någonsin funderat på att skriva ditt eget namn? frågade Steve.

– Jag har tre namn. De sista två kan jag inte, sa jag. Jag skulle kanske kunna sätta dit mitt eget namn. Jag vill inte vara orsak till att någon annan hamnar i skottgluggen.

Jag tyckte inte att någon presterade dåligt.

– Jag tar risken, sa Steve. Vi behöver fem namn.

Några veckor tidigare hade vi försökt lämna listan över de fem sämsta tom. Som grupp beslutade vi att göra revolt och stå upp mot instruktörerna. Den varade inte länge. Vi ägnade resten av kvällen åt att springa och knuffa runt bilar, istället för att koppla av efter en lång dags träning.

Den fredagen skrev jag mitt eget namn bland de fem sämsta. Steve gjorde likadant. Han var beredd att stå upp för sina åsikter. Steve var en ledare i gruppen och när han kom med idéer lyssnade folk.

I slutet av SIB-träningen i Mississippi hade vi förlorat runt en tredjedel av gruppen. Killarna som fick lämna lägret hade inte kunnat bearbeta information tillräckligt kvickt för att fatta korrekta, blixtsnabba beslut. Det handlade inte om att de var dåliga – många av dem sökte igen och klarade det på andra försöket. De som inte gjorde det återvände till sina gamla grupper, där de vanligtvis briljerade.

Det ryktades att om man klarade SIB-övningarna hade man mer än femtio procents chans att klara Green Team. Instruktörerna hörde samma rykte, så när vi kom tillbaka till Virginia Beach fortsatte de pressa oss så att vi inte skulle glömma att vi hade lång väg kvar.

Vi hade bara klarat tre av nio månader. De kommande sex månaderna skulle inte bli enklare. Efter SIB fortsatte vi med övningar med bräschladdningar, markstrid och samband.

En av SEAL:s kärnuppgifter är bordning av fartyg. I veckor tränade vi på att borda allt ifrån kryssningsfartyg till lastfartyg. Även om vi skulle vistas mycket i Afghanistan och Irak behövde vi vara skickliga i vattnet. Vi övade på operationer där vi simmade genom bränningarna och ryckte fram över stranden för att genomföra ett anfall. Efteråt försvann vi ner i havet och tog oss upp på båtarna en bit ifrån land.

Under den sista träningsmånaden övade vi på säkerhetsdetaljer kring VIP-personer. Den afghanske presidenten Hamid Karzais personskydd sköttes av SEAL-soldater från vår bas. Vi deltog också i en avancerad träningskurs kallad SERE (Survival Evasion Resistance and Escape).

Det viktiga var att kunna hantera stress.

Instruktörerna såg till att alla var trötta och på helspänn, och tvingade oss att fatta viktiga beslut under svåra omständigheter. Det var det enda sättet

för instruktörerna att simulera strid. Om våra uppdrag lyckades eller misslyckades var en direkt följd av hur väl den enskilde soldaten kunde bearbeta information i en stressig miljö. Green Team skiljde sig från BUD/S på det sättet att det inte räckte att klara av att simma, springa och frysa – det var inte nog.

Green Team handlade om mental styrka.

Under den här tiden lärde vi oss också Green Teams kultur. Under utbildningen i Green Team tränade vi på att få inkallelseorder, för att simulera vad vi skulle uppleva på däck två. Om vi blev inkallade pep personsökaren och vi hade en timme på oss att ta oss tillbaka till basen. Varje dag klockan sex pep våra personsökare som ett test. Personsökarna blev ett nytt sätt för instruktörerna att pressa oss. Flera gånger pep de före gryningen.

En söndag runt midnatt pep min personsökare. Fortfarande sömndrucken inställde jag mig vid basen i tid och fick reda på att jag skulle ta på mig mina träningskläder och vänta. Vi skulle göra fystest.

Vi fick aldrig någonsin befinna oss mer än en timme bort, och vi fick inte dricka oss berusade, utan alltid vara redo att prestera när vi fick ordern. Vi skulle kunna bli kallade och sitta på ett plan på väg vart som helst inom några få timmar.

Snart började mina gruppkamrater anlända. Det verkade som om personsökaren avbrutit ett besök i baren för några av dem.

– Är du full nu? hörde jag en instruktör fråga en kandidat.

– Så klart inte. Jag har bara tagit en öl hemma, svarade han.

En timme gick och jag såg fortfarande inte till Charlie.

Han kom in ungefär tjugo minuter för sent. Instruktörerna var skitförbannade. Han hade fått fortkörningsböter på vägen, vilket hade fördröjt honom ännu mer. Som tur var fick han bara en åthutning av instruktörerna och fick stanna kvar i vår klass.

När bara några veckor återstod av vår nio månader långa utbildning började vi höra rykten om uttagningen. För att fylla kompanierna rangordnade instruktörerna hela gruppen och sedan skulle kompanicheferna sitta runt ett bord och välja ut nya medlemmar från min Green Team-grupp.

De enskilda kompanierna var i ständig rörelse eftersom de växlade mellan stationeringar och uppdrag utomlands, månader av träning hemma och flera månaders beredskap, då en order om uppdrag kunde komma när som helst.

Efter uttagningen satte Green Team-instruktörerna upp en lista. Ett helt gäng, inklusive jag, Charlie och Steve, skulle till samma kompani.

– Grattis, hörru, sa Tom när han såg att jag tittade på listan. När jag är färdig med mitt instruktörsjobb här ska jag återvända till det kompaniet för att bli gruppbefäl.

SEAL-soldater skickas ut i världen precis när som helst. Varje kompanis kärna utgörs av grupperna, som leds av ett erfaret underbefäl och består av ett halvt dussin operatörer. Grupperna utgör plutoner, som leds av en örlogskapten. Flera plutoner bildar ett kompani, som leds av en kommendörkapten. DEVGRU-kompanier förstärks dessutom av underrättelseanalytiker och stödpersonal.

När man kommer till en grupp arbetar man sig sakta uppåt i hierarkin. Oftast stannar man i samma grupp, om man inte tas ut för att bli instruktör för Green Team eller att utföra extraarbete.

Dagen efter uttagningen tog jag med mina saker upp till däck två. Jag följde efter Steve och Charlie till kompaniets uppehållsrum. Rummet var stort och hade en liten bar och ett kök i ett hörn. Alla hade tagit med sig en back öl, vilket är tradition när man kommer till ett kompani för första gången.

Vårt kompani förberedde sig för att vara i beredskap och sedan skickas till Afghanistan. Några av mina gruppkamrater från Green Team höll redan på att packa sina saker och skulle skickas iväg som nybakade operatörer med sina respektive kompanier.

Längs en vägg låg officerarnas och underofficerarnas kontor. Ett stort bord tog upp större delen av rummet, mindre bord med datorer stod längs väggarna. Skärmar som användes vid genomgångar hängde på ena väggen. Resten av väggutrymmet var fyllt av minnestavlor från andra enheter, som till exempel australiska Special Air Service Regiment, och minnessaker från tidigare uppdrag. En blodig huva och plasthandfängsel var fastsatta på en platta på väggen efter att kompaniet fångat en bosnisk krigsförbrytare på 1990-talet. En bild av fanjunkare Neil Roberts M249 hängde också på väggen. Han föll ut ur en Chinook-helikopter efter att den träffats av två granater under Operation Anaconda i Afghanistan, och dödades av talibaner i början av kriget.

När vi radade upp oss vid bordsänden såg jag på alla dessa äldre killar med långt hår och skägg. Deras armar täcktes av tatueringar, och bara ett

fåtal av dem bar uniform. Mot slutet av Green Team började vi alla låta håret och skägget växa. Reglementet kring rakning och frisyr hade ändrats flera gånger genom åren, men i nuläget brydde sig folk mindre om ens frisyr än vad man gjorde ute på slagfältet. Vi var proffs men liknade mest patrask. Vi hade olika bakgrund, hobbyer och intressen, men vi hade en sak gemensamt – viljan att offra vår tid och till och med våra liv för allas bästa.

I rummet fick vi presentera oss och berätta lite om oss själva. Charlie, översittaren, tog först till orda och hade knappt sagt sitt namn förrän han möttes av en kör av burop och hånskratt från de äldre killarna.

– Håll käften, skrek de. Vi bryr oss inte.

Så var det för oss allihop. Men efteråt tog de oss i hand och hjälpte oss att packa upp. Det var bara på skoj, och dessutom var alla för upptagna för att bry sig. Vi var i krig och hade inte tid med struntsaker.

Jag kände mig hemma.

Det var den här typen av kompani jag hade velat vara en del av sedan jag gick med i flottan. Här fanns inga gränser för hur bra man kunde vara och vad man kunde bidra med. All min skräck för att misslyckas hade nu ersatts av en vilja att prestera bra och glänsa.

Vad jag lärt mig under den tre dagar långa uttagningen för över ett år sedan stämde ännu bättre på kompaniet: det räckte inte att bara göra ett godkänt resultat.

När jag packade upp mina grejer insåg jag att jag skulle behöva bevisa vad jag gick för ännu en gång. Att jag hade klarat Green Team betydde inte ett skit. Alla andra i rummet hade klarat precis samma utbildning. Jag lovade mig själv att bli en tillgång för gruppen och att jag skulle jobba arslet av mig.

Kapitel 3: Däck två

Några veckor innan det var dags för oss att åka till Afghanistan skrev jag ut packningslistan. Året var 2005 och jag förberedde mig för mitt första uppdrag i ett centralasiatiskt land. När jag var i SEAL Team Five hade mitt enda stridsuppdrag varit i Irak. Jag stod där bredvid skrivaren och såg pappren matas ut. Sex A4-sidor senare började jag plocka ihop mina saker. På packningslistan stod i princip att vi skulle ha med oss allt.

Nu gällde sunt förnuft och oskrivna regler, vi förväntades klara oss själva och man fick inte så mycket ledning så länge man inte behövde det. Sedan jag kommit med i gruppen hade jag varit stolt över min självständighet. De två senaste månaderna hade jag tränat hårt och försökt vara en tillgång. Jag lärde mig att det var okej att ställa frågor om man hade några, men jag ville inte vara den som inte visste vad som hände och alltid frågade en massa. Jag ville inte begå något misstag under mitt första uppdrag genom att glömma packa något, så när jag såg min gruppledare i uppehållsrummet frågade jag honom om packningslistan.

– Hej, sa jag och tog mig en kopp kaffe. Jag håller på att packa ihop mina grejer och enligt packningslistan ska jag i princip packa allt.

Han satt vid en köksbänk i granit, smuttade på en kopp kaffe och gick igenom lite papper. Han var liten och satt, och till skillnad från de flesta andra killarna som var långhåriga och orakade var han snygg och prydlig, kortklippt och rakad. Han var den tysta typen och hade varit i DEVGRU mycket längre än jag hade varit i flottan.

Han tog allvarligt på de oskrivna reglerna och det sunda förnuftet.

– Hur länge har du varit i flottan? frågade han.

– Det här är mitt sjätte år, svarade jag.

– Du har varit en SEAL i sex år, och vet inte vad du behöver på ett uppdrag?

Jag kände mig som en idiot.

– Du, vad tror du själv att du behöver för ett uppdrag? Packa det, sa han. Ta med det du tror du behöver.

– Uppfattat, svarade jag.

När jag var tillbaka i lyan la jag fram mina saker. Varje soldat på DEVGRU hade en liten lya, ungefär som en klädkammare stor nog att gå in i. Det var ett litet rum med hyllor längs väggarna och en stång längs bakre väggen där man kunde hänga uniformerna.

På hyllorna låg väskor med allt jag behövde för olika uppdrag vi kunde skickas iväg på. En väska innehöll allt jag behövde för SIB. En annan innehöll min HAHO (High Altitude, High Opening) eller ”hopputrustning”. Min attackdykarutrustning låg i en annan stor, grön väska. Allt var färgkodat och klart. Mina tvångstankar gick på högsta växel, och jag hade allt perfekt ordnat och organiserat.

Men en del av utrustningen, som ett multiverktyg, var användbart under de flesta uppdrag. I SEAL Team Five fick man ett multiverktyg, som hade ett knivblad, en skruvmejsel, sax och konservöppnare.

Man fick bara ett kikarsikte.

En kniv med fast blad.

En stridsväst.

Det betydde att man var tvungen att leta igenom flera väskor för att hitta just den sak som man behövde ha med i en annan väska, som var packad för ett särskilt uppdrag. Det var krångligt och inte särskilt effektivt, men det var så USA:s regering ville ha det och jag hade vant mig.

Men det var annorlunda på DEVGRU.

Mitt gruppbefäl kom förbi lyan senare den dagen för att dubbelkolla hur det gick för mig och såg all min packning i de färgkodade väskorna. Jag hade lagt en väska vid sidan av, där jag stoppat utrustning jag trodde jag behövde under de flesta sorters uppdrag, inklusive ett multiverktyg.

– Gå ner till förrådet och hämta ett multiverktyg till varje väska, sa gruppbefälet.

Jag tittade förvirrat på honom.

– Kan jag ta fyra stycken?

– Ja, du har väskor för fyra olika uppdrag. Du behöver ett multiverktyg för varje väska, sa han.

Mitt gruppbefäl skrev under min beställningslista och jag gick ner till förrådet. En av killarna i förrådet dök upp i luckan.

– Vad behöver du?

Jag visade honom listan. Det var grundläggande saker som ficklampor och andra verktyg, men jag ville ha fyra av varje.

– Okej, sa han utan att tveka. Snart tillbaks.

Efter några minuter kom han med en låda i plast, som innehöll allt på listan. Jag försökte att inte le alltför stort. Det här var en önskedröm. I de andra grupperna fick man lägga tiotusentals kronor ur egen ficka på utrustning man behövde i jobbet.

Vapenförrådet var ännu bättre. Ovanför dörren satt en skylt: ”Du drömmer, vi bygger.”

För en vapennörd som jag var det himmelriket. De fixade mina två M4 automatkarbiner, en med 35 cm lång pipa och en med 25. Jag fick en MP7 kpist och ett gäng pistoler, inklusive standardpistolen Navy SEAL Sig Sauer P226. Mitt främsta vapen, som jag använde dagligen, var en ljuddämpad Heckler & Koch (HK) 416 med 25 centimeters pipa och EOTechs rödpunktsikte med tre gånger förstoring. Min HK416 med 35 centimeters pipa gjorde jag i ordning för skytte på långa avstånd. Den var också ljuddämpad, och på den monterade jag ett 2,5 × 10 kikarsikte från Nightforce.

Jag fixade även infraröd laser och ett löstagbart värmesikte till min HK416, vilket gav ett mer precist skytte. Jag använde inte vapnet så mycket eftersom mitt huvudsakliga vapen, det med 25-centimeterspipan, passade för de flesta uppdrag, men det kändes skönt att ha ett vapen med längre räckvidd redo om jag skulle behöva det.

Jag hade en dämpad MP7 kpist på ett par uppdrag, men den saknade kraften som min HK416 hade. Kpisten passade bra när vi skulle borda fartyg, i djungeln, eller när det var viktigt att vara tyst och vikten och storleken spelade roll. Flera gånger sköt vi fiender i ett rum med en dämpad MP7:a utan att deras kumpaner i rummet intill vaknade. HK416 kunde inte jämföras med MP7 när man var tvungen att vara mycket tyst.

Två pistoler kompletterade min samling – Sig Sauer P226 och en HK45C. Båda hade ljuddämpare och vanligtvis bar jag med mig 45:an. Jag bar också en M79 granatkastare, som kallades för piratvapnet, för den såg ut som ett muskedunder. Våra vapenspecialister sågade av pipan och fixade ett pistolhandtag.

Naturligtvis var inget av mina vapen i standardutförande. Alla hade vi gjort egna förändringar på avtryckare och grepp. Jag vet att

vapenteknikerna var stolta över att få ta hand om de verktyg som i sin tur skyddade oss. Utan tvivel hade DEVGRU de bästa grejerna i branschen.

När man vandrade runt på området hörde man ofta skottsalvor från skjutbanorna, både utom- och inomhus, eller dova ljud från bräschladdningar som gick av i övningshuset. Vi tränade konstant. Att se killar gå mellan olika övningar fullt utrustade och med laddade vapen över axeln var ingen ovanlighet. Allt var förberett för krig eller krigsövningar.

Jag hade precis börjat fatta hur saker och ting funkade på kompaniet när jag 2005 plötsligt satt på ett plan till Afghanistan. Vid den tidpunkten fokuserade vår enhet på Afghanistan, medan arméns Deltastyrka var i Irak.

Delta hade det tufft det året och förlorade många på kort tid. De begärde ytterligare operatörer, och DEVGRU beslöt att skicka iväg min grupp. Mitt kompani ville inte att det första uppdrag jag utförde skulle vara i Delta, så jag fungerade lite som en inhoppare i min trupp i Afghanistan. Men eftersom Delta hade behov av mer folk lämnade jag så småningom Afghanistan tillsammans med två andra SEAL-soldater och åkte till Irak för att hjälpa till.

Vi landade i Bagdad strax efter midnatt och lämnade helikopterplattan i bil. Färden längs de öde gatorna i Gröna zonen var mörk. Det var sommar och den fuktiga luften låg som en blöt filt över allting. En skön bris svepte förbi där vi satt med alla våra grejer i pickupen. Allt kändes och luktade som under mitt första stridsuppdrag i Bagdad med Team Five 2003.

Vi anlände precis efter invasionen. Vårt första uppdrag var att säkra vattenkraftverket nordost om den irakiska huvudstaden. Vår ledning fruktade att retirerande irakiska styrkor skulle kunna förstöra dammen för att sakta ner den amerikanska framfarten.

Planen var enkel. Planen, baserad på vår obefintliga erfarenhet, var att flyga rakt på målet och på så sätt behålla både fart och överraskningsmoment. I det här fallet var dammen målet, och så fort vår helikopter befann sig över målet planerade vi att fira oss ner. Därifrån skulle vi rusa in i huvudbyggnaden och säkra den. I närheten skulle det polska specialförbandet GROM säkra en samling byggnader medan en annan SEAL-grupp i två jeepar skulle säkra det yttre försvarsverket.

Efter att ha väntat på bättre väder några dagar fick vi klartecken att ge oss av. Jag kände hjärtat slå hårt när jag klev in i MH-53:an. Jag hade väntat på

det här ögonblicket sedan jag var barn och läste om bakhållen i Mekongdeltat.

Jag skulle nu ge mig ut och strida på riktigt för första gången. Jag hade funderat på det, läst om det, och här stod jag nu, i färd med att göra det på riktigt.

Jag borde antagligen ha varit rädd, eller i alla fall orolig för det okända, men det kändes bra att äntligen få göra det på riktigt. Jag ville inte bara öva på spelet, jag ville spela det, och det här skulle bli mitt första smakprov.

Flygturen tog flera timmar och innefattade tankning i luften. De tjugo killarna i min grupp satt tätt hoptryckta inne i helikoptern. Vi kände lukten av bränslet i kabinen när helikoptern fyllde sina tankar genom att använda lufttankningsbommen framför cockpit. Det var becksvart inne i kabinen och jag tänkte på annat största delen av turen, tills vi fick signal att göra oss redo.

– Två minuter, skrek befälhavaren ombord, viftade med händerna och satte på rött ljus. Klockan var en bra bit efter midnatt när helikoptern närmade sig dammen.

Jag intog position vid dörren och tog tag i repet. Jag hörde ingenting för motorernas rusande. Precis som alla mina gruppkamrater var jag lastad med inbrytningsutrustning och kemskyddsdräkt. ”God idé-fen” – som vi kallade den tendens planläggarna hade att förutse varje möjlig oförutsedd händelse, vilket dränkte gruppen i valmöjligheter, extrautrustning och ”goda idéer” – hade varit framme ofta under det här uppdraget. Vi hade utrustats med motorkap för att kunna öppna grindarna till dammen. Vi var tvungna att släpa på mat och vatten för ett par dagar. Vi hade ingen aning om hur länge vi skulle vara där, så vi måste vara självförsörjande. Mottot lyder: ”Om du tvekar – ta med det!” Men ju mer man bär på, desto större blir naturligtvis påfrestningen för kroppen, desto långsammare rör man sig, och desto svårare blir det att reagera snabbt på ett hot.

När helikoptern saktade in och började kretsa över marken grep jag tag i repet med båda händerna och började glida neråt. Vi befann oss knappt tio meter upp i luften, och jag såg hur marken snabbt kom emot mig. Jag försökte dra ner på hastigheten, men ville inte vara så långsam att mina efterföljande kamrater gled på mig. Med all utrustning på landade jag med en enorm kraft. Benen värkte när jag tog fram mitt vapen och började röra mig mot porten nästan hundra meter bort.

Så fort jag kom ut under helikoptern slogs jag till marken av luftströmmen som rotorn skapade. Jag träffades av småsten och fick damm i ögonen. Jag såg knappt porten framför mig. När jag började springa mot den trycktes jag okontrollerat framåt av luftströmmen. All min kraft gick åt till att kunna stå på fötterna, och jag sladdade in framför grinden.

De andra var inte långt bakom. Jag klippte av portens lås med en bultsax och började gå mot en klunga byggnader. Huvudbyggnaden hade två våningar och arkitekturen såg ut som i ett öststatsland, allt var gjort i betong och dörren i metall. Med mina gruppkamrater runt mig tryckte jag ner handtaget. Det var öppet.

Jag klev in i en lång korridor. Jag visste inte vad jag hade att vänta, vi skulle kunna bli beskjutna när som helst.

Jag registrerade att det fanns flera rum på varje sida. När vi började röra oss framåt såg vi att något rörde sig i ett av rummen längre bort. Först syntes två händer, och sedan kom ett flertal irakiska vakter. De höll händerna över huvudet och var obeväpnade.

Mina gruppkamrater samlade ihop dem bakom mig medan jag fortsatte genom korridoren. Inne i rummen hittade jag deras AK-47:or. Inget av vapnen var laddat. Det verkade som om de hade sovit och vaknat när de hörde helikoptrarna närma sig.

Det tog lång tid att säkra byggnaden eftersom den var så stor. Vi var särskilt uppmärksamma på detaljer, eftersom vi letade efter sprängmedel riggade för att spränga dammen. Vi hade aldrig säkrat något så stort, så det tog lite längre tid än vi hade räknat med.

Ingen skadades förutom en av killarna i GROM som bröt fotleden när han firade sig ner till målet.

När vi säkrade huvudbyggnaden kom min plutonchef fram till mig.

– Kan du kolla min radio? frågade han. Jag får inga svar.

När vi gav oss iväg hade han haft radion på ryggen. Han stod framför mig och jag såg att sladden hängde över hans axel. Jag kollade hans rygg: hela ryggsäcken var borta. Det enda som syntes var kabeln.

– Din ryggsäck är borta, sa jag.

– Borta? Vad menar du? frågade han.

– Den är borta, svarade jag.

Han hade inte satt fast ryggsäcken ordentligt på sin stridsväst. Stridsvästar har nylonöglor som sitter en dryg centimeter från varandra på fram- och

baksidan så att man kan fästa patronväskor på västen. Min chef hade bara satt fast sin ryggsäck i öglorna på två ställen, så när han firade sig ner i luftströmmen tog vinddraget tag i hans ryggsäck och radio, och de föll ner i vattnet intill dammen. Radion skulle inte göra mycket nytta nere på botten av floden. Samma sak hände vår läkare. Han tappade en massa morfin i en liknande ryggsäck.

En hel del av utrustningen vi använde på uppdraget var ny för oss. Precis innan vi skickades ut hade lådor med nya grejer dykt upp i uppehållsrummet. Det gängse mantrat var ”Öva som du strider”, vilket betydde att man inte skulle gå in i strid med utrustning man inte hade använt förut, och helst använt mycket. Vi hade brutit mot den regeln och jag förstod att vi kunde tacka vår lyckliga stjärna för att det inte hade straffat sig. Det var vår första läxa.

Det var inte enda gången vi hade tur under det uppdraget. Irakierna hade laddade luftvärnskanoner redo nära dammen. Hade vakterna velat strida hade de kunnat skjuta ner helikoptrarna när vi firade oss ner.

Vi lärde oss hundra läxor under det uppdraget, från behovet av bättre underrättelser om målet ifråga till hur utrustningen skulle säkras, och vi hade lärt oss allt utan att förlora någon på kuppen. Oftast lär man sig mest i de tuffaste situationerna, men jag gillade inte att det var på grund av ren tur som vi fortfarande levde efter det uppdraget, och både mina perfektionisttendenser och mitt ego fick sig en törn.

När helikoptern lyfte för att ta oss till Kuwait tre dagar senare insåg jag att även om varenda en av mina kamrater i Team Five hade erfarenhet från SEAL-grupperna så var vi alla väldigt gröna, och den här attacken hade varit den första för oss alla.

Kapitel 4: Delta

När jag nu var tillbaks i Bagdad två år senare var jag lite mer härdad, men inte mycket. Jag hade sökt in till och sedan slutfört Green Team, men jag var fortfarande utan tvekan den nye killen. Det som var bra var att jag hade en del erfarenhet av den irakiska huvudstaden från mina dagar i Team Five. Efter dammuppdraget skickades min grupp till Bagdad för att få tag i dem som var trogna den förra regimen och rebelledare.

Delta hade sin bas i Gröna zonen, som låg bredvid floden Tigris i stadens centrum. Strax efter att jag landat började jag orientera mig. Basen låg inte långt från de berömda korsade svärden, resta för att fira Iraks ”seger” i Iran-Irak-kriget. Bågen med svärden stod på andra sidan en stor exercisplats. Dagtid såg man hela förband posera och ta kort i närheten av händerna som höll de krökta bladen. Diktatorns händer och underarmar var exakt återgivna, och tummarna hade till och med hans verkliga fingeravtryck.

Deltas högkvarter låg i byggnader som tidigare tillhört Baathpartiet. Jag gick in för att registrera mig på ledningscentralen. Jon, mitt nya gruppbefäl, mötte mig med en gång. Jag var helt ny och hade fortfarande ingen aning om vad jag kunde vänta mig.

Jon hade varit jägarsoldat innan han anslöt till Deltastyrkan. Han var bredbröstad och hade grova armar. Hans ansikte täcktes av ett brunt, buskigt skägg som var så långt att det nådde ner till bröstkorgen. Han såg ut som en längre version av Gimli, den ilskna dvärgen i *Sagan om ringen*.

Jon hade tagit värvning direkt efter high school. Efter år av korta frisyrer och massor av regler hos jägarsoldaterna sökte han sig istället till underofficerskolan med siktet inställt på att bli Apache-helikopterpilot. Men till slut insåg han att han inte var beredd att släppa ifrån sig sitt vapen. Så han sökte och blev uttagen till Delta, där han hade arbetat sig uppåt.

– Välkommen till paradiset, sa han medan vi gick mot uppehållsrummet. Varmt och skönt, va?

– Ni har i alla fall luftkonditionering, sa jag. Förra gången jag var här bodde jag i tält. Vi hade ingen AC på flera veckor.

– Bättre att bo här då, sa han och öppnade dörren till vårt rum.

Rummet låg i palatsets ena flygel. Korridorerna var breda, med marmorgolv och högt i tak. Jag skulle dela rum med honom och den nyaste killen i deras grupp. Min våningssäng stod i hörnet närmast ingången, och jag slängde mina grejer bredvid sängen. Jon hjälpte mig att köra in mina grejer i rummet innan han visade mig runt i palatset.

Palatset hade gym, matsal och pool. Det fanns faktiskt mer än en pool. Varje grupp hade två rum. Vi var fem killar i gruppen. En av dem hade tidigare varit i Storbritanniens marinkår och hade dubbelt medborgarskap. Han hade kommit till USA, tagit värvning och så småningom arbetat sig in i Delta. De andra killarna var som Jon, före detta jägarsoldater eller soldater från specialförband. Den nyaste killen var en jägarsoldat som sårades i Somalia under slaget om Mogadishu. Han såg ut som en amishkille med pottfrisyr och ojämnt skägg som aldrig verkade växa ihop.

Efter att ha småpratat lite ägnade jag kvällen åt att fixa mina saker. Först packade jag in den utrustning jag använde ute i fält i ett skåp i korridoren utanför rummet, så att jag skulle kunna slänga på mig utrustningen och snabbt ta mig ut genom dörren om något hände. Sedan packade jag upp mina kläder och gjorde i ordning sängen. Eftersom vi hade våningssängar använde de flesta av oss överslafen till våra grejer och hängde en bivacksäck framför underslafen så att vi fick vara i fred lite.

När jag till slut var färdig hade morgonen börjat gry. Eftersom vi hade vampyrschema – vi sov hela dagarna och arbetade på nätterna – höll de flesta på att gå och lägga sig. Rummet hade en soffa och en tv. Jag drack kaffe och tittade på tv när Jon kom förbi.

– Du kommer att få all info du behöver i morgon, sa Jon. Säg till om du behöver något.

– Tack, svarade jag.

– Det har varit mycket nu, sa Jon. En ledig dag som i dag hör inte till vanligheterna. Jag är säker på att vi kommer att vara ute i morgon kväll.

Här fanns inget som hette mjukstart. Oftast brukade jag stiga upp på eftermiddagen och gå ut till poolen med mina ipodhögtalare. Jag slappade till lite Red Hot Chili Peppers eller Linkin Park medan jag sträckte ut mig på en luftmadrass. Jag brukade flyta runt lite, sola och slappa. En av mina gruppkamrater började klippa gräset runt poolen för nöjes skull. I ett land

av sand och smuts var det lyx att ha lite gräs. Ibland kände jag doften av nyklippt gräs medan jag flöt runt i poolen.

Sedan åt jag frukost och gick till gymmet eller joggade. Jag försökte gå till skjutbanan så ofta som möjligt. Uppdragen började i skymningen. Vi brukade genomföra en operation – två om vi hade tur.

Jag var med i ”takgruppen”, vilket betydde att vi åkte på kapslar utanpå helikoptern MH-6 Little Bird. Vi landade på taket till byggnaden som var vårt mål för att sedan storma ner. Resten av styrkan kom i bepansrade fordon och säkrade bottenvåningen för att sedan anfalla nerifrån och upp.

Little Bird är en lätt helikopter som används av amerikanska armén för specialoperationer. Den har en äggformad cockpit och två kapslar eller säten på utsidan. På ”attackvarianten” har kapslarna eller sätena ersatts med raketer och maskingevär.

Helikoptrarna flögs av piloter från SOAR (160th Special Operations Aviation Regiment). SOAR flyger under de flesta uppdragen för JSOC. Vi hade arbetat tillsammans i flera år och piloterna är världens bästa. Deras högkvarter heter Fort Campbell och ligger i Kentucky. SOAR kallas även Night Stalkers, eftersom nästan alla deras uppdrag sker på natten.

Jag hade arbetat lite med Little Bird-helikoptrar i Green Team, men i Bagdad satt jag utanpå helikoptern och flög över staden nästan varje natt.

Några nätter efter att jag anlänt satt jag där. Det var strax efter midnatt, och allt jag kunde höra var motorernas dån och vinden. Vi åkte i 110 km/h och vinden slog mot mig, medan jag dinglade med fötterna över staden. Jag visste att det var avgörande att kunna fatta lugna och tydliga beslut. Men det var inte lätt när det kändes som om jag åkte berg-och-dal-bana in i en strid.

Jag drog åt remmen på geväret, så att det satt fast ordentligt på bröstet, och kollade säkerhetslinan, som förhoppningsvis skulle hålla mig fast vid helikoptern om jag skulle råka halka av. Jag satt på kapseln och genom min bildförstärkare kunde jag se hur andra Little Bird-helikoptrar flög i formation på vår högra sida. En av Deltakillarna i den andra helikoptern såg mig och gav mig fingret. Jag besvarade gesten.

Just nu var vi ute efter en högt uppsatt vapenleverantör, som var ännu en länk i kedjan som finansierade upproret. Han höll sig gömd i en klunga tvåvåningshus nära centrum, tillsammans med flera soldater och ett stort vapenförråd. Vår grupp fick i uppdrag att flyga med Little Bird till taket och storma ner. En annan grupp skulle komma med Pandur, en pansarterrängbil,

med tung kulspruta och 40 millimeters granatspruta. De skulle vänta en halv minut för att vi skulle kunna ta oss in från taket och skapa en skenmanöver, innan de bröt sig in från bottenvåningen så att vi kunde mötas på mitten.

Nedanför mig sträckte staden ut sig i ett virrvarr av vägar och gränder runt klungor av låga byggnader. Här och var syntes stora, övergivna områden fulla av skräp. Jag satt långt fram nära cockpit. Jon satt på andra sidan.

– En minut, hörde jag piloten säga i radion. Han höll lugnt upp ett finger framför mitt ansikte för att vara säker på att jag hade uppfattat.

Från min position kunde jag se andrepiloten rikta laser mot målets tak. Natt efter natt lyckades piloterna navigera bland tusentals tak och hitta precis rätt. Jag har ingen aning om hur de gjorde det, i mina ögon såg allt likadant ut.

Jag kände hur helikoptern började gå ner mot det tomma hustaket. Helikoptern kretsade och piloten lyckades genomföra en landning där landningsstället placerades på takets kant. Istället för att fira oss ner gick vi på medarna och hoppade sedan ner på taket. På mindre än tio sekunder var hela fyrmannagruppen på taket och helikoptern hade försvunnit.

Vi rusade mot dörren och bröt upp den. Sekunden senare hörde jag hur dörren på första våningen bröts upp och ljudet av skottsalvor nådde oss.

Jon tog täten när vi började ta oss nerför trapporna.

– Vi är på fel tak, sa Jon efter att ha tagit bara ett par steg.

Skottsalvorna kom från grannhuset. Jag hörde flera mindre explosioner som måste komma från handgranater medan vi sprang till takets hörn.

– Vi är en byggnad för långt bort, sa Jon. Vi flyttade på oss för att försöka se hur vi skulle kunna hjälpa våra kamrater i grannbyggnaden.

Husen såg likadana ut från luften och för första gången hade piloterna släppt av oss på fel tak. Vi hade kommit söderifrån och landat på en byggnad precis norr om vårt mål.

– Vi måste flytta oss till byggnaden här intill, sa Jon. Här gör vi ingen nytta.

Den angränsande byggnaden låg öster om målet och hade tre våningar – ett bra läge gentemot byggnaden som var vårt mål.

– Man skadad, hörde jag i radion. Det betydde att någon hade träffats.

Det visade sig vara en av Deltas operatörer som blivit skjuten i vaden. Andra hade pepprats med granatsplitter.

Motståndare i huset kastade granater nerför trappan, vilket hindrade operatörerna som försökte slutföra säkringen av första våningen från att ta sig till den andra.

Markgruppen påbörjade en medevac och drog sig tillbaka från trappan. Vi lyckades rusa runt kvarteret och säkra trevåningshuset öster om målet.

Explosioner och skottlossning ekade i byggnaderna. Vi började spana efter mål från toppen av byggnaden. Jag kunde se infraröd laser svepa över fönstren när mina gruppkamrater letade efter mål. Då och då stack någon motståndare ut en AK-47 genom fönstret på plan två och avfyrade en rejäl salva.

”*Allahu akbar*”, skrek de efter att ha pepprat mot oss.

Vi hade hamnat i ett dödläge. Gruppen på marken kunde inte springa uppför trapporna, och vi kunde inte ta oss till taket och anfalla uppifrån. I radion hörde jag anrop till ett mekaniserat infanteri tio kvarter bort. Soldaterna skapade en yttre försvarslinje.

Vi ville alltid ha två försvarslinjer. Denna natt bestod den närmsta ringen av en grupp jägarsoldater, som var uppställda i hörnen av området som var vårt mål. En och en halv kilometer bort fanns M1 Abrams stridsvagnar och Bradley-stridsfordon, ett bepansrat bandgående fordon med 20 mm tornpjäs, som används för att transportera soldater.

– Ta hit en Bradley, hörde jag i radion.

Jag hörde Bradleyns larvband på asfalten när den närmade sig huset.

– Jag vill att ni raserar andra våningen, ropade anfallsledaren till Bradleyns befäl, som satt i luckan ovanpå tornpjäsen.

Den brakade genom en stenmur på husets södra sida, stannade på gårdsplanen och avfyrade en kort salva från sin 20 mm-kanon. Salvorna gick enkelt igenom väggarna på andra våningen och orsakade stora jack i betongen.

Medan jag drog mig tillbaks såg jag anfallsledaren springa fram till stridsfordonet.

– Fortsätt skjuta, skrek befälet in i luckan.

– Va? sa kulspruteskytten.

– Jag vill att ni raserar hela andra våningen, upprepade anfallsledaren. Rasera den.

Bradleyn fortsatte över gruset och började avlossa skott. En av motståndarna skrek *Allahu akbar!* och började skjuta genom fönstret.

Den här gången körde Bradleyn för fullt. Killarna jublade när salvorna exploderade efter varandra. På några minuter fick Bradleyn slut på ammunition. Vi tog dit en Bradley till och även den sköt tills den fick slut på ammunition.

När den andra Bradleyn drog sig tillbaks hade en våldsam eld brutit ut på andra våningen. Svart rök strömmade ut genom fönstren upp mot himlen. Från vår position på taket kunde vi fortfarande höra motståndarna skrika. Jag satt vid det nordöstra hörnet och spanade över baksidan av huset. Det var svårt att se något för den tjocka, svarta röken.

Plötsligt såg jag en mans huvud och överkropp sticka ut genom ett fönster.

Utan att tänka riktade jag lasern mot hans bröst och sköt. Jag såg hur kulorna träffade honom och han flög in i rummet igen i ett moln av rök.

Jon rusade fram till mig.

– Vad hände?

– Jag såg någon i fönstret, sa jag.

– Är du säker? frågade han och riktade även sin laser mot fönstret.

– Ja.

– Fick du honom?

– Rätt säker på det, sa jag.

– Ok. Stanna här.

Jon gick tillbaks till sin post och jag fortsatte söka efter rörelser. Jag hade inte tid att älta och jag kände heller inget. Det här var den första människa jag någonsin hade skjutit och trots all tid jag ägnat åt att fundera över hur det skulle kännas, kände jag just nu ingenting. Jag visste att männen i huset redan hade försökt döda mina vänner på första våningen och att de inte skulle tveka att göra detsamma med mig.

Trots stridsfordonens attack och eldsvådan kunde vi fortfarande höra skrik, följt av fiendeeld. Taktiskt var det ingen bra idé att gå till attack uppför trappan.

– De kommer att spränga hela byggnaden, sa Jon.

Jon bestämde att det var bättre att vi tog oss ner från taket än att vi utsatte oss för tryckvågorna. Vi anslöt oss till de andra på marken. Jag såg på när en liten inbrytningsstyrka, ledd av en av Deltas ammunitionsröjare, sprang in på första våningen för att fixa en termobarisk laddning. En sådan explosion skapar en tryckvåg som kan rasera en hel byggnad.

Några minuter senare var laddningen ordnad och inbrytningsstyrkan sprang tillbaka och tog skydd bredvid mig. Jag satt hukad bakom pansarvagnen och lyssnade på nedräkningen. Jag väntade på explosionen.

Inget hände.

Alla tittade på ammunitionsröjaren. Alla såg lika förvirrade ut. Jag såg Jon stega fram till honom.

– Vad i helvete? sa Jon.

– Tiden måste ha varit fel, hörde jag att han mumlade till svar.

Det gick säkert runt i skallen på honom nu. Han försökte komma på varför laddningen inte löstes ut.

– Satte du två detonatorer? frågade Jon.

Alla var tränade att sätta två detonatorer på sprängmedel, vilket innebar att man alltid fäste två detonatorer på laddningen ifall den ena inte fungerade. Tumregeln var enkel: ”En är ingen. Två är en.”

Men det hjälpte oss inte nu. Vi var tvungna att fatta ett beslut. Skulle vi skicka in fler killar i huset för att fixa sprängladdningen eller vänta och se vad som hände? Vi visste inte ifall motståndarna hade förflyttat sig till nedervåningen och nu väntade på att anfallarna skulle återvända, eller om ammunitionsröjaren ställt in fel tid och laddningen skulle kunna lösa ut medan vi hade folk i byggnaden.

Till slut bestämdes att ammunitionsröjaren skulle gå in igen för att fästa en ny detonator. Inbrytningsstyrkan sprang in igen. Vi fortsatte att bevaka huset, och någon minut senare var inbrytningsstyrkan tillbaks bakom stridsvagnen.

– Tror du det funkar nu? hånflinade Jon.

– Ja, det är jag rätt säker på, sa ammunitionsröjaren. Jag satte två detonatorer.

Laddningen exploderade i tid, huset kollapsade och vi översköljdes av ett stort moln av tunt, talkliknande damm. Jag såg hur molnet steg mot himlen och hängde kvar i den tryckande morgonluften. Nu hade solen börjat gå upp.

Vi gick närmare för att se om det fanns några kroppar och vapen i spillrorna. Där låg minst sex döda soldater. De flesta kropparna låg på andra våningen. Deras ansikten var täckta av sot. Jon upptäckte sandsäckar i närheten av några av kropparna.

– Hörni, kolla här. De hade barrikaderat hela våningen, sa han. Det var tur att piloterna begick ett misstag. Det räddade antagligen våra liv.
– Varför då? frågade jag.
– Om vi hade landat på rätt byggnad skulle vi fyra ha stormat in på den barrikaderade andra våningen, sa Jon. Vi hade haft överraskningsmomentet på vår sida, men oddsen hade inte varit i vår favör när vi väl kommit in där. Jag tvivlar inte en sekund på att fler skulle ha sårats.
Jag sa inget. Jag såg upp till Jon, och nu kom han och sa att vi hade haft tur. Ett misstag hade antagligen räddat livet på oss. Det handlade inte om annat än ren och skär röta.
Efter att vi hade röjt upp bland spillrorna åkte vi tysta tillbaka till basen i pansarterrängbilarna. Vi var hungriga och trötta. Ansiktena var täckta av sot. Vanligtvis småpratade alla och var uppspelta när vi oskadliggjort ett så dynamiskt mål. Jag började tänka på vad som faktiskt hade hänt.
Medan vi åkte ekade Jons ord i mitt huvud. Hade uppdraget gått enligt planen skulle vi ha landat helikoptern på taket och gått in på andra våningen, bara för att stå ansikte mot ansikte med minst fyra tungt beväpnade motståndare. En eldstrid fyra mot fyra i ett rum som inte var större än ett sovrum kunde aldrig sluta väl.
När vi parkerade hemma vid basen var jag klar med de tankarna. Jag förträngde helt enkelt vad som kunde ha hänt och fokuserade på vad jag hade lärt mig: ibland kan slumpen rädda ditt liv. Och sätt alltid två detonatorer på en sprängladdning.
Mot slutet av uppdraget flög jag tillbaks till Pope Air Force Base i North Carolina, där Delta har sin bas. När vi steg av planet blev jag välkomnad av enhetens medlemmar som om jag var en av dem.
Innan jag bordade mitt plan till Virginia Beach gav Jon mig en liten tavla. Det var en kopia av en blyertsteckning av en Delta-operatör och en Little Bird-helikopter. På ramen satt grön mattväv och ett mynt från Delta Force.
– Jag vill att du ska ha den här, sa Jon. Alla i gruppen får en.
Teckningen var gjord av förvaltaren Randy Shughart, en prickskytt inom Delta, och originalet återfanns efter att han hittats död i Somalia. Shughart belönades med tapperhetsmedalj under slaget om Mogadishu. När Black Hawk kraschade erbjöd han sig att försvara olycksplatsen tills hjälp kom. Han dödades av en somalisk mobb.

Före attackerna 11 september var Delta och DEVGRU rivaler. Vi var som två toppstudenter som ständigt bråkar om vem som är bäst. I krigstid fanns dock inte mycket tid över för rivalitet och vi hade slutat med den där skiten. De behandlade mig som en bror under uppdraget.

Jag skakade hand med Jon och gick på flyget till Virginia Beach.

Nästa dag var jag tillbaks i DEVGRU och träffade Charlie och Steve. De kom fram till mig när jag höll på att packa upp och lägga alla mina saker på rätt plats. Kompaniet hade just återvänt från ett uppdrag i Afghanistan. Jämfört med min tur till Bagdad hade de haft det ganska lugnt.

Hur kul jag än hade haft det i Irak med Delta var det skönt att vara hemma hos grabbarna.

– Verkar som om du hade fullt upp därborta, sa Charlie.

– När flyttar du ner till Fort Bragg med dina armékompisar? frågade Steve.

Jag är ingen bra skämtare, och jag visste att de snackade skit. Det var skönt att vara tillbaks.

– Haha, sa jag. Kul att se er igen också.

Jag såg fram emot att åka iväg till Mississippi och skjuta. Jag visste att det enda stället jag kunde tysta dem på var skjutbanan. Även om vi alla precis kommit hem var det inte meningen att vi skulle stanna länge. Två veckors permission var allt vi hade innan övningarna började igen. Det var ett mönster som skulle upprepas under nästan tio år.

Kapitel 5: Tätkarl

I december 2006 blev vi stationerade i västra Irak. Det var min tredje stationering som befäl. Jag hade arbetat nära CIA under ett uppdrag. Det kändes bra att vara tillbaks hos gänget istället för att hjälpa CIA att planera och utbilda Afghanistansoldater. Vi arbetade med flera andra enheter, men det var alltid bättre hos killarna eftersom vi var av samma skrot och korn.

Min trupp arbetade längs den syriska gränsen och i några av Iraks värsta städer, som al-Ramadi, där Iraks al-Qaida höll till. Vi skulle koncentrera oss på högt uppsatta kurirer som tog in utländska soldater och iranska vapen.

Marinkårssoldaterna i al-Anbar frågade om vi kunde delta i en operation och hjälpa dem att säkra ett antal hus i en by nära den syriska gränsen. Byn var en tillflyktsort för fiender, och flera av deras ledare bodde nära dess centrum. Planen var att vi skulle slå till mot husen nattetid och sedan skulle marinkårssoldaterna omringa byn och avlösa oss på morgonen. Även när hela gänget trängde ihop sig i en Black Hawk fick man kämpa för att hålla sig varm.

Vi hade med oss en militär stridshund. Den användes för att upptäcka bomber och hjälpte oss att spåra fiender. Jag försökte få hunden att sitta i mitt knä och värma mig, men så fort han satt nära mig drog hundföraren undan honom.

Det var iskallt när vi landade dryga sex kilometer från byn. Jag höll för ögonen för att slippa damm medan helikoptrarna flög iväg igen. Några minuter senare hörde jag motorljuden avta, när de flög tillbaks österut mot al-Asad-basen.

Jag stampade i marken och gnuggade händer för att få igång cirkulationen medan vi gjorde oss redo att ge oss av.

Jag hade varit i Irak två gånger tidigare, men detta uppdrag var annorlunda. Fienden hade utvecklats. Så vi anpassade oss, som SEAL gör. Istället för att flyga till målet, som vi gjorde förr, landade vi flera kilometer bort och ryckte fram under tystnad. Då kunde fienden inte höra helikoptrarna. Vi övergick från att vara snabba och högljudda, och

överraska fienden, till att vara försiktiga och långsamma och vänta längre med överraskningsmomentet. Vi kunde smyga igenom deras hus, in i deras sovrum, och väcka dem innan de hann slå tillbaka. Men det var inte lätt att rycka fram till fots mot målet, särskilt inte en kall vinternatt. Vinden gick rakt igenom uniformerna när vi rörde oss mot byn. Jag var i den främre delen av gruppen, eftersom jag var tätkarl.

En av de viktigaste sakerna man tidigt måste lära sig som SEAL är att ha det behagligt när det är obehagligt. Det lärde jag mig redan som barn i Alaska när jag vittjade fällor med pappa.

När det blev kallt i Irak, eller under helvetesveckan i BUD/S, brukade jag tänka tillbaks på Alaska. Jag kunde höra snöskoterns mullrande när pappa och jag begav oss mot fällorna han hade satt flera kilometer hemifrån, långt in i Alaskas vildmark.

Det kändes som om snöskotern flöt på pudersnön, och när vi svängde blev det som när en surfbräda går rätt igenom en våg. Temperaturen låg runt nollan och våra varma andedräkter ångade i luften.

Jag minns en kall vinterdag i Alaska när jag var ordentligt påpälsad i en brun Carhartt-vinteroverall, vinterstövlar och vantar. Över öronen hade jag en bävermössa som mamma sytt för hand, och över ansiktet hade jag en halsduk så att bara ögonen syntes. Hela jag var varm utom händerna och fötterna. Vi hade varit ute i flera timmar och jag kunde knappt känna tårna.

Jag försökte vicka på dem i mina tjocka yllesockar, men inte hjälpte det. Jag gick hopkrupen med pappa som vindskydd och kunde bara tänka på hur kalla mina händer och fötter var. Vi hade redan fångat några mårdar, ett djur stort som en katt med yvig svans som en ekorre och mjuk, brun päls. Pappa sålde pälsarna i byn för att få lite extrapengar, eller så gjorde mamma mössor av dem åt mina systrar.

Men den bitande kylan tog glädjen ur det faktum att jag fick vara ute med pappa. Allteftersom värmen försvann ur mig, försvann även det roliga.

Jag hade bönat och bett om att få följa med ut.

– Säkert? frågade han. Du vet att det kommer bli kallt.

– Men jag vill, svarade jag.

Jag ville vara med pappa och ville inte alls stanna hemma. Det här var ju killgöra, och han lärde mig att skjuta och jaga. När jag blev äldre litade han på att jag kunde jaga och fiska ensam, så jag brukade fara uppströms på floden med vår båt en vecka åt gången. Det blev min första erfarenhet av att

räknas som ”stor pojke”, och jag stortrivdes. Dessutom slapp jag sitta hemma med tjejerna.

Jag ville vara utomhus hela tiden. Jag älskade att vara utomhus, men inte att frysa så. Jag visste att när pappa nu hade låtit mig följa med så kunde jag ju inte gnälla om kylan. Men några timmar in på dagsturen ville jag inget hellre än att värma händer och fötter.

– Pappa! ropade jag i motvind. Pappa, mina fötter har förfrusit.

Pappa, som hade samma sorts overall och en hatt, saktade in och stannade skotern. Han vände sig om och jag tror att han såg en liten pojke med skallrande tänder bakom en halsduk.

– Jag fryser jättemycket, sa jag.

– Det är inte så många fällor kvar, sa pappa. Klarar du dig, tror du?

Jag bara tittade på honom, ville inte svara ”nej”. Jag ville inte göra honom besviken. Jag glodde på honom och hoppades att han skulle bestämma åt mig.

– Jag har ingen känsel i fötterna, sa jag.

– Kliv av och börja gå efter skotern. Följ spåren. Jag fortsätter köra. Jag är inte långt bort. Håll dig i spåren och rör dig hela tiden så blir fötterna varma.

Jag gled ner bakom snöskotern och justerade det salongsgevär jag hade på ryggen.

– Förstår du? frågade pappa.

Jag nickade.

Han startade motorn och åkte mot nästa fälla. Jag började gå, och mina fötter blev varmare.

Friluftsmänniskor betalar tusentals dollar för att uppleva Alaskas tundra, men det enda jag behövde göra när jag var liten var att gå ut.

Min familj var äventyrlig, mer än de flesta. När jag var fem flyttade vi till en liten eskimåby i Alaskas inland. Mina föräldrar var missionärer som träffades på college i Kalifornien och insåg att deras tro inte bara lät dem sprida det kristna budskapet, utan även tilltalade deras äventyrlighet.

Utöver att vara missionär arbetade pappa för delstaten. Det jobbet krävde betyg från college, och pappa var en av få i byn som hade det.

Mamma var hemma med oss. Hon hjälpte oss med läxor och höll ordning på mina systrar och mig. Jag var mellanbarn. Vi umgicks mycket inom familjen eftersom det inte fanns så mycket att göra i byn. Vintrarna var

brutala, så då satt vi runt köksbordet och spelade sällskapsspel. Det vore fel att kalla det en stad, så stor var orten inte. Vi hade två affärer, som tillsammans inte var större än ett långtradarkafé, en liten skola och ett postkontor. Det fanns inget köpcentrum. Inte heller någon bio, men vi kunde hyra filmer i en av affärerna. Juvelen i kronan var landningsbanan. Den var stor nog för att en 737:a precis skulle kunna landa, liksom några av de större propellerfraktplanen. Därför blev vår by regionens knutpunkt. Ödemarksflyg transporterade jägare och friluftsfolk mellan Anchorage och de mer avlägsna byarna längs floden.

Vi bodde i ett tvåplanshus ungefär hundra meter från floden. Vi hade en vacker utsikt över det bildsköna Alaska. Om jag hade tur kunde jag se en älg eller björn från ytterdörren. När jag inte var i skolan var jag ute och jagade eller fiskade. Från att jag var liten hanterade jag gevär utan problem, rörde mig lätt i skogen och tog ansvar för mig själv.

Under BUD/S-utbildningen fick jag toppbetyg i markstrid. Det var ju ingen större skillnad från hur det hade varit att vara ute och jaga som barn. Eftersom alla inom BUD/S kom från olika ställen var vi bra på olika områden. Jag var bra även till sjöss, men jag kände mig mest hemma under utbildningen i vapenhantering och markstrid.

Så när jag kom till DEVGRU blev jag typiskt nog tätkarl i min anfallsgrupp. Denna kalla natt i Irak tog den sex kilometer långa framryckningen till byn ungefär en timme. Klockan var närmare tre på morgonen när vi kom fram. När vi närmade oss kunde jag se ljusen från den irakiska byn på andra sidan motorvägen.

Det var en dammig, jävla håla.

Ljusblå plastpåsar blåste längs gatan. I luften hängde en avloppslukt som kom från ett dike längs vägen. Jag kunde precis skymta de kakfärgade husen, som fick en svagt grön nyans bakom min bildförstärkare. Elledningarna längs motorvägen till Syrien hängde slappt. Allt såg eländigt och slitet ut.

När vi närmade oss byn började grupperna dela upp sig mot sina bestämda mål. Jag ledde min grupp till vår målbyggnad. Jag kröp fram till porten och kände på handtaget. Den tunga järndörren öppnade sig med ett gnissel. Jag puttade till den så att jag precis kunde se in och söka av innergården. Den var tom.

Tvåvåningshusets ytterdörr hade ett stort fönster med ett utsirat galler för. Jag kunde se in i hallen när mina kamraters laserstrålar sökte genom fönstren på nedervåningen.

Långsamt puttade jag upp ytterdörren. Den var olåst. Jag stannade på tröskeln med geväret redo och väntade. Jag vände mig om och såg en av kamraterna ge mig tummen upp. Jag blinkade bort dammet i ögonen så att jag kunde se bättre när jag klev in. Jag hade på mig otymplig stridsutrustning över en vinterjacka och försökte vara smidig som en katt.

– Tänk tyst, intalade jag mig. Hallen var trång. Det stod en liten generator på golvet. Det fanns en dörr rakt framför mig och en till höger. Jag struntade i dörren till höger, för generatorn stod i vägen, och kröp in igenom dörren framför mig.

Jag var på helspänn. Jag ansträngde mig för att höra varenda rörelse när jag sökte igenom det tomma rummet. Fotogenlukten från familjens kamin anföll mina näsborrar.

Det kändes som om vartenda steg dånade. Vi var utbildade i att förvänta oss en rebell med självmordsväst eller AK-47 bakom varenda dörr.

Hallen som ledde mot sovrummen var täckt av ett draperi. Jag avskydde hängande tyger, för bakom en dörr känner man sig i alla fall lite skyddad. Jag hade ju ingen aning om ifall någon tittade genom tyget eller bara väntade på att min skugga skulle glida förbi, så att han kunde skjuta.

Det här var i slutskedet. Det fanns inte en chans att rummen var tomma. Vi hade ingen aning om i fall de hade hört oss. Förra gången jag arbetade med Delta dödades flera av killarna när de gick in i ett hus och råkade i ett bakhåll från en fiendesoldat som gömde sig bakom en mur av sandsäckar. Det var en lektion med dödlig utgång som vi aldrig glömmer, och minnet därifrån låg alltid i bakhuvudet när vi gick in i ett mål.

Jag hejdade mig en sekund eller två och hoppades locka ut några otåliga som låg i bakhåll. I rummet bakom skynket var ljuset tänt. Jag höjde bildförstärkaren och drog långsamt skynket åt sidan.

I hörnet av en L-formad korridor stod ett långsmalt kylskåp. Jag såg en dörr på glänt och höll den under uppsikt medan kamraterna vällde in och säkrade de andra rummen. En av mina kamrater följde med när vi tryckte upp dörren och säkrade sovrummet bakom. Ingen sa något. Alla visste sin plats. Det låg tre madrasser på golvet och det var knappt att jag såg ögonparet som såg på mig i det mörka rummets hörn. Det var en ung man

med stripigt skägg och mörka ögon. Han verkade nervös och blicken flackade när vi gick in.

Jag tyckte det var konstigt att han bara stirrade på mig.

Två kvinnor satt också och tittade mot dörren. Jag rörde mig mot mannen. Jag visste att något var fel, eftersom män och kvinnor normalt sover i skilda rum. När jag gick förbi kvinnorna vinkade jag åt dem att hålla sig lugna. Mannen försökte börja prata.

– SCHHHH! viskade jag. Jag ville inte riskera att han väckte någon i de andra rummen.

Han fäste ögonen på mig. Jag tog honom i högerarmen och ryckte upp honom så att filtarna föll av och jag kunde se att han var obeväpnad. Jag höll honom mot väggen medan jag drog filtarna av kvinnorna. Mellan kvinnorna sov en liten flicka, högst fem eller sex år. När jag ryckte av henne filten, tog flickans mor tag i henne och höll om henne.

Jag ledde in mannen mot rummets mitt, band ihop hans händer med plasthandfängsel och drog en huva över huvudet på honom. Min kamrat vaktade kvinnorna medan jag snabbt letade igenom mannens fickor. Sedan tvingade jag ner honom på knä och tryckte in hans huvud i hörnet. Han försökte säga något men jag tryckte hans ansikte mot väggen så att det inte hördes. Vårt befäl, som ledde uppdraget, tittade in.

– Vad har ni? frågade han.

– En MAM, sa jag.

Förkortningen betyder ”military-aged man”, en man som varken är för ung eller för gammal för att strida.

– Måste fortfarande söka igenom rummet.

Jag gick till rummets bortre hörn, bredvid madrasserna, och såg en AK-47:as bruna gevärsstock. På en hög plastpåsar låg en granat och en grön stridsväst.

– Har en AK här, sa jag. Stridsväst. Granat. FAAN!

Jag blev skitsur för att vi inte sett vapnen tidigare.

Min kamrat, som vaktade kvinnorna, hade inte heller sett dem när vi kom in i rummet.

Mannen jag hittat i rummet var garanterat soldat, och dessutom smart. Han gömde geväret, stridsvästen och handgranaterna precis utom räckhåll, tillräckligt väl för att vi inte skulle se dem direkt när vi kom in.

Hela jag ville skjuta killen här, på fläcken. Han visste vilka regler vi måste följa och använde dem emot oss. Vi fick inte skjuta honom om han inte utgjorde ett hot. Hade han haft någon stake skulle han ha skjutit oss så fort vi kom in. Han visste att vi var i huset. Han måste ha hört oss komma in och trott att han kunde gömma sig hos kvinnorna.

När huset var säkrat ledde jag in mannen i ett annat rum för förhör. Det låg fullt med mattor på golvet, och i mitten låg en hög med sovmattor. En tv stod på, men visade bara myrornas krig. Vår tolk stod bredvid mannen när jag tog av honom huvan. Han svettades i ansiktet och hans pupiller blev stora när han vande sig vid ljuset.

– Fråga honom varför han hade granater och en stridsväst, sa jag till tolken.

– Jag är bara gäst här, sa mannen.

– Varför sov du med kvinnor och barn? Gäster ska inte sova hos kvinnorna.

– En av dem är min fru, svarade han.

– Sa du inte att du bara var gäst här? sa jag.

Så där höll förhöret på i ungefär en halvtimme. Han fick ingen ordning på sitt alibi, så när morgonen kom överlämnade vi honom åt marinkårssoldaterna.

Det var frustrerande, eftersom uppdragen såg ut så här hela tiden. Det blev ett system av att fånga och släppa. Vi tog in soldaterna, men efter några veckor var de tillbaka på gator och torg. Jag visste att soldaten vi hittade i sovrummet snart skulle vara ute. Det enda sättet att få dem undanröjda för gott var att döda dem.

Senare fick vi av några äldre bybor reda på att dessa män, även han som jag träffade på i kvinnornas rum, var med i en upprorsgrupp som flyttade runt mellan byns hus. Killen vi fångade hade gått hem den kvällen för att vara med familjen. Tre andra killar i hans grupp dödades samma natt efter en kort skottlossning med mina kamrater. Mina kamrater hade tur och kunde hoppa på rebellerna innan de hann reagera. Vår trupp hittade gevär, minor och sprängmedel till vägbomber i huset. När vi hade säkrat våra första mål sökte truppen igenom de flesta av byns hus. I ett sovrum hittade jag en hög behåar i en byrålåda. Jag fiskade upp en snygg, vit sak med spets och båge i mitten. Jag rullade ihop den och stoppade ner den i en byxficka, för senare bruk.

Utanför ekade ett ”flopp, flopp, flopp” från marinkårens gigantiska CH-53-helikoptrar över byn. Solen gick upp medan vi höll våra positioner i ett närbeläget hus. Det var iskallt. Morgnarna var alltid dagens kallaste stund.

Jag lyckades titta upp i tid för att se något som såg ut som två grå skolbussar flyga över mig, göra en nittiograderssväng och landa mitt i öknen strax norr om elledningarna. Ramper i bakänden fälldes ut och där kom marinkårssoldaterna på rad, precis som i militärreklamen.

Mitt truppbefäl kom förbi för att samordna oss med marinkårssoldaterna så att vi kunde lämna över byn och åka hem.

– Ser du deras stab? frågade han.

– Jag tror de är längre ner längs vägen, sa jag och pekade mot en grupp män och radioantenner.

När han gick förbi tog jag fram den där behån och draperade den över en radioantenn som satt på hans rygg. När det är kallt och jävligt är det de små, små detaljerna som värmer. När han gick förbi några av marinkårssoldaterna, såg jag att de stirrade på honom och skrattade.

– Hörni, var är er stab? frågade truppbefälet en soldat.

Han pekade längs vägen.

– Ursäkta, men det hänger en behå på din rygg, sa soldaten.

– Jaja, säkert, sa truppbefälet utan att tveka och sneglade bakåt mot oss. Händer hela tiden.

När vi marscherade tillbaks till landsättningszonen i öknen såg jag något i ögonvrån som blåste runt. Jag sträckte bak en hand och fick tag i ett behåband.

Någon hade hängt en behå på bultsaxen jag hade på ryggen.

I vår livsstil ingick att spela kamraterna spratt.

Det hände så ofta att gruppen till slut gjorde ett kopplingsschema över alla misstänkta skämtare. Vi använde samma schema som för att spåra terrorister. Allas namn ställdes upp i en pyramid med den värste busen överst: Phil, mitt dåvarande gruppbefäl.

Phil hade varit i flottan i all evighet. Han klarade Green Team samma år som jag klarade BUD/S, lämnade DEVGRU för att få en paus och gick med i Leap Frogs, flottans fallskärmsuppvisningsgrupp. Han arbetade också som militärinstruktör i fritt fall innan han återvände till förbandet.

Jag träffade Phil under mina första dagar i kompaniet och gillade honom med en gång. Han hade arbetat som operatör i flera omgångar och gick sedan divisionens program för stridshundsträning innan han blev mitt gruppbefäl. Phil var fantastisk på att spela folk spratt, kanske den bäste av alla. Minst en gång kom jag till lägret och upptäckte att alla mina högerskosnören var avklippta. Jag kunde inte bevisa att det var Phil som hade gjort det. Jag visste att han hade stora magneter som han brukade hålla över plånböcker för att avmagnetisera kreditkorten. Han var ökänd för att ”bomba” hela ens utrustning med glitter. Jag vet inte hur många patronväskor och uniformer jag var tvungen att byta för att lila glitter hade fastnat i kardborrbanden eller i tygvecken.

När han hade tråkigt skapade han bråk.

– Okej, vem har busat med mig? brukade han skrika när han kom in i grupprummet.

Men vi visste ju att han busade bäst själv. Han försökte bara leka krig för att han hade tråkigt.

Ibland fick han tillbaks. En fredagkväll efter jobbet gick vi allihop till parkeringen och hittade Phils bil högt upp i luften. Något av hans offer, ingen vet vem, plockade upp bilen med en gaffeltruck och lät den hänga där.

Ett av de mest varaktiga spratten i kompaniet började med Phil. När vi inte var ute på uppdrag tränade vi över hela USA. Denna kväll var vi i Miami för lite stadsträning. Det mörknade, och vi hade på schemat att öva strid i bebyggelse, SIB, i ett gammalt, övergivet hotell.

Innan vi började träna gick Phil in tillsammans med den lokala polisen, som skulle hålla obehöriga borta, för att kolla att det var tomt. Vi ville inte börja träna och plötsligt snubbla över en hemlös. Då arbetade Phil fortfarande som hundförare. När de gick igenom korridorerna sneglade Phil in i ett rum och såg något sticka ut ur gipsväggen – en jättestor, 30 centimeter lång, svart dildo. Phil tog på en gummihandske, drog ut den ur väggen och tog med den ner.

– Kolla vad jag hittade! sa han och svängde den ovanför huvudet.

– Ta bort den där, sa jag och backade undan när han daskade omkring med den.

Hotellet var säkrat och vi började träna. Vi slutade strax före gryningen. När jag hade lagt mina grejer i hyrbilens koffert däckade jag nästan av utmattning i förarsätet. Jag upptäckte att det satt något på ratten.

– Phil! skrek jag och flög ur bilen igen.

Jag såg mig omkring, men Phil var borta. Han hade redan flytt brottsplatsen.

Dildon satt fast på min ratt. Den sträckte sig från ”klockan nio” till ”klockan tre”. Jag skar av den från ratten och la den i någons hjälm i en av utrustningsväskorna.

Dildon, som kom att kallas maktstaven, försvann. Vi glömde den i några månader, tills vi hade återvänt till Virginia Beach efter en tids skyddsmaskträning.

Eftersom DEVGRU har i uppgift att hitta massförstörelsevapen, var vi ofta i övningshuset i full kemikaliemundering. Det tog ett tag att vänja sig vid skyddsmaskerna, och vi måste känna oss bekväma i dem och kläderna för att kunna arbeta i dem ett längre tag. Dagen led mot sitt slut och vi gick upp till uppehållsrummet efteråt, för att få oss en öl. Jag gick bort till kylen. Jag slet av kapsylen och tog en lång klunk medan jag vände mig om och såg några som hukade vid konferensbordets ben.

– Jävlar i helvete, hörde jag någon säga.

– Fan, det kan väl inte vara…? sa någon annan.

Jag gick bort till dem och såg en polaroidbild upptejpad på ett vitt papper. Den visade maktstaven hoprullad i en skyddsmask. Så fort jag såg fotot gjorde min mage en kullerbytta. Jag hade ingen aning om var staven hade varit innan Phil tog den, och nu kunde den ha varit i min skyddsmask. Den mask jag just haft på mig i flera timmar. Jag försökte kolla ifall masken i fråga var min, men bilden var tagen så nära inpå att det var omöjligt att se. I det ögonblicket var maktstaven i allas mask, och ingen tänkte riskera något.

Jag följde efter hela gänget ner till lagret och bytte till en ny mask. Efter det var staven saknad i strid under några månader.

Det fanns alltid mat i köket, och folk brukade sätta in gigantiska skålar med salta pinnar och andra snacks som de hade köpt i affären. En dag dök en låda kex upp i uppehållsrummet. De försvann långsamt, näve för näve. Folk tog några kex på väg från köket till rummen eller ut på skjutbanorna.

Men ungefär halvvägs igenom skålen hittade vi en ny polaroidbild. På den stod maktstaven mitt i skålen, med kex runt hela skaftet. Än i dag har jag svårt att äta den sortens kex.

Jag har ingen aning om ifall Phil var den skyldige. Jag vet att det var han som hittade den, men hitintills har fallet med maktstaven inte blivit utrett.

Kapitel 6: *Maersk Alabama*

Det enda som Phil älskade mer än ett bra skämt var fallskärmshoppning. Phil var mitt gruppbefäl och hans passion var anledningen till att vår grupp fick utföra luftstridsövningar, i synnerhet hopp från 8 000 meter (HAHO – *High Altitude, High Opening*). Den tekniken var det bästa och mest oförmärkta sättet att nästla sig in i ett mål. Under ett HAHO-hopp lämnar du planet, öppnar fallskärmen efter ett par sekunder och styr din skärm till landsättningsområdet.

Jag fick min fritt fall-licens hos Team Five, men det var först när jag kom till DEVGRU som jag verkligen lärde mig konsten att hoppa.

Bara för tydlighets skull: till en början var jag rädd för att hoppa ut från ett plan. Det är något onaturligt med att gå fram till rampkanten och hoppa ut. Jag var inte bara rädd, utan jag rentav avskydde det i början. På vägen upp andades jag in syre som en tokig. Efter varje hopp, när jag väl var nere på fast mark, älskade jag det. Nästa morgon led jag lika mycket igen. Men genom att jag tvingade mig att göra det flera gånger blev det till slut lättare. Precis som i BUD/S fick man inte banga, och eftersom hoppning var en viktig del av vårt arbete fick jag lära mig att älska det.

När jag var med Delta på uppdrag i Irak 2005 var Phil befäl över ett lyckat HAHO-hopp i Afghanistan. Vi tränade hela tiden för den sortens uppdrag, men jag trodde aldrig att jag skulle få göra ett i verkligheten. Sedan jag gått med i truppen roterade jag mellan Irak och Afghanistan, en stationering efter en annan. Det hade blivit ett mönster av postering, övning och väntetid. Alla dessa uppdrag började liksom flyta ihop. Stridserfarenheten ökade snabbt med varje postering. Truppen som helhet renodlade hela tiden sin taktik och hade blivit ännu mer stridseffektiv.

2009 fick vi äntligen något nytt att bita i.

Jag var på permis och väntade på ett trafikflyg tillbaks till Virginia Beach när jag såg nyheten blixtra förbi på flygplatsens tv-skärm. *Maersk Alabama*, ett fraktfartyg med 17 000 tons last, hade varit på väg till Mombasa i Kenya när somaliska pirater anföll henne nära Afrikas horn. Det var onsdagen den

8 april 2009. Piraterna hade fångat *Maersk Alabamas* kapten, Richard Phillips, och sedan flytt med honom i en av fartygets 18 fot långa livbåtar. De hade nio dagars matransoner med sig. USS *Bainbridge*, en jagare, skuggade livbåten medan den gick för motor 26 nautiska mil utanför Somalias kust. Fyra pirater fanns ombord, beväpnade med AK-47:or.

Själv satt jag på flygplatsen och undrade om någon skulle ringa. Det var en lyx att få permis, eftersom mitt kompani var i beredskap och kunde kallas in vart som helst i världen med en timmes varsel.

På flygplatsens tv såg jag den orangefärgade livbåten guppa på vågorna. Inte långt därifrån låg USS *Bainbridge* med sitt gråa skrov. Jag ställde mig närmare för att försöka höra rapporten genom flygplatsbullret. När jag lämnade Virginia Beach ett par dagar tidigare var allt lugnt, men nu hade jag en känsla av att vi skulle bli uppringda. Nästa gång bilder på livbåten dök upp på skärmen vibrerade telefonen i min ficka. Det var Phil.

– Kollar du nyheterna? frågade han.

– Ja. Såg det just, sa jag.

– Var är du?

Vid det här tillfället var jag den mest erfarna medlemmen i gruppen utöver gruppbefälet.

– Jag är på flygplatsen, sa jag. Väntar bokstavligen på flyget.

– Okej, bra, sa Phil. Skynda dig tillbaks.

Jag kände direkt tankarna rusa. Planet kunde inte flyga fort nog. Detta uppdrag var mitt livs chans. Det ville jag inte missa.

Att gå ombord på ett plan är frustrerande nog när man inte har bråttom. Jag bara tittade på när folk slingrade sig fram till sina platser eller fumlade med bagagehyllorna. I tanken bad jag dem att skynda på. Ju snabbare vi kunde åka, desto snabbare kom jag till jobbet. Så snart jag var i luften skulle det ju inte gå att nå mig. Om de fick order att ge sig av kunde ingen nå mig. Medan flygvärdinnan stängde dörrarna till planet kunde jag ju lika gärna ha fått inkallelseorder om att jag hade en timme på mig, och när vi väl landade skulle gruppen ha åkt.

Jag satte på mig hörlurarna och försökte koppla av, men icke. Fem steg från gaten i Virginia ringde jag Phil.

– Tjena, vad händer? sa jag när han svarade.

Klockan var över åtta på kvällen, eftersom jag hade flugit från USA:s västkust.

– Vi är kvar, sa han. Kom till jobbet tidigt imorgon bitti så uppdaterar jag dig. Vi planerar för fullt men måste vänta på beslut från Washington.

Nästa morgon var jag på plats tidigt. Phil mötte mig i kompanirummet. Vi satte oss vid konferensbordet.

– Vi har en gisslan, sa Phil. Fyra pirater. De vill ha två miljoner dollar för honom.

– Det bästa som finns är att veta sitt värde, sa jag.

– Jag hade bett om mer, sa Phil. Några miljoner är för lite, men det skulle inte min före detta fru hålla med om, förstås.

– Vart ska de? frågade jag.

– De vill hänga på sina polare och försöka få Phillips till ett läger eller moderfartyg, sa Phil. Så vi måste vara redo att borda ett fartyg eller rycka fram över stranden och inta ett av lägren.

Vi hade lagt flera år på att förbereda oss inför ett sådant uppdrag.

– Vi har redan en handfull killar på *Bainbridge*, sa Phil. De arbetade i Afrika och hoppade in i går kväll. Förhandlingarna avbröts i torsdags.

– När når de land? frågade jag.

– De vill inte landstiga där de är nu, på grund av något stamgräl, sa Phil. Deras stam håller till längre söderut, så de kan inte landstiga förrän om två dagar. Förhoppningsvis kan vi arbeta efter den tidsplanen.

Jag frågade om inkallelseordern.

– Inte än, men det diskuteras, sa Phil.

– Varför har vi inte hört något än? frågade jag. Det är ju inte klokt att det ska ta sådan tid att fatta beslut!

– Du, det är Washington, sa han. Är det något som är klokt?

Dagen efter fick vi till slut en inkallelseorder. De flesta av oss var redan på plats. Utrustningen var packad och klar.

Cirka tjugo timmar senare öppnades rampen på C-17-planet och solskenet letade sig in i kabinen.

Jag kände vinden mot ansiktet och skyddade ögonen från den starka östafrikanska solen. Ett par minuter senare såg jag den lilla fallskärmen som var fäst vid den massiva, grå stidsbåten (HSAC-båten) öppnas och börja dra ut båten ur planet. På båtarna fanns all utrustning vi behövde. Planen var att få dem och besättningarna i vattnet först, och sedan anfallsgrupperna.

KLICK. KLICK. KLICK.

Jag hörde båten börja rulla på metallen mot dörren, ta fart och sedan försvinna nerför rampen. Efter några ögonblick öppnades ännu en fallskärm och den andra båten flög förbi som en grå dimma, följd av besättningarna.

– Yeah! skrek jag när jag såg båtarna åka ut. Flera runt mig hurrade när besättningarna försvann nerför rampen.

Hjärtat slog fortare, mer av upphetsning än ansträngning, medan jag väntade på att få tummen upp från kamraterna nere på rampen. De kollade att fallskärmarna på båtarna öppnades.

Vi hoppade ner bakom USS *Bainbridge* så att vi kom utom synhåll för piraterna. USS *Boxer*, ett amfibiefartyg som brukade frakta och landsätta marinkårssoldater, skulle möta oss och vi skulle sedan utgå från hennes däck.

I vattnet nedanför landade fartygsbesättningarna nära HSAC-båtarna och började ta av sig fallskärmarna. Det var trettio minuters väntetid innan vi skulle hoppa, men det kändes mycket längre.

Jag satt långt fram i planet på en av bänkarna. På mig satt en av kompaniets sambandsspecialister. Han hade på sig en tandemsele som satt fast i mig. Några timmar tidigare hade han fått reda på att han inte bara skulle till Afrika för att hjälpa oss med en gisslantagning, utan dessutom skulle bli tvungen att hoppa rakt ner i Indiska oceanen.

För att få ner alla till USS *Boxer* blev vi tvungna att göra tre tandemhopp, bland annat med sambandsspecialister. De tre var inte SEAL-soldater men ändå livsviktig stödpersonal. Under flygningen fick jag tillfälle att tala med sambandskillen om vad vi skulle göra.

– Du är min, sa jag till honom. Är du redo?

Han var smal, kortklippt och såg boklärd ut. Han verkade lite nervös när jag började prata om hoppet och vad han kunde vänta sig.

– Har du hoppat förr? frågade jag.

– Nej, sa han.

När det var sex minuter kvar ställde sig alla upp för sista-minuten-kontrollen. Sambandsspecialisten såg blek ut. Han hade inte sagt ett ord sedan dörren öppnade sig första gången. Mitt första hopp hade i alla fall varit över Arizona, hans första var ett riktigt hopp ner i Indiska oceanen.

– Vi klarar det, sa jag.

Han verkade inte övertygad.

Rampen öppnades igen. Vi var runt fyrtio hoppare på planet, så vi stod i kö på rampen.

– Redo, ropade hoppmästaren och gav en signal som betydde att det var mindre än trettio sekunder kvar.

Nu kände jag sambandsspecialistens ben börja skaka. De vibrerade medan vi närmade oss rampen.

– Så ja, slappna av, bara, sa jag.

Jag måste få honom att komma ihåg allt jag hade berättat.

– Grönt ljus, hoppa!

Hoppmästaren pekade utför rampen.

Framför oss hade alla börjat vagga fram mot rampen och hoppa ut. När vi närmade oss såg jag himlen och havet mötas vid horisonten. Jag sträckte på mig för att knacka min passagerare två gånger på axeln, och skrek för att överrösta vinden:

– HÄNG!

Det var signalen att göra sig redo. Jag ville att hans tår skulle hänga över rampkanten så att jag inte skulle skrapa hans smalben när vi dök.

Han stelnade till. Jag kände hur hans fötter försökte gräva sig fast i rampen. Jag knackade på honom igen och skrek:

– HÄNG!

Han rörde sig fortfarande inte.

Vi hade inte tid att vänta på honom. Jag puttade honom och vi dök.

Stabiliseringsskärmen ploppade ut. Den lilla skärmen hjälpte oss att stabilisera och kontrollerade hastigheten under det fria fallet. Liksom under mina hundratals andra hopp kontrollerade jag allt, drog sedan i handtaget och öppnade kalotten.

Plötsligt försvann flygplansbullret och allt blev helt stilla. Det enda som hördes var skärmens fladder i vinden.

Det var så vackert runt omkring. Den friska luften var välkommen efter C-17-kabinen. Himlen och havet var lika blåa, och högt ovanför oss syntes bara ett fåtal tunna moln. Jag tittade ner och såg en malström av fallskärmar som cirklade runt de fyra grå båtarna som guppade på havet. Det såg ut som en luftduell från andra världskriget när mina kamrater svepte runt i cirklar för att undvika varandra och landa mjukt i oceanen.

Vattnet var lugnt och vågorna små. En bit bort såg jag USS *Boxer*s platta däck vänta på oss. När vi närmade oss spred jag ut fallskärmen och

plumsade ner i det badvattenvarma vattnet. Jag krokade av sambandsspecialisten och började ta av mig fallskärmsselen.

Vi var högst tjugo meter från båten. Jag lät fenorna glida av vaderna, där jag hade tejpat fast dem inför hoppet, och simmade bort till sambandsspecialisten. Fallskärmen började glida ner under ytan bakom mig allt efter som reservskärmen fylldes med vatten och drog ner den. Jag simmade ikapp sambandsspecialisten medan han paddlade mot båtens stege i sin flytväst.

– Hur kändes det, då? frågade jag.

– Det var ju helt galet, sa han.

Nu såg jag honom le för första gången sedan rampen öppnades.

Vi klättrade ombord på stridsbåten och jag hittade en plats långt fram medan vi väntade på att bli inräknade. Båtarna var bara gjorda för tolv personer, så de blev snabbt fulla. Jag klättrade fram i fören och lät fötterna dingla i vattnet. Strömmen fick knuffa runt mina fenor.

– Du, såg du några hajar? frågade en gruppkamrat medan han klättrade över i fören.

– Nej, svarade jag. Jag visste att de skulle finnas i vattnen här, men jag hade inte sett några.

– Åh, när jag landade såg jag en sådan massiv skugga under mig, sa han.

Jag drog fenorna närmare skrovet.

Medan vi flög hade Phillips försökt fly, vilket hade piskat upp stämningen. Han kom ända ut i vattnet innan han fiskades upp under pistolhot. Piraterna hade bundit kaptenens händer och slängt hans telefon och en amerikansk duplexradio i havet, i tron att kaptenen på något sätt fick order från fartyget.

Nu drev deras livbåt omkring utan bränsle. Kommendörkapten Frank Castellano, fartygschef på USS *Bainbridge*, övertalade piraterna att låta sig bogseras av jagaren och låta jagarens ribbåt komma med mat och vatten. Under en proviantkörning hade den fjärde piraten, Abduwali Abdukhadir Muse, bett om läkarvård för en skadad hand. Han flyttades till *Bainbridge* för att få vård. Skadan hade uppstått när Phillips försökte fly.

Efter att vi hade installerat oss på USS *Boxer* på lördagen, skickade vi över en liten grupp till USS *Bainbridge*. Resten av kompaniet fick order att vänta. Om livbåten lyckades lägga till, måste vi försöka göra en räddning på land.

De som tog sig till *Bainbridge* var en anfallsgrupp, flera prickskyttar och en liten ledningsenhet. SEAL-soldaterna etablerade en övervakningsposition på *Bainbridge*s valv. Prickskyttarna påbörjade ett rullande vaktschema när förhandlingarna fortsatte. Vi väntade tålmodigt på hur de skulle utvecklas.

På söndagen fick vi plötsligt besked om att Phillips nu var i säkerhet ombord på USS *Bainbridge*. Snart var allt manskap tillbaka och jag träffade min kompis Gary. Han gick i klassen över mig under BUD/S och kom till Green Team några år efter mig. Han började sin SEAL-karriär med att köra miniubåtar. Det var rätt lustigt att tänka sig hans 1,95 långa kropp hopvikt i en ubåt. På sitt förra uppdrag hade han förärats en tapperhetsmedalj, Silver Star. Han hade bokstavligen sytt ihop fem personer som försökte anfalla hans grupp i flanken under ett uppdrag i Kandahar. Gary hade varit med på *Bainbridge* för att förhöra den fångade piraten Muse.

Vi skakade hand.

– Fan, kompis, berätta vad som hände! sa jag.

– Vi tog den siste när han stack upp trynet, och rökte dem alla tre, svarade Gary.

Sedan berättade Gary att hans uppgift hade varit att prata med den skadade piraten, Muse, ombord på *Bainbridge*. Gary hade hoppats att piraten skulle kunna övertala sina medhjälpare att ge upp och hade fjäskat rejält för Muse.

– Hördu, vill du ha lite glass? hade han frågat. Eller en kall Cola?

Muse och Gary blev snabbt vänner, eftersom Gary erbjöd mat och bekvämligheter. Gary höll kvar Muse ute på däck så att de andra piraterna kunde se honom dricka läsk och äta glass. Piraterna var kvar i livbåten, så de fick förhandla skrikande.

– Jag hör inget, hade Gary sagt till Muse. Säg till dem att dra in linan.

Muse gick med på det, linan blev kortare och kortare, och livbåten kom allt närmare *Bainbridge*. Vågorna blev högre, och utan motor kastades livbåten omkring. När det blev mörkt drog Gary och hans kamrater livbåten ännu närmare. Det var kolsvart, och piraterna hade ingen chans att upptäcka att de drogs närmare USS *Bainbridge*. Gary och hans kamrater stod på halvdäck och avsökte livbåten. Infraröda laserstrålar som bara kunde ses med bildförstärkare dansade över båtens yta.

En av piraterna satt alltid ute på det täckta däcket och höll vakt; att skjuta honom skulle vara enkelt. Genom fönstret såg de en annan pirat som styrde, han var också ett ganska lätt mål. Men den tredje piraten gömde sig hela tiden, och de var tvungna att oskadliggöra alla tre samtidigt. Det enda sättet att skjuta utan att riskera Phillips säkerhet var om den tredje piraten kunde förmås att visa sig. På söndagskvällen, efter många timmars väntan, dök slutligen den tredje piratens huvud och axlar upp ur livbåtens akterlucka. Mer behövde inte prickskyttarna. De hade fått order om att bara agera om Phillips liv var i omedelbar fara. Men spänningen hade byggts upp och mina kamrater var oroliga för Phillips skull, så de öppnade eld. Efter ett par sekunder föll alla tre pirater under spärrelden.

När det sista skottet klingat av hörde gruppen på valvet en omisskännlig knall från en av piraternas AK-47:or. Dess enda skott ekade över vattnet och mina kamrater tappade omedelbart modet. De spelade ett högt spel. Washington fick uppdateringar hela tiden, och de såg bilder på livbåten från spaningsrobotar. DEVGRU:s befälhavare och vårt kompanibefäl var på USS *Boxer* båda två. Prickskyttarna befarade det värsta. De visste inte om Phillips var död eller skadad, så två av dem som befann sig nära bogserlinan började hasa sig ner längs linan, fram till båten. Det fanns ingen tid att förlora. De nådde båten på några minuter genom att balansera på bogserlinan, några centimeter ovanför de mörka vågorna. De var bara beväpnade med pistoler, men bordade livbåten och svingade sig över kanten. Det fanns en enda öppning in till flotten, så de var ett enkelt mål även för en skadad pirat.

De gick fram till varje pirat och skakade snabbt och metodiskt på dem för att försäkra sig om att inga hot förelåg. De hittade Phillips bunden i ett hörn, oskadd.

USS *Bainbridge*s ribbåt med en handfull SEAL-soldater skuggade livbåten. När de hörde skotten skyndade deras båt fram och SEAL-soldaterna drog ut Phillips ur livbåten.

När Gary kommit tillbaks till *Bainbridge,* innan det sista skottet hördes, tog han tag i Muse och dunkade ner honom i däcket.

– Du ska i fängelse, sa han. Dina polare är döda. Jag behöver inte dig längre.

Muse leddes bort med händerna i bojor och en huva över huvudet.

Gary mötte Phillips vid valvet. Kaptenen var förvirrad när han kom ombord på *Bainbridge*.

– Varför gjorde ni så där? frågade Phillips.

Han hade drabbats av Stockholmssyndromet och chocken efter skjutningarna gjorde att han varken förstod vad som hade hänt eller varför.

Phillips undersöktes av läkare och man konstaterade att han var relativt välbehållen. Snart klingade Stockholmssyndromet av. Han var tacksam för vad mina kamrater hade gjort. Han ringde sin familj och flögs till USS *Boxer* innan han återvände hem till Vermont.

Vi andra tillbringade några dagar till på USS *Boxer* i väntan på kompletterande order, innan vi tog oss i land och flög hem. Det kändes bra att äntligen få rädda ett liv och inte bara döda. Det var coolt att göra något utanför Irak och Afghanistan. Jag var glad åt att få göra något annorlunda. Nackdelen var att vi hade fått en glimt av hur maskineriet i Washington fungerade och hur segt beslutsfattande kunde vara. Vi var redo att åka iväg på uppdraget flera dagar innan de ringde. Men ”kapten Phillips-uppdraget” förnyade våra krafter och gjorde Washington uppmärksamma på att vi kunde ta fler prestigeuppdrag.

Kapitel 7: Det långa kriget

Mina ben värkte och det sved i lungorna när jag sprang uppför berget.

Det var sommaren 2009 och vi var knappt två och en halv kilometer över havet, uppe i de centralafghanska bergen, två timmar söder om Kabul. Efter att Phillips hade räddats åkte vi hem, tränade i flera månader och for sedan enligt schema iväg till Afghanistan.

Jag kunde se de infraröda laserstrålarna från drönaren följa åtta fiendesoldaters rörelser medan de sprang ut från målhusen när vi kom fram. Vår grupp satte av efter dem så snart helikopterns ramp nuddade mark.

– Alpha Team har rymmare i sikte, hörde jag bara Phil säga i radion.

Fiendesoldaterna var på väg mot en bergsrygg trehundra meter norr om husen. Vi försökte genskjuta dem medan resten av truppen stormade husen. När vi närmade oss, tittade jag bakåt och såg Phil och resten tätt bakom mig. Det var vårt första uppdrag på den här rotationen, och vi hade inte vant oss vid höjden än.

När jag såg att de andra intog sina positioner tittade jag framåt igen och la geväret på axeln. Fienden satte upp en stridsställning ungefär hundrafemtio meter bort. Jag kunde knappt hålla lasern stadigt efter femhundrametersloppet med all utrustning, men jag fick sikte på en fiende med min tunga kulspruta. Jag tryckte av flera salvor tills han föll. Vid det laget kom mina kamrater fram och öppnade eld, så att två fiender till föll innan resten försvann över bergskammen.

De återstående fienderna lämnade sina döda och rusade nerför kammens baksida.

– Vi har fem hotspots som rör sig norrut mot flera byggnader, hörde jag spaningspiloten säga i radion. Jag kunde se spaningsrobotens laser röra sig nerför bergskammens baksida.

Phil nickade mot gruppen, och så satte vi av som blådårar för att avverka distansen.

När vi nådde bergskammens topp saktade vi in för att inte hamna i bakhåll. Jag såg tre kroppar på marken, en med en kulspruta och en med

granatgevär. Vi hade lyckats förstöra deras två största vapen under de första sekunderna.

De döda fienderna hade pösiga skjortor och byxor samt svarta Cheetah-skor – höga, Puma-liknande gympaskor som talibanerna brukade ha. Inom kompaniet var det ett stående skämt att den som hade på sig svarta Cheetah i Afghanistan blev misstänkt automatiskt. Jag har aldrig sett någon utom talibaner ha sådana skor.

Här uppifrån kunde vi se de överlevande fienderna rusa nerför bergskammens baksida. Phil snodde åt sig granatgeväret som låg vid en av de döda fienderna och sköt mot gruppen medan de flydde. Granatkarteschen pepprade fienderna i flykten.

Han la ifrån sig geväret och vände sig till mig. I radion hördes rop på flygunderstöd (CAS, close air support). En bestyckad AC-130 cirklade över oss.

– CAS KOMMER, skrek Phil åt mig på en halvmeters avstånd.

Granaten hade förstört hans hörsel.

– Jag hör dig, sa jag. Sluta skrika.

– VA? skrek Phil.

Under resten av kvällen hörde jag Phil innan jag såg honom. Allt han yttrade skrek han.

Vi stod på bergskammen och såg på när AC-130:ns 20-millimeterskanon slog ner på fienden. Vi skickade iväg stridshunden, som Phil hade gett smeknamnet ”hair missile”, först och ägnade sedan natten åt att jaga resten av fienderna. Allihop blev antingen dödligt sårade eller dödade.

Phil och en annan soldat jagade en fiende in i ett muromgärdat område, medan resten av oss började rensa ett fält med gräs upp till midjan. AC-130:n rapporterade fler aktiviteter. Vi lät vår ”hair missile” skjuta iväg, och han fick upp vittringen på en fiende ungefär femton meter till höger om mig. Jag hörde honom börja skrika när hunden anföll. Anfallarna ropade in hunden och slängde handgranater ner i diket där fienden låg i bakhåll för oss. När de var på väg fram för att rensa diket, närmade jag mig.

Det var dålig sikt, även med min bildförstärkare. Gräset var tjockt och svårt att ta sig fram igenom. Bakom mig hörde jag återkommande skottlossning när Phil och en annan operatör sköt mot den barrikaderade skytten. Jag hade slut på ammunition och försökte använda lasern för att

lysa upp vägen genom gräset. Framför mig såg jag brända fläckar där 20 mm-hylsorna hade landat.

Vartenda steg var utmätt.

Jag såg en mörk skugga vid mina fötter, under bildförstärkaren. Jag lyfte foten för att kliva på det jag trodde var en gren eller kvist, när jag hörde en man flämta till. Jag hoppade baklänges och sköt. Jag blev skiträdd.

Efter att ha dubbelkollat att jag faktiskt inte skitit på mig, lugnade jag mig. Jag tog mig fram för att genomsöka liket. Han hade troligen dött innan jag kom. Min fot måste ha pressat den sista luften ur hans lungor. Kroppen var svedd av 20 mm-kulorna. Efter en snabbkoll hittade jag en AK-47 och en stridsväst.

Väl tillbaka i Jalalabad poserade vi för lite foton efter uppdraget. Phil hade på sig en svart Under Armour-keps och höll granatgeväret över axeln. Hans bild skulle bli en souvenir från tillfället när han sköt ner fienden med deras egen granat och förlorade hörseln.

Det var ett gott nattarbete och en bra början på en händelserik stationering. Den natten hade vi dödat fler än tio fiender utan att förlora någon av de våra. Som alltid var det en blandning av tur och skicklighet. Skytten i diket kunde ha skjutit ur sitt bakhåll, vilket visade hur värdefull en stridshund är.

Sedan jag anlänt till den här enheten hade jag fått en lång rad kickar i fantastiska operationer, som sedan följts av sega dagar i väntan på nästa uppdrag. När vi inte var utposterade, så tränade vi inför ett uppdrag. Vi alternerade mellan Irak och Afghanistan. Allt gick i ett. Det spelade ingen roll om man var singel eller gift och hade barn. Hela vår värld bestod av arbetet. Det hade högsta prioritet.

Av säkerhetsskäl är det inte så smart att gå in på detaljer om familjerelationer, men det vore orätt att få er läsare att tro att det inte fanns några. Vi hade fruar, barn, flickvänner, före detta fruar, föräldrar och syskon som alla tävlade om vår tid. Vi försökte vara bra pappor och makar, men efter flera års stridande var det svårt att vara närvarande ens när vi var hemma.

Vi hade alltid ett öga på nyheterna, i väntan på nästa kapten Phillips-inslag. När vi tränade gjorde vi det så verklighetstroget som möjligt. Vi var

för upptagna med utlandsstationeringar, träning och att få hjulen att snurra därhemma för att hinna tänka på något annat.

Oftast förstod familjen denna livsstil. När vi var borta och tränade eller tjänstgjorde åtta till tio månader om året prioriterades familjen alltid ner.

De ville att vi skulle vara hemma.

De ville att vi skulle vara i säkerhet.

De visste inte mycket om vad som egentligen pågick. De fick aldrig känna tillfredsställelsen i att veta att för varje självmordsbombare eller al-Qaida-krigare vi dödade blev världen lite säkrare, eller åtminstone blev livet lite enklare för dem som patrullerade Afghanistans vägar. De kanske förstod det i teorin, men de fick alltid sitta hemma och oroa sig.

Familjemedlemmarna väntade på att män i paraduniform skulle knacka på dörren och meddela att vi aldrig mer skulle komma hem. Många fantastiska SEAL-soldater hade dött, och inte minst DEVGRU hade förlorat många fler än nödvändigt. Men dessa uppoffringar hade inte varit förgäves. Vi hade lärt oss något, och våra bröders hjälteinsatser skulle komma till nytta. Vi kände till riskerna med uppdrag och träning. Vi hade lärt oss leva med det och förstod att det här jobbet innebar uppoffringar. Men våra familjer, till exempel min pappa som inte ville att jag skulle leva så här, förstod det inte alltid.

Precis innan jag slutade high school i Alaska hade jag avslöjat för mina föräldrar att jag tänkte ta värvning. Det tyckte de inte om. Mamma lät mig aldrig leka med G.I. Joe eller andra militärleksaker när jag var liten, för de var för våldsamma. Jag skämtar fortfarande med mamma om att ifall hon hade låtit mig leka med dem och få det ur mig, så kanske jag inte hade blivit militär.

Innan jag hade slutat skolan satt jag i köket och talade i telefon med värvare. Jag tror att mina föräldrar tänkte att det skulle gå över. Men snart insåg de att jag menade allvar med att gå in i flottan.

Pappa satte sig ner och pratade med mig om mina planer och om college.

– Jag vill bara inte att du tar värvning, sa han till slut.

Han var verkligen inte pacifist, men han växte upp under Vietnamkriget och visste hur det påverkade en. Många av hans vänner hade kallats in och aldrig återvänt. Han ville inte att hans son skulle vara med i något krig. Men jag hörde varken oron i hans röst eller rädslan för att hans ende son skulle utsättas för fara. Jag hörde bara att han sa till mig vad jag inte fick göra.

– Men jag ska, sa jag. Det är det här jag vill.

Pappa höjde aldrig rösten. Han resonerade med mig istället.

– Vänta tills jag har pratat färdigt, sa han. Om du bryr dig det minsta om min åsikt, kan du då följa ett enda råd? Pröva college i ett år. Gillar du det inte, behöver du inte fortsätta.

Pappa visste att jag inte hade sett så mycket av världen utanför vår lilla by i Alaska. Mina föräldrar var säkra på att om de kunde övertala mig att gå i skolan, skulle jag uppleva så mycket nytt att jag inte skulle fortsätta att vilja bli en SEAL.

Jag antogs till ett litet college i södra Kalifornien.

– Okej, pappa, sa jag. Ett år.

Ett år blev till fyra, och med mina betyg funderade jag på att bli officer i flottan. Jag blev kompis med en före detta SEAL i skolan som rådde mig att inte bli officer. Han sa att jag alltid kunde söka till det senare, men som vanlig menig skulle jag få mer tid som operatör i strid. När jag tog värvning efter college protesterade inte pappa.

Liksom alla mina gruppmedlemmar var jag motiverad nog att bli en SEAL. Så när jag väl hade klarat BUD/S, ville jag bli en så bra SEAL som jag bara kunde. Inte för att jag var ensam om det. Det var ett helt kompani som ville samma sak. Och vi kämpade alla för att hålla balansen. Vi kallade det för ”skenande tåget”: det var svårt att hoppa på och av, men var man väl ombord var det bara att hålla i sig, för då blev det åka av.

Vi hade redan två familjer: de på arbetet och så våra nära och kära där hemma. Jag kom från en väl sammansvetsad familj i Alaska. Jag kände lika mycket för dem som för mina kamrater, som Phil, Charlie och Steve.

För många var det närmast omöjligt att hålla balansen mellan arbete och familjeliv. Flera av mina gruppmedlemmar gick igenom bittra skilsmässor. Vi missade bröllop, begravningar och högtider. Vi kunde inte säga nej till flottan, men väl till våra familjer. Och det gjorde vi ofta. Det var svårt att få ledigt. Arbetet prioriterades alltid främst. Det tog musten ur oss och gav inte mycket tillbaks.

Det lustiga var att även när jag var ledig, mellan stationeringar, träffade jag folk från jobbet. Vi sågs för att fixa med utrustning, styrketräna eller bara ta hand om sista minuten-grejer innan vi åkte. Sanningen var att alla, även jag, älskade det. Vi väntade hela tiden på det där samtalet som fick allt annat i världen att hamna i skymundan.

2009 var jag på min elfte utlandsstationering i följd. Jag hade arbetat mig upp, från nykomling till att bli Phils högra hand. Från 2001 hade jag bara haft en enda paus och det var Green Team-kursen – om det nu ska räknas som paus. Det var åtta år av utlandsstationeringar eller träning inför stationeringar. Vid det här laget var jag både smartare och mognare. När jag avancerade kom det nya efter mig. De nya hade numera mer stridserfarenhet. De var garanterat bättre än jag var när jag kom till Green Team. Hela truppen var bättre. Vi fokuserade främst på Afghanistan. Men även när operationerna i Irak lugnade sig, höll vi ett stadigt tempo. Vi ville jobba allihop, men alla äldre hade börjat känna av ansträngningarna.

Steve hade avancerat. Han hade nu hand om en annan grupp i vår trupp. Charlie var instruktör på Green Team.

Det var en sommarstationering, så vi hade fullt upp. Talibanernas årliga sommaroffensiv var i full gång. Under vintern var det färre strider eftersom det var kallt och jävligt. När en amerikansk soldat rapporterades saknad i början av sommaren, släppte vi allt vi hade för händer.

Vicekorpral Bowe Bergdahl försvann den 30 juni 2009. En talibangrupp fångade honom och förflyttade honom snabbt till gränsområdet mellan Pakistan och Afghanistan, i förhoppningen att få honom över gränsen. Våra underrättelseanalytiker undersökte varje ledtråd om hans försvinnande och vi åkte på flera räddningsförsök, men lyckades inte. Vi var tvungna att försöka hitta honom innan de smugglade honom över gränsen till Pakistan. Man var rädd att gruppen som hade tillfångatagit honom skulle försöka sälja honom till andra grupper, som Haqqani-nätverket, en terroristgrupp som lierat sig med talibanerna. En knapp månad efter att han försvann släppte talibanerna en video där Bergdahl satt framför en vit vägg, klädd i områdets typiska, ljusblå långskjorta och pösbyxor. Han var mager, hans hals såg lång ut och han hade lite löst skinn under hakan. På videon såg han rädd ut.

En kväll, strax efter att den första videon släppts, fick vi veta att man kanske hade lokaliserat honom.

– Underrättelsetjänsten säger att han nog var här, söder om Kabul, idag, sa vår plutonchef och pekade på en karta över mellersta Afghanistan. Vi har inte fått så mycket information, men detta måste prioriteras.

Vi hade samlats vid gruppcentralen för uppdragsinformation. Steve och hans grupp var också där. Hela plutonen skulle vara med. Planen var att flyga till Y, det vill säga att vi skulle landa precis utanför räckvidden för fiendens granater och sedan sprida ut oss. Det var inte lika säkert som att ta sig in till fots, men inte heller lika farligt som att flyga in till X, målet. Bara på det sättet kunde vi anfalla målet och rensa det innan solen gick upp.

Det var redan midnatt, vilket innebar att mörkret snart försvann, så vi måste sätta igång direkt.

– Vi har hundra procent månsken inatt, så det kommer att vara ljust som fan därute, sa Phil.

Typiskt nog försöker vi undvika att arbeta när det är fullmåne. Våra bildförstärkare funkar bättre då, men det upplysta området gör att fienden kan se oss också, vilket innebär att vi bara har halva övertaget.

Taktiskt tålamod är A och O. Vi ville gärna vänta och utveckla ett mål, och sedan slå till när vi hade övertaget. Vi slogs ju inte mot småbarn, direkt. Talibanerna är duktiga soldater, och vi visste redan att operationen riskerade att bli smått kaotisk.

– Hörni, vi sitter lite i en rävsax här, sa plutonchefen. Den här fienden kräver att större risktagande.

Ett dammoln täckte mig när jag sprang nerför rampen på CH-47 Chinook-helikoptern. Vi hade landat på ett öppet fält, och min grupp skulle ta sig fram väster om målet medan Steve och hans grupp rörde sig söderut, så att vi bildade ett löst ”L” när vi närmade oss en samling byggnader där vi trodde att Bergdahl kunde vara fången.

Målet låg en och en halv timmes helikopterfärd från vår bas i Jalalabad. Det låg ett hus invid kanten av landsättningszonen. Steves grupp hann några få steg utanför rampen innan fiender började springa ut ur det. En av talibanerna hade en tung kulspruta. Jag kunde höra automatvapnens skott över rotorbullret medan jag sprang. Jag tittade snabbt över axeln mot helikoptrarna och såg spårljusammunitionen skära igenom dammolnet som laser och försvinna förbi helikoptern. Jag kunde knappt urskilja Steves grupp som duckade och sedan direkt manövrerade sig bort mot fienden.

Under kulspruteeld tog en av Steves gruppmedlemmar fram sitt ”piratgevär”, en liten, enkelskotts granatkastare. Det var en chans på miljonen att lyckas, men han tittade upp mellan kulsprutekaskaderna och kastade in en granat i huset, och den landade perfekt innanför dörren. Jag

hörde en dämpad explosion och såg rök sippra ut genom dörren. Granaten fick skottlossningen att stanna av, så att Steve och hans grupp fick några viktiga sekunder på sig att närma sig huset utan att bli sårade. De hopade sig vid dörren, rensade huset och dödade de fiender som var kvar.

– Folk flyr norrut och österut, sa Phil i radion.

I det klara månljuset såg jag lika bra som på dagen. Om de kunde urskilja oss hundra meter bort, så kunde vi med våra bildförstärkare se dem på trehundra meters avstånd.

Fältet framför oss var helt platt, och jag kunde se fiender med vapen på ryggen rusa bort från helikoptrarna. Det gick en nord-sydlig väg över fältet, förbi byggnaderna och ut ur dalen. Jag skymtade två killar på mopeder som gasade bort. Phil såg en grupp med fyra fiendesoldater som sprang västerut, bort till ett litet hus.

– Jag har plus två, sa Phil. Vi tar de där västerut. Ni tar mopedkillarna.

Steves grupp rensade målbyggnaderna. Vi såg inte skymten av Bergdahl, men vi gissade att han var i närheten. Det var så många beväpnade fiendesoldater här.

Jag hade med mig två prickskyttar från vår spaningsenhet, RECCE, utöver ammunitionsröjarna. Phil tog hundpatrullen och en soldat.

Medan vi sprang över fältet, trampade vi nästan på en fiende som gömde sig i gräset. Jag såg honom inte först, det var en krypskytt som upptäckte honom och öppnade eld. När vi fortsatte, såg jag att han hade Cheetah-skor på sig. Skyldig.

När vi kom längre fram såg jag fiendens mopeder parkerade vid sidan av vägen. Jag såg två huvuden som tittade upp över en höbal, som var minst en och en halv meter hög och tre till fem meter bred.

– Jag har två pax i sikte cirka trehundra meter bort klockan tolv, sa jag.

På militärjargong betyder ”pax” människor. Prickskyttarna såg dem också, och vi hejdade oss på fältet och gick ner på knä. Nu behövdes en snabb plan.

– Jag tar mig upp till vägen och ser om jag kan få in ett skott, sa en av prickskyttarna.

Han var en av plutonens mest erfarna prickskyttar. Under ett tidigare uppdrag i Irak hade han oskadliggjort en irakisk prickskytt som besköt marinkårssoldater. Det tog honom flera veckor, men till slut hittade han den

irakiske prickskytten gömd i ett hus. Han sköt prickskytten genom ett hål i väggen.

Vägen gick till vänster om höbalen, upp på en liten kulle, så att han fick lite översikt.

– Jag tar högerflanken, sa ammunitionsröjaren.

– Okej, svarade jag. Jag tar mitten och försöker kasta en handgranat över höet.

Det här var inte min drömplan, men vi hade inte mycket till val. Det ekade av skott över fälten, och med Phils grupp på vår högerflank kunde vi inte röra oss hur som helst för att rensa bakom höbalen.

Jag räknade med att prickskyttarna täckte mig när jag förflyttade mig uppåt. Det var ungefär ett tvåhundrametersskott – inte helt lätt – men med deras räckvidd och bildförstärkare så var det inte alltför svårt.

Vi förflyttade oss snabbt.

– RECCE på plats.

Jag bar en liten utfällbar stege på ryggen. Jag la ner den i gräset och märkte den med kemiskt, infrarött ljus.

– Ammunitionsröjare på plats.

Jag bytte gevärshand till vänster, hukade och tog en granat från väskan. Jag drog ut sprinten och höll den i högerhanden. Jag tog ett djupt andetag och började springa mot höbalen. Det enda jag hörde var mina andetag och vinden som ven medan jag försökte hinna dit innan fienderna kikade fram igen. Halvvägs till höbalen hörde jag en AK-47 öppna eld på högerflanken. Phil och hans gäng måste ha hittat fiendesoldaterna.

Det var en kort spurt, men det kändes som om allt gick lika långsamt som i en tv-repris. När jag var mindre än trettio meter från höbalen dök ett huvud upp bakom den.

Jag var ute på öppet fält utan täckning. Det gick inte att stanna. Jag måste dit. Min arm var inte stark nog att kasta handgranaten på det här avståndet. Jag måste fortsätta. En bråkdels sekund senare träffade prickskyttarna fienden i bröstet, så att han trillade bakåt som en trasdocka. En av salvorna tände på granaten i ett granatgevär som fiendesoldaten hade på ryggen. Han trillade bakåt bakom höbalen och jag såg gnistor och eld från hans ryggsäck. Han såg ut som ett jättetomtebloss.

Jag saktade in precis invid höbalen, kastade över granaten och rullade undan. När jag hörde explosionen vände jag mig om och sprang.

Medan den ena prickskytten täckte mig, sammanstrålade jag med ammunitionsröjaren och den andre prickskytten. Vi manövrerade oss tillbaka till höbalen medan den förste prickskytten täckte oss. Vi gick runt till vänster med gevären redo och hittade en fiende på rygg. Raketgranaten brann under honom. Den andre killen var borta.

Vi höll på att leta efter honom när ett meddelande hördes i radion.

– En man skadad här, en man skadad, önskar omedelbar medevac.

En av prickskyttarna hos mig var läkare och satte genast av mot Phils grupp. Vi saknade fortfarande en fiendesoldat, så jag kunde inte fundera över vem som hade blivit sårad. Vi tre fick fortsätta söka.

Jag hjälpte ammunitionsröjaren att samla ihop fiendens gevär och mopeder. De hade haft morfinpaket och granater. De var yrkesmän, inga bönder som bara plockat upp en AK-47:a när skörden var klar.

Vi hittade inte Bergdahl under det uppdraget, och sommaren 2012 var han fortfarande fånge. Men min magkänsla säger mig att han nog var i området. Antagligen missade vi honom med ett par timmar, eller så lyckades de komma undan under striden.

När allt hade lugnat sig apterade röjarna laddningar för att spränga fiendens utrustning.

– Jag är redo, sa röjaren.

Vi intog säkerhetsavstånd och han sprängde både utrustningen och fiendens kropp i småbitar. Laddningen fläkte upp höbalen, tände eld på en del av den och lämnade sotfläckar på resten.

Vi hittade aldrig den andre fienden, men när vi återvände för att kontrollera att utrustningen var förstörd, hittade vi tre människohänder. Vi gissade att han hade krupit in i höet och dött där.

Snart hörde jag det välkända ljudet av en inkommande CH-47 Chinook. Den landade och fick snabbt ombord patienten innan den flög bort igen, mot traumasjukhuset i Bagram, ett gigantiskt flygfält norr om Kabul.

– Alpha 2, det här är Alpha 1, hördes Phil i radion.

Jag var Alpha 2. Phil var Alpha 1. Det var första gången jag hört något från Phil efter att vi delat på oss för att jaga de där rymmarna.

– Du, ta hand om killarna åt mig, sa Phil.

Den sårade var Phil. Han satt på helikopterns däck med uppklippt byxben. Hans blod sölade ner både däcket och uniformen. En stark dos morfin

gjorde att han inte kände någon smärta. Senare fick jag reda på att hans grupp kommit tätt inpå två tungt beväpnade fiender. De hade skickat hunden i förväg. Fienderna hade sett hunden och öppnat eld. Phil träffades och hunden dog. Kulan slet upp Phils underben. Han förblödde nästan, men våra två läkares snabba ingripande räddade både benet och livet på honom.

– Självklart, kompis, sa jag. Ta hand om dig.

När vi gick tillbaka mot landsättningszonen för att omgruppera hade skämten redan börjat hagla.

– Smart att oskadliggöra Phil så att du kan bli befäl, sa en av gruppmedlemmarna. Vi såg allt att du sköt honom i benet och snodde lappen med hans anropssignal.

Phil hade inte ens kommit fram till sjukhuset, men skitsnacket hade redan börjat.

Kapitel 8: Getstigar

Jag var tvungen att slå en drill.

Det hade tryckt på ända sedan jag gick ombord på helikoptern en halvtimme tidigare i Jalalabad för att resa mot en stridsutpost i Afghanistans bergiga provins Konar. Det var standard att kissa innan man gav sig iväg. Men det var en så kort tur att jag trodde att jag kunde hålla mig tills vi var framme.

Det var två månader sedan Phil hade blivit skjuten. Han var hemma och återhämtade sig. Vi hade omkring tre veckor kvar på vår stationering. Jag hade varit gruppbefäl ända sedan Phil sårades. Vi var på väg till en fjärran militärbas i en av de mest instabila regionerna i östra Afghanistan. Basen skulle vara samlingsplats för en operation vi skulle genomföra högt upp i bergen.

Jag kände hur CH-47-helikoptern började kretsa och påbörja landningen. Några sekunder innan den slog i marken släpptes rampen ner och jag tog mig ner på marken, gick under den enorma bakre motorn bort mot ett dike knappt 20 meter från landningsplatsen. Vi landade ungefär 50 meter utanför den tillfälliga basens försvarsverk, så jag kände mig trygg även om jag stod på en öppen yta.

Ett par andra kissnödiga gruppkamrater kom också bort till mig. Det var becksvart och det fanns ingen belysning. Bergen som tornade upp sig framför mig skymde allt ljus. Över axeln såg jag hur helikopterns rotorblad rev upp ett moln av damm. CH-47:ans motorer var öronbedövande.

Jag stod där vid kanten av diket och tänkte på hur vackra de branta bergen var. Filtrerat genom bildförstärkarens gröna skimmer verkade de faktiskt rofyllda. Då fick jag plötsligt syn på en lysande strimma på natthimlen. I en sekund trodde jag att det var ett stjärnfall, innan jag insåg att det var på väg rakt mot mig.

BOOM!

En granat slog ner tre meter från helikopterrampen och överöste mina gruppkamrater med splitter. Innan jag hann reagera såg jag

spårljusammunition och fler raketer slå ner runt omkring oss. Jag började röra mig mot ett dike på andra sidan landningsplatsen. Alla var chockade. Vår plan hade varit att använda den här basen som en startplats för vårt uppdrag. Vi förväntade oss inte att påträffa någon förrän vi anföll det riktiga målområdet ett par timmar senare.

Helikoptrarnas motorer ven när de lyfte och flög ut ur dalen. När den andra helikoptern snabbt lyfte satte luftströmmen igång en av larmminorna som omgav försvarsverket runt den lilla utposten vi skulle starta vårt anfall från. Larmminorna var utplacerade för att varna basen vid en attack, men vi var nu skyddslösa, upplysta av larmminan på en öppen yta. Vi drog oss bort från ljuset i små grupper när fienderna istället började beskjuta basen.

Jag försökte knäppa byxorna samtidigt som jag spurtade för livet. Jag hörde de första granatkastarna och sedan det taktfasta dånet av en amerikansk tung kulspruta när soldaterna vid basen reagerade på attacken. Vi gled ner i ett dike och såg hur de amerikanska vapnen besköt bergskammen. Det hela såg ut som en kronärtskocka, med gevär som stack upp åt alla håll från basens avspärrningar och skyddsmurar.

När ljuset falnade och vi återigen kunde ta skydd i mörkret, manövrerade vi oss tillbaka till huvudporten och utpostens skyddande väggar.

Så fort vi kom in började våra sjukvårdare ta hand om de sårade. Ingen hade sårats allvarligt, men granatsplittret hade träffat en jägarsoldat, vår tolk, en afghansk soldat som jobbade tillsammans med oss, och vår stridshund. Helikoptrarna väntade i närheten och när beskjutningen upphörde återvände de snabbt till dalen för att plocka upp de sårade.

Så fort de sårade tagits in i helikoptrarna och var på väg till sjukhus samlades plutoncheferna och gruppbefälen för att konferera med främre operationsbasens kompanichef och förvaltare i basens bunker.

Charlie och resten av truppen väntade i gymmet. Charlie hade begärt att få vara här under de sista månaderna av vårt uppdrag och ingick nu i min grupp. Sedan Phil skadats och jag tagit över var vi en man kort och behövde en extra skytt. Charlie hade precis avslutat sin tjänst som instruktör för Green Team.

– Hörde att du fick Phil skjuten så att du kunde ta hans jobb, hade Charlie sagt när han landade hos oss. Är det så man tar över en grupp? Bäst att du håller koll på din.

Jag hade saknat den gamle översittaren, och det var skönt att ha honom tillbaks.

När Phil försvann skämtades det inte lika mycket i lägret längre. Jag kunde vara säker på att jag inte skulle bli glitterbombad, men det var aldrig lika bra stämning som när Phil strök omkring där. Framförallt saknade vi hans erfarenhet. Precis som ett fotbollslag hade vi avbytare som kunde gå in och ta någons plats. Vi visste alla mycket väl hur jobbet skulle utföras men hade inte mycket att komma med när det gällde erfarenhet. Phil var verkligen erfaren. Fast med det tempo alla uppdrag och operationer höll, fanns ingen tid att älta det som varit. Men att han var saknad var ett som var säkert.

Att Charlie var tillbaks hjälpte en del. Han kom direkt från uppdraget som instruktör i Green Team, han hade huvudet på skaft och under den här operationen var han absolut nödvändig. Ingen överträffade hans erfarenhet och lugna uppförande under eldstrid.

Operationscentralen var liten, och kartor över området hängde på väggen ovanför möbler tillverkade av plywood. Antenner stack upp från hörnen på den kvadratiska byggnaden. Väggarna och taket utgjordes av sandsäckar som fungerade som skydd mot granater och artillerield. I ett hörn stod en radio, och två unga soldater satt i närheten och skötte den.

Jag stod bredvid Steve och tittade på kartan.

– Ledsen för mottagandet, sa armékaptenen som var chef på basen. Det händer ungefär en gång i veckan. Ni råkade bara vara på rätt ställe vid rätt tillfälle.

Att arbeta i Konar var tufft. Jag skulle hävda att det var ett av de tuffaste ställena i hela landet att möta fienden på. Det var sällan vi åkte dit utan att hamna i strid. Nedre Hindukushs berg och trånga dalar med branta stup fungerade ypperligt som naturliga hinder. Provinsen hade varit ett favorittillhåll för motståndsgrupper i åratal. Dess ogenomträngliga terräng, grottsystem och gränsen till den delvis självstyrande pakistanska provinsen Khyber Pukhtunkhwa utgjorde alla betydande fördelar för de militanta grupperna.

Konar var känt som ”Fiendecentralen” eller ”Indianland”, och mellan januari 2006 och mars 2010 skedde mer än 65 procent av alla sammandrabbningar med motståndare där. Lokala talibanstyrkor blandade

sig med utländska al-Qaida-soldater, medan mujahidinmilis också opererade i regionen.

På ett bord mitt i rummet låg en karta över området. Alla samlades kring den. Vår plan var att patrullera djupt in i dalen söder om utposten och döda eller tillfångata en grupp högt uppsatta talibaner som hade möte i dalen.

Vi närmade oss slutet på uppdraget, och det här kanske var vår sista chans att träffa ett så saftigt mål. Hittills hade det varit en stabil tid, även om Phil sårats och en av hundarna dödats. Om vi spelade våra kort rätt skulle vi få hämnas.

Från spaningsrobotarna som cirkulerade över målområdet fick vi bilder av kringströvande patruller. Med tiden hade jag och Steve blivit rätt bra på att upptäcka vad vi kallade ”gudlös aktivitet”.

Det som spaningsrobotar kan registrera ser inte mycket ut för världen. På skärmen ser det mest ut som små myror som rör sig, men för mig och Steve hade allt man såg på skärmen betydelse. De flesta målområden har inte kringströvande vaktpatruller. Detta faktum, tillsammans med Konars läge och underrättelserapporterna vi fått om mötet, gjorde att vi kunde sluta oss till att det handlade om gudlös aktivitet.

Vi förstod att en strid var oundviklig.

Planen var att min åttamannagrupp skulle klättra uppför bergskammen och förflytta sig parallellt längs med dalen tills vi tog oss förbi vårt mål. På så sätt skulle vi blockera sluttningen och behålla motståndarna i dalen om de försökte fly. De förväntade sig inte att vi skulle befinna oss så högt upp eftersom målområdet i princip låg högst upp i dalen. De två andra grupperna skulle patrullera längs huvudgatan ner i dalen och försöka jaga ut talibansoldaterna till det ställe där min grupp kunde ligga i bakhåll. Om båda grupperna tog sig hela vägen till målet utan att bli upptäckta skulle vi helt enkelt ta oss ner till området själva och hjälpa till att säkra målet från alla håll.

Oftast brukade inte soldaterna stanna och slåss när de såg oss. Istället sprang de och försökte gömma sig bland träden eller flydde till byar i närheten. För att stoppa dem skulle vi placera en grupp högt upp och låta dem komma in i en zon där vi kunde skjuta dem. Vi skulle enkelt besegra dem innan de fick chans att fly.

Inträngningsvägen var runt sju kilometer, inte så långt, men då tillkom höjdskillnaden. Min grupp skulle behöva genomföra större delen av den

svåra klättringen samma kväll, eftersom vägen tog oss direkt uppför bergskammen. Jag visste att vi hade en väldigt utmanande klättring framför oss så jag hade valt att dumpa min skottsäkra utrustning och bara tagit med mig tre extra magasin, en handgranat, min radio och ett första hjälpen-kit. Vi försökte alla ha så lätt packning som möjligt. Vi gick efter mottot ”lätt är rätt”.

Men struntar man i sin skyddsutrustning måste man vara redo att ta konsekvenserna av det beslutet. Överraskningen vid landningen fick mig redan att ångra mitt beslut.

När vi diskuterade planen med armékaptenen kände jag soldaternas blickar på oss. I de prydliga soldaternas ögon såg vi antagligen ut som vikingar eller medlemmar i någon motorcykelklubb.

De flesta av oss var långhåriga, med militära mått mätt. Alla hade olika uniform, med byxor och tröjor som inte matchade alls. Vi bar också flotta bildförstärkare, värmesikten och våra gevär var ljuddämpade. Vi hade i princip allt det senaste i teknisk utrustning. Alla var professionella och visste exakt hur mycket som behövdes för jobbet, och det var upp till var och en att bära med sig det man behövde.

– En del av killarna har inte ens kroppsskydd på sig, sa en av soldaterna.

Chefen för plutonens rekognosceringsgrupp, RECCE, pekade ut getstigarna på kartan för kaptenen. Han skulle navigera rutten för min grupp.

– Har ni killar gått på getstigen? frågade han.

– Jag har sett den, svarade kaptenen. Den ligger rakt fram. Vad har ni för tidsplan?

– Vi vill anfalla och vara tillbaka innan det ljusnar, sa gruppbefälet.

– Inte en chans att ni klarar det, sa armékaptenen. Terrängen är omöjlig, och det finns inte en chans att ni kan göra det under en enda natt.

Eftersom hans enhet bodde i dalen kunde vi inte direkt säga emot. Det här var deras hemmaplan. De hade sett terrängen i dagsljus.

– Har ni varit däruppe? frågade plutonchefen och pekade på målområdet.

– Vi har som längst varit här, sa kaptenen och pekade på en punkt som inte ens låg halvvägs till det ställe vi ville nå. Det tog oss sex timmar, och vi hamnade i en lång skottlossning. Vi var tvungna att dra oss tillbaka genom dalen.

Vi diskuterade planen ytterligare några minuter.

Plutonchefen tittade på mig, Steve och de andra gruppbefälen.
– Vad tycker ni?
Det här målet var för bra för att missa. Även med tre operatörer färre och utan hund hade vi nog med mannar för att säkra vårt mål. Spaningsrobotarna rapporterade inga större rörelser från målet, så vi kunde fortfarande dra fördel av överraskningsmomentet. Vi beslutade oss för att skrota planen att min grupp skulle gå uppför getstigen och slog ihop alla grupper till en enda patrull, som skulle gå längs vägen upp i dalen och sedan gå i en halvcirkel mot högre terräng för att kunna attackera målet uppifrån.
– Vi gör det, sa jag när truppchefen tittade på mig. Steve nickade också.
– Ni vill fortfarande köra? sa kaptenen.
– Ja, sa truppchefen till slut.
– Attacken på basen i natt kan fungera som en bra täckmantel, sa armékaptenen. Ska vi inte skicka ut en patrull och så hänger ni på den?
Han tänkte ta ut runt tjugo soldater som skulle rycka in i en närliggande by en liten bit söderut nere i dalen. Vi skulle följa efter längst bak och sedan sticka iväg för att smyga in i den by som var vårt mål. Om folk iakttog oss, vilket de med all sannolikhet gjorde, hoppades vi att de skulle svälja betet och följa huvuddelen av patrullen.
– Kan vi bara hämta lite ammunition innan vi drar? sa truppchefen.
– Visst. Jag fixar det.
Kaptenen började organisera en fotpatrull, medan vi återvände för att informera killarna som väntade i gymmet. Där fanns några hantlar, en eller två bänkpressar och lite annan gymutrustning intryckt i ett rum som inte var större än ett litet hemmakontor. Sandsäckar skyddade rummet från granater, på samma sätt som i ledningscentralen.
Jag fyllde magasinet och kontrollerade att min grupp var redo. Jag såg att Walt och Charlie också fyllde sina magasin. Walt var med i Steves grupp och sedan han kom hit från Green Team hade han kommit att stå mig och Steve nära.
Jag hade hört talas om Walt redan när han var med i Green Team. Alla SEAL-soldater från östkusten verkade känna honom, och de höll ett öga på honom när han arbetade sig upp till däck två.
Han räckte mig inte längre än till armhålan, hans hår var rufsigt och ett tjockt, brunt skägg täckte ansiktet. Han var kort, men hans kaxiga

självsäkerhet vägde upp det. Han led av en hälsosam dos av mindervärdeskomplex och ohämmad kroppsbehåring. Det verkade som om killen kunde skaffa sig helskägg på bara några dagar.

Det var meningen att Walt skulle börja i Green Team ett år tidigare, men han fick lite problem och fick skjuta upp sina planer ett år.

Walt och jag kom överens nästan direkt. Han gillade att skjuta och älskade vapen lika mycket som jag gjorde. En dag på skjutbanan bjöd jag med honom till The SHOT show, en skytte-, jakt- och friluftsmässa i Las Vegas. När schemat tillät åkte vi dit för att prata med försäljare och se nya vapen och annan utrustning som fanns på marknaden.

Första mässdagen presenterade jag honom för alla försäljare. Dag två frågade mina kontakter var Walt höll hus. Tredje dagen, efter en show, hittade jag Walt på en bar, där han höll hov för pampar inom National Rifle Association. Han hade en cigarr i mungipan och dunkade ryggar och skakade händer som om han drev en presidentvalskampanj. Alla älskade honom.

Walt var en liten kille med stor personlighet.

Gruppen överlade snabbt och jag berättade att vi hade skrotat idén med getstigen. Vi skulle nu patrullera tillsammans.

– Vi går upp längs huvudstråket och justerar rutten när vi närmar oss målet, sa jag. Några frågor?

Alla skakade på huvudet.

– Nix, sa Charlie. Vi är redo.

Det var som att spela spontanbasket. Vi visste vad som måste göras och vi kände alla till grundplanen. Bara man vet hur man ”skjuter, rör sig och kommunicerar” faller alla bitar på plats. Komplicerade operationer brukar bli för tidskrävande. Varenda en som stod i det där gymmet den kvällen hade flera års erfarenhet. Dessutom ändrades alltid planen, så det var bäst att hålla allt så enkelt som möjligt. Vi hade gjort det här förut och litade på varandra.

Patrullen ringlade ut genom grinden och började ta sig mot byn längs den stenlagda vägen. Det var en bra väg, antagligen byggd med hjälp av amerikanska skattepengar. Mindre än en kilometer från grinden lät vi avståndet till huvudgruppen blir större och svängde sedan höger och gav oss av västerut genom dalen.

Vi följde vägen i två timmar. Den slingrade hit och dit, och varje sväng var brantare än den förra. Snart stötte vi på en samling bilar. Jag kunde se en Hilux-pickup stå parkerad på ena sidan av vägen och två herrgårdsvagnar med takräcken. När jag passerade tittade jag in genom vindrutan. Alla bilar var övergivna.

De kunde inte köra längre.

Vägen tog slut här. Leden smalnade av och blev brantare när vi ryckte djupare in i dalen. För varje steg kunde jag känna hur höjden och tyngden från min utrustning gjorde mig långsammare. Jag började bli trött, och vi hade bara kommit halvvägs. Jag hoppades att det skulle vara värt mödan.

Efter ännu en timmes vandring fick jag syn på målområdet och minst två svaga ljus i närheten av en av byggnaderna. Träddungar skymde mycket av sikten. Husen var byggda i sten och lera, det var som om de växte fram ur bergsväggarna.

Det hade varit enklare att fortsätta på huvudleden hela vägen, men vi visste att den var bevakad av vakter. Vi kunde inte ta några risker. Spaningsrobotarna fortsatte att rapportera om kringströvande patruller bland träden, runt huvudleden och vid målområdet.

Nyckeln var överraskningsmomentet. Oftast var den snabbaste vägen mellan två punkter i Konar en getstig. Det var likadant där jag växte upp, i Alaska. Vi hade inget annat val än att hitta en annan väg runt. Ingen ville vara kvar i dalen när solen gick upp.

– Vi förflyttar oss direkt upp längs bergskammen och tar oss runt, hörde jag chefen för rekognosceringsgruppen säga i radion.

Mina ben skrek av smärta, men vi visste alla att det var rätt beslut. Han var säker på att om vi avancerade rakt upp längs bergskammen skulle vi hitta den getstig som min grupp hade tänkt använda från början.

Vi klättrade bokstavligen uppför berget i jakt på getstigen. Flera gånger var jag tvungen att dra åt min vapenrem så jag kunde få bättre grepp när jag klättrade. När jag inte hivade mig uppför bergssidan skapade jag egna klättervägar. Inget sa ett ord, men jag hörde mina gruppkamrater grymta där de klättrade.

Det här var ett saftigt mål för oss alla. Vi kunde klara det med överraskningsmomentet. Men ändå tänkte jag hela tiden att det måste vara ett riktigt bra mål för att det skulle vara mödan värt.

Efter några timmars klättring fann vi till slut getstigen. Benen var mer än mörbultade nu, och jag hade svårt att hämta andan eftersom jag var så trött. Men det faktum att vi hittat stigen gav oss nytt hopp. Rekognosceringskillarna var utan tvivel bäst i branschen, och om det inte hade varit för deras minutiösa planering inför uppdraget hade vi inte haft en chans att klara det.

Getstigen var inte bredare än några decimeter och löpte längs bergskammen. På ena sidan tornade en bergvägg upp sig och på den andra sidan fanns ett nästan lodrätt stup ner mot dalen. Vi hade inte tid att tänka på hur ett enda felsteg kunde leda till att vi störtade rakt nerför bergväggen. Vi hade lagt en timme på att hitta stigen, och gryningen var inte långt borta, så tiden började rinna ut.

Vi var tvungna att fortsätta.

Vi hade lite tur när stigen mynnade i en perfekt position precis ovanför målområdet.

Tre större byggnader låg runt en gårdsplan, och ytterligare några små hus stod längs försvarsverket.

I slutet av stigen var marken uthuggen så att det bildades terrasser i klippväggen. Det var precis mellan regnperioderna, och jorden var torr. Ibland svämmade fälten över och då fick vi gå i gyttja.

Vi gjorde oss i ordning på terrasserna. Min grupp tog en som låg på samma nivå som huvudmålet.

– Alpha är klara, sa jag i radion.

Steves grupp tog sig upp på avsatsen ovanför min och flyttade sig åt höger.

– Charlie är redo, sa Steve i radion.

Grupp Bravo tog en avsats nedanför oss för att fokusera på husen längre söderut nere på sluttningen.

– Bravo är redo.

Jag kände hur adrenalinet pumpade. Jag kände mig varken trött eller utmattad längre. Alla mina sinnen förstärktes. Vi var på helspänn. Om allt gick enligt planen skulle vi kunna överraska fienden. Men om något gick fel skulle vi hamna i närstrid.

– Kör igång, sa truppchefen i radion. Lugnt och försiktigt.

Vi började smyga framåt. Alla var tysta och varje steg var genomtänkt. Inget fick blodet att pumpa så i våra ådror som att smyga oss på fienden,

ibland till och med in i rummen där de låg och sov. Det här var inte som för andra enheter som fick hantera bilbomber eller bakhåll. Detta var avsiktligt och genomtänkt.

Vår taktik var inte unik. Det som gjorde oss annorlunda var vår erfarenhet och vår förmåga att veta när man skulle ta snabba, avgörande beslut och när det var bäst att ha tålamod och avvakta.

Hjärtat bankade i bröstet. Varje ljud förstärktes. Vi tog fyra eller fem steg och avvaktade. Jag la upp geväret på axeln och fokuserade på mitt lasersikte när jag sökte över fönster, dörr och prång för att upptäcka rörelser. Mina gruppkamrater gjorde samma sak.

Ta det lugnt, tänkte jag. Tar vi det lugnt hörs vi inte.

Jag kom fram till den första byggnaden och kände på det rostiga dörrhandtaget som satt i en tjock trädörr.

Låst.

Charlie försökte öppna en likadan dörr på byggnaden intill. Den var också låst.

Ingen sa något. Vi använde inga avancerade SEAL-signaler för att kommunicera. Jag nickade bara åt Charlie, och vi började röra oss runt byggnaden till andra sidan som vette mot gårdsplanen.

En liten grind ledde in till den. Walt sträckte sig fram och klippte av repet som höll grinden stängd.

Vi rörde oss inåt och Steve, Walt och resten av gruppen radade upp sig vid flera dörrar vid gårdsplanen. Jag såg en rekognosceringsprickskytt med termisk bildförstärkare på taket, som satte igång att spana efter vakter i en torkad flodfåra som gick från norr till söder längs målområdets försvarsverk.

Min grupps tätkarl ledde oss genom samma grind, och vi närmade oss ytterdörren till vår byggnad.

Walt kände på dörren, som var olåst.

Han sköt sakta upp den och fick syn på en man med ficklampa. När Walt gick in i rummet för att oskadliggöra honom dök en annan man upp under några filtar. Han bar stridsväst och en AK-47 låg bredvid honom. Walt, och en annan SEAL som kom bakom honom, öppnade eld och dödade de båda männen. Mittemot Walts rum öppnade Steve dörren till ett annat rum och fann en grupp kvinnor och barn. Steve lämnade en av sina mannar i rummet och ledde sedan resten av sin grupp till en dörr längre bort.

På baksidan av byggnaden som Steves grupp säkrade spanade en rekognosceringsprickskytt efter kringströvande vakter. När han spanade över vägen som ledde upp i dalen såg han i ett fönster hur ett halvt dussin talibansoldater drog sina vapen. Han började genast skjuta, precis när Steve och hans grupp kom fram till rummet.

Steve slog upp dörren och fick se hur krigarna försökte ta skydd.

– Jag kastar spräng!

En av Steves gruppmedlemmar öppnade dörren men bara tillräckligt mycket för att kunna kasta in granaten till de övermannade fienderna. Jag hörde ett dovt ljud när rummet exploderade och fiendesoldaterna dödades av granatsplittret.

Precis när vi nådde dörren till vår byggnad hörde jag ett svagt ljud från en annan prickskytts dämpade skottsalva. En vakt satt på en sten ovanför huvudvägen. Han hade en AK-47 slängd över ryggen och ett granatgevär bredvid sig.

Min tätkarl sköt upp ytterdörren och säkrade det första rummet. Huset hade jordgolv, och säckar med mat, kläder och oljedunkar låg utspridda i rummet. I ögonvrån såg jag hur tätkarlen öppnade eld. En soldat med vapen i hand försökte fly ut genom ett fönster på baksidan. Kulorna genomborrade hans rygg och röv när han föll ut genom fönstret.

Jag hörde hur en av kulspruteskyttarna i grupp Bravo körde igång utanför.

BOOOOOOM!

Maskingevären ekade i dalen. Jag överrumplades eftersom de flesta använde ljuddämpare på sina vapen.

– Det kommer folk norrifrån, hörde jag över radion. Vi började få rapporter om att fler soldater var på väg från högre lägen i dalen ner till vår position. Anfallet mot målet hade snabbt eskalerat till tre olika eldstrider, och nu fick vi rapporter om att ytterligare fiender avancerade mot oss.

Kulspruteskytten och grupp Bravo fortsatte att ta sig fram precis nedanför sluttningen där vi befann oss. En efter en bockade Bravoteamet av minst fem ytterligare fiendesoldater som försökte inta stridsposition med granatgevär och tunga maskingevär. Kulspruteskytten fyrade av en salva på trettio kulor när han pepprade den siste vakten som gömde sig mellan stenarna i den torra flodfåran.

Efter ett par minuter hörde jag en AC-130. På radion kunde jag höra truppbefälet meddela att AC-130 var i strid med dem som närmade sig

norrifrån.
– Ni tar hand om det här, sa jag till min gruppkamrat.
Jag lämnade honom och en annan SEAL i huset medan Charlie och jag säkrade en gränd som gick mellan den här byggnaden och den bakom. Byggnaderna låg på samma terrass som åkrarna vi hade passerat på väg in i dalen.
Gränden var smal och det var omöjligt att se slutet på den för allt skräp som låg överallt. Jag fastnade hela tiden i lågt hängande tvättlinor som var uppspända mellan de två byggnaderna.
Gränden var så smal att jag och Charlie stod vid motsatta väggar. Jag täckte hans sida av väggen med min laser, och jag kunde se att hans laser korsade gränden och lyste på väggen framför mig. Allt handlade om vinklar.
Vi smög längs gränden och försökte vara så tysta som möjligt. Det var viktigt att kontrollera farten. När vi behövde gick vi fort fram, men sedan kunde vi hålla tillbaka och ta det lugnt och försiktigt. Vi hade kommit halvvägs längs gränden när Charlie öppnade eld.
PANG, PANG, PANG.
Jag stelnade till. Jag kunde inte se vad som fanns framför mig. Charlie avfyrade en kort salva och började sedan röra sig framåt. Jag lyfte blicken en sekund och såg en fiendesoldat falla ihop längs väggen tre steg framför mig. När han slog i marken föll ett hagelgevär ur hans hand.
Vanligtvis bar vi nästan trettio kilo utrustning, inklusive skottsäkra västar till skydd. Charlie hade inte heller någon skottsäker väst.
När vi säkrat hela gränden stannade vi en stund.
– Om jag blir skjuten i kväll är det bäst att ingen säger till min mamma att jag inte bar väst, viskade jag till Charlie.
– Okej, sa Charlie. Detsamma gäller mig.

En kort stund senare hörde vi ”Klart!” i radion. Målet var säkert, men nu måste vi göra en inventering av området, en process som förkortas SSE (sensitive site exploitation). I princip innebar den att vi fotade de döda, samlade ihop vapen, sprängmedel, datorer, usb-minnen och papper.
SSE hade utvecklats med åren. Det hade blivit ett sätt att avvisa falska anklagelser om att de fiender vi dödade var oskyldiga bönder. Vi visste att inom ett par dagar skulle några byäldste vara nere på den lokala NATO-basen och anklaga oss för att döda oskyldiga civila, den sorts oskyldiga

civila som vi visste bar granatgevär och AK-47:or. Det kunde vi nu bevisa. Ju grundligare SSE vi genomförde, desto mer bevis hade vi för att alla vi sköt var skyldiga.

– Vi har inte all tid i världen, grabbar, så skynda på, sa truppchefen. Det finns fortfarande folk norrut.

Hans röst dränktes av AC-130:ors 120-millimetersskott som slog ner några hundra meter längre bort i dalen. Jag kollade på klockan. Den var en bit över fyra på morgonen. Mörkret höll på att försvinna, och redan när skottlossningen började hade vi nåtts av en strid ström av rapporter från spaningsrobotarna som varnade oss för att fler fiendestyrkor var på väg.

När vi fotat allting la vi alla vapen och all ammunition i en hög mitt på gårdsplanen och ställde in en sprängladdning på fem minuter.

Med rekognosceringskillarna i täten tog vi oss snabbt och tyst tillbaka samma väg vi kom. Medan vi skyndade oss bort från målområdet hördes explosionen och ett litet eldklot lyste upp gårdsplanen när fiendens vapen och ammunition förstördes.

Vägen tillbaks gick lättare. Adrenalinet pumpade fortfarande i våra kroppar. Flera gånger på vägen ner var vi tvungna att stanna och rikta ytterligare flygunderstöd mot grupper av fiendesoldater som letade efter oss. Vi ville inte vara kvar i dalen längre än nödvändigt, och särskilt inte i gryningen.

Tre timmar efter att vi hade säkrat målområdena var vi tillbaka vid basen. Killarna föll ihop längs väggarna, utmattade. Alla var helt slut. Vi slukade vatten, energidryck, i princip allt vi fick tag på.

På operationscentralen gav vi kaptenen all vår SSE. Han kunde visa upp bevisen för de äldste när de kom ner för att klaga.

– Vi har sjutton EKIA, berättade truppchefen för kaptenen, vilket betydde att vi hade dödat sjutton fiender. Vi misstänker att ytterligare sju eller åtta har dödats av AC-130.

Armékaptenen blev förbluffad när han tittade igenom bilderna på sin dator. Det var sällan han och hans mannar fick chans att vara på offensiven mot fienden. De fick inte göra mer spännande saker än att skydda byarna och vägarna som ledde in i och ut ur dalen. Det kändes riktigt bra att veta att vi hade eliminerat talibansoldater som trakasserade utposten.

Under helikopterturen tillbaks till Jalalabad fick jag äntligen tid att reflektera över uppdraget. Jag satt bredvid en ramp, och där i mörkret

förundrades jag över att vi hade lyckats genomföra en så dynamisk operation som denna utan att någon dödats eller sårats allvarligt.

Från framryckningen uppför berget till anfallet var räden ett skolboksexempel som innefattade allt vi lärt oss under tidigare uppdrag.

Istället för att flyga in och fira oss ner smög vi in tyst.

Istället för att spränga alla dörrar smög vi in och överrumplade fienden.

Istället för att skrika och dundra genom byggnaderna använde vi ljuddämpare och var så lågmälda vi kunde.

Vi använde deras stigar och hade lätt utrustning – vi besegrade dem med deras egna vapen. Allt som allt hade vi säkrat ett objekt med mer än ett dussintal välbeväpnade fiendesoldater utan att mista en enda av våra egna. Räden bevisade att bra planering och smygande var en dödlig kombination.

Kapitel 9: Något är på gång i Washington D.C.

Jag stod hemma i min trädgård och tittade upp på den blå himlen, medan jag kände på gräset med tårna.

Det var tidig vår 2011. Tre veckor tidigare hade jag snubblat fram över gruset som täcker marken på amerikanska militärbaser och försökt hålla mig varm i den kalla, afghanska vintern. I flera månader såg jag bara is, snö och lera. Efter ständiga uppdrag och stationeringar sedan 11 september 2001 i olika ökenlandskap, hade jag lärt mig att uppskatta enkla saker såsom en fin, grön gräsmatta.

Jag var glad över att vara hemma.

Det sista uppdraget hade till största delen varit segt.

Vinteruppdragen var ofta det, eftersom fienden flyttade tillbaka till Pakistan för att invänta varmare väder. Mina tre permissionsveckor gick mot sitt slut och min trupp skulle åka till Mississippi för att öva. Jag såg fram emot att få skjuta igen efter uppehållet. Det var den sortens tur då vi ändå kunde varva ner lite och koppla av.

Det skulle bli den första turen på länge då jag inte skulle få skjuta med Steve. Hans gruppledartid var slut. När vi återvände från det senaste uppdraget flyttades han till Green Team för att bli instruktör. Han höll inget avskedstal. Vi kom tillbaka, fixade vår packning, och när Steve kom tillbaks från permissionen drog han igång sitt instruktörsjobb direkt.

Jag var uppe tidigt den morgonen för att köra en workout och få ordning på alla mina grejer inför resan, när jag sprang på Steve.

– Jag behöver en paus, sa Steve. Green Team var ett tag sedan och alla nya regler har förstört det roliga med jobbet.

– Jag förstår, svarade jag. Kör en runda till som gruppledare så får vi se sedan.

Alla på kompaniet var stridserfarna. I genomsnitt hade varje kille varit på minst tolv uppdrag. Trots intensiteten och uppoffringen det innebar att vara borta från familjen återvände de flesta av oss hela tiden.

– Det blir en kort paus, sa jag till Steve. Du är snart tillbaks som truppchef.

– Så att vi båda kan lära oss Powerpoints ädla konst, sa Steve.

Det blev allt svårare i Afghanistan. Det verkade som om varje uppdrag hade nya krav eller restriktioner. Det krävdes mängder av Powerpointsidor för att få ett uppdrag godkänt. Advokater och stabsofficerare studerade varje detalj för att säkerställa att planen skulle kunna godtas av den afghanska regeringen.

Vi noterade att vi var färre operatörer på uppdragen, men desto fler ”fripassagerare” med begränsad tjänstgöring. Vi tog nu med oss vanliga insatssoldater som observatörer på våra operationer, som skulle kunna motbevisa eventuella falska anklagelser.

Beslutsfattare bad oss nu, av politiska skäl, att glömma allt vi lärt oss tidigare – särskilt i strid. I flera år hade vi smugit oss in i målområden och överraskat fiendesoldater.

Inte nu längre.

Under vårt senaste uppdrag fick vi krav på oss att ”ropa ut dem”. Efter att vi omringat en byggnad måste en tolk prata med krigarna i en megafon och få dem att komma ut med händerna över huvudet. Det liknade polisens arbete i USA. När fienderna kom ut säkrade vi huset. Om vi hittade vapen arresterade vi männen, och så gick de fria ett par månader senare. Vi fångade ofta samma kille flera gånger under ett och samma uppdrag.

Det kändes som om vi utkämpade ett krig med ena handen och tog hand om pappersarbetet med den andra. När vi hade fångar med oss tillkom ytterligare två eller tre timmars pappersarbete. Väl tillbaks på basen var den första frågan som ställdes till fången alltid: ”Blev du misshandlad?” Svarade han ja betydde det utredning och mer pappersarbete.

Och fienden hade förstått reglerna.

Deras taktik utvecklades lika snabbt som vår. Under mina tidigare uppdrag hade de stått upp och stridit. Under de senare uppdragen började de gömma sina vapen, eftersom de visste att vi inte fick skjuta dem om de var obeväpnade. Fiendesoldaterna förstod spelets regler och att de bara behövde gå igenom hela proceduren för att sedan vara tillbaka i sin by några dagar senare.

Det var frustrerande. Vi visste vad vi offrade hemma; vi var villiga att ge upp det för att göra ett bra jobb på våra villkor. När fler och fler regler

tillkom blev det svårare att rättfärdiga att vi riskerade livet. Vårt jobb kom mer att handla om att dra sig tillbaka än att göra det som var rätt rent taktiskt.

– Lycka till, sa Steve. Vem vet vad vi får se nästa år?

Jag skrattade.

– Luftgevär kanske, sa jag. Elchockpistoler och gummikulor?

Basen var så liten att jag stötte på Steve rätt ofta, men vi skulle sakna honom på nästa vända till Afghanistan.

Jag fick snabbt ordning på mina grejer och återvände hem. Det började bli varmt i Virginia Beach. Inte varmt nog för att simma i havet, men t-shirt-väder. Jag hade mycket att bocka av på min ”att göra-lista” innan jag skulle åka igen.

Överst stod att skaffa ny komposttäckning.

När jag kom hem stod en gammal F-150-Ford på uppfarten. Kompostkillen hade lagt ut en presenning med en stor hög på. Han fyllde sin skottkärra med en högaffel, fyllde rabatterna, och kom sedan tillbaks för att fylla på mer. Det var ett enmansjobb.

Medan han lastade skottkärran gick jag bort till honom för att småprata lite. Jag hade aldrig träffat honom förut, men en av mina gruppkamrater hade rekommenderat honom. Fixa komposttäckning borde jag göra själv, men med så lite fritid var det enklare att betala för det.

– Du är en Team 6-kille, va? sa kompostkillen medan han skyfflade.

– Ja, sa jag.

Att döma av hans utseende hade han kunnat vara en SEAL, bortsett från den långa surfarfrisyren. Han var lång och senig och hade tatueringar på båda armarna. Han var klädd i en sjaskig surfar-t-shirt och utslitna Carharttbyxor.

– Jag förstod det, det syns på dig, sa kompostkillen och satte ner skottkärran. Jag var precis borta hos Jay. Känner du honom?

– Han är min chef, sa jag. Vi ska faktiskt ut och skjuta tillsammans nästa vecka.

Jay var kompanichef men jag kände honom inte så väl. Han hade tagit över kompaniet före förra uppdraget. Han var inte så ofta med på våra stationeringar, så jag hade egentligen aldrig jobbat med honom. Hans rang innebar att han brukade få sköta vår gemensamma ledningsplats JOC och jobba för att få uppdragen godkända.

Ibland kallade vi våra officerare för vikarier, eftersom de dök upp några år för att sedan klättra vidare på karriärstegen. De hoppade från ett jobb till ett annat och var aldrig tillräckligt länge på samma ställe för att rota sig så som vi andra gjorde. Vi hade för vana att stanna i en och samma grupp mycket längre. Jay var min fjärde chef i det här kompaniet.

– Han har väl varit rätt upptagen på senaste tiden, sa kompostkillen.

Det förvånade mig, eftersom vi haft permission de senaste tre veckorna. Efter ett uppdrag ville de flesta bara hålla sig undan. Men det var fullt normalt för någon på Jays nivå att arbeta med planering och koordinering av uppdrag. Det verkade bara märkligt att Jay redan var så upptagen eftersom vi hade varit på permission.

– Vad menar du?

– Jag fixade hans trädgård häromdagen, sa kompostkillen medan han lastade. Det är något stort på gång, och han är uppe i Washington.

– Va?! sa jag förvirrat. Han ska ju till Mississippi med oss om två dagar.

Den arabiska våren rasade. Egypten hade en ny regering och protesterna spred sig över Mellanöstern. Inbördeskriget hade fått grepp om Libyen, med rebeller som krävde stöd från NATO. Med oroligheterna i Syrien, för att inte tala om Afrikas horn och Afghanistan som fortfarande krävde uppmärksamhet, var det svårt att spekulera i vad som kunde vara på gång.

Varje vecka informerades vi om pågående eller förväntade hot världen över. Vår underrättelsetjänst gick igenom varje region i världen, och ibland la man tonvikt på någon speciell situation, som till exempel den i Libyen. Informationsmötet slutade oftast med senaste nytt om uppdragen som pågick i Afghanistan och Irak. Ju bättre informerade vi blev, desto mer förberedda skulle vi vara.

Det var inte ovanligt att vi drog igång och började öva inför ett uppdrag, men sedan blev tvungna att vänta på att beslutsfattarna i Washington skulle godkänna det. Ibland, som med kapten Phillips, fick vi åka. Men oftast fick vi bara vänta och så småningom backa. Genom åren hade vi lärt oss att ligga lågt och fokusera på nästa uppgift, medan vi lät andra sköta spekulationerna. Om inte annat så sparade man då på krafterna.

Jag avfärdade kompostkillens påstående och var tacksam över att vara gruppchef och inte officer. Officerare utnyttjas tio gånger mer än vi. Hur som helst var jag redo att åka till Mississippi och ha lite kul.

Den här turen till Mississippi var inte som när jag var där med Green Team. Jag behövde inte oroa mig för att bli tvungen att välja ut de fem sämsta killarna eller riskera att skickas hem för en dåligt genomförd SIB. Vi skulle tillbringa halva dagen på skjutbanan och den andra halvan med att springa genom övningshuset för att öva upp oss och se till att alla var samspelta. Vi hade flera nya killar i vår trupp, och vi måste se till att de var helt insatta.

Ingen märkte direkt att Jay och Mike, kompaniets chef och den SEAL som varit med längst på enheten, inte var där. Men kompostkillens ord ekade i huvudet. Jag undrade vad det var som pågick i Washington.

Vi kom hem på en torsdag. På väg till flygplatsen fick jag ett sms från Mike.

”Möte 08.00.”

Mike var lika enorm som Charlie, med tjocka armar och bred bringa. Han hade varit stationerad i DEVGRU lika länge som jag varit i marinkåren. Liksom Jay var han inte ute på så många uppdrag.

På vägen tillbaks fick jag reda på att några av de andra killarna i kompaniet hade fått samma meddelande. Charlie ringde mig på kvällen när jag var tillbaks i staden.

– Fick du det där sms:et? frågade han.

– Ja. Vet du något? Har du hört något? frågade jag.

– Nej. Jag vet att Walt också fick samma, sa Charlie. Antagligen har de någon sorts lista.

Charlie rabblade upp några fler namn från listan. Det var inte hela grupper, utan killar som varit med länge.

– Jag kan knappt bärga mig tills vi får reda på vad det här handlar om, sa jag. Det låter misstänkt.

Jag kom till basen tidigt nästa dag och bytte om till min ”arbetsuniform” – en från Crye Precision med deras ”ökenmönster” och lågskaftade Salomon-löparskor. Jag la in mobilen i skåpet.

Mötet hölls i vårt säkrade konferensrum, vilket innebar att vi inte fick ha telefoner med oss. Konferensrummet låg på en våning som kallades Sensitive Compartmented Information Facility, SCIF. Det uttalas ”skiff” och används när man ska hantera sekretessbelagd eller hemligstämplad information. Vi hade särskilda brickor som tog oss genom

säkerhetsdörrarna. De blyförsedda väggarna hindrade elektronisk avlyssningsapparatur.

Inne i konferensrummet var de fyra tv-skärmarna släckta. Inga bilder eller kartor hängde på väggarna. Ingen hade någon aning om vad som väntade. Jag satte mig vid det runda bordet mitt i rummet. Jag såg Walt, Charlie och Tom, min gamla instruktör från Green Team. Han nickade när han såg mig.

Tom var Steves gamla chef. Det var konstigt att inte Steve var där. Jag hade skickats iväg i hans grupp under de senaste åtta åren. Även om det här skulle vara ett lönlöst uppdrag och vi blev lurade, var det konstigt att ha någonting på gång utan att Steve var med. Jag hade en känsla av att om det här inte blev något så skulle Steve få vatten på sin kvarn.

Nästan trettio personer befann sig i rummet – SEAL-soldater, en ammunitionsröjare och två supportkillar. När alla var på plats satte sig Mike ner vid bordet och inledde mötet. Kompanibefälet, Jay, var inte där. Mike verkade lite illa till mods och avslöjade inte många detaljer.

– Vi ska göra en gemensam övning, och vi ska åka ner till North Carolina, sa Mike och delade ut en packningslista. Jag har inte så mycket information. Packa bara era standardsaker för anfall och så får ni reda på mer på måndag.

Jag skummade igenom listan. Ingenting på listan – vapen, verktyg, sprängmedel – stack ut eller avslöjade vad vi skulle göra.

– Hur länge ska vi vara borta? frågade en av mina gruppkamrater.

– Oklart, svarade Mike. Vi åker på måndag.

– Har vi sovplatser eller behöver vi tält? frågade Charlie.

– Sovplats och mat finns, sa Mike.

Ett par andra frågade liknande saker, men Mike svarade inte mycket. Jag började höja handen för att fråga en sak.

Jag var nyfiken på hur vi skulle vara organiserade. Det fanns mycket erfarenhet samlad i rummet. De hade plockat oss från olika grupper. I de flesta grupper var det den nye killens uppgift att bära på stege och slägga. När jag nu tittade mig omkring i rummet såg jag bara killar som varit med länge. Det verkade som om de hade satt ihop något slags ”dream team”.

Innan jag hann sträcka upp handen tittade Tom på mig och skakade på huvudet. Jag sänkte handen. Det var typiskt Tom att aldrig jaga upp sig. Jag var vanligtvis lite skränigare. Mängder av obesvarade frågor snurrade i huvudet. Jag tyckte det var jobbigt att inte veta vad vi skulle göra, speciellt när jag hade en känsla av att vi blev manipulerade.

– Nu koncentrerar vi oss på packningen, sa Tom när vi lämnade rummet. Så får vi reda på mer på måndag.

Alla visste vad de skulle göra och vad som skulle packas. Jag gick ner till mitt rum och stötte på en av killarna i mitt team.

– Hej! sa jag. Jag behöver låna din slägga.

Det hörde inte till vanligheterna att någon av oss mer erfarna killar packade en slägga, och det gjorde våra kamrater ännu mer fundersamma.

– Självklart, sa han. Fast varför skulle jag ge bort min slägga?

Jag hade inget bra svar.

– Vi ska på övning, sa jag. De kallade några av oss till möte idag och vi ska ner till North Carolina. De kallar det en gemensam övning.

Jag var inte mer övertygande än Mike. Min kamrat såg bara på mig med ett ”vad fan?” i blicken.

När vi var tillbaka i kompaniets förråd började vi packa i två små fyrkantiga containrar. Det tog nästan hela dagen, och när vi var färdiga var containrarna fyllda till brädden med verktyg, vapen och sprängmedel.

Medan vi packade spekulerade vi hej vilt. Några trodde att vi skulle vara i Libyen om några veckor. Andra satsade på Syrien och till och med Iran. Charlie, som verkligen grubblade över alla dessa frågor och icke-svar, kom med den djärvaste förutsägelsen.

– Vi ska ta UBL, sa han.

Eftersom det inte finns någon universell standard för hur man skriver arabiska namn på engelska använde vi FBI:s och CIA:s stavning av hans namn, Usama bin Ladin, förkortat UBL.

– Varför tror du det? sa jag.

– Jo, när vi frågade dem hur planen ser ut sa de att vi skulle till ett ställe där det finns en bas med infrastruktur, sa Charlie. Om vi bara behöver det här, då ska vi tillbaka till Irak eller Afghanistan. Någonstans där det finns en amerikansk bas. Jag gissar på att vi ska ta oss in i Pakistan och att vi utgår från en bas i Afghanistan.

– Inte en chans, sa Walt. Men om vi ska det, så har jag varit i Islamabad. Det är en sketen håla.

Walt och jag hade redan varit med på en ”nål i en höstack”-jakt på bin Ladin och hans böljande vita kläder.

Året var 2007 och jag var på min sjätte utlandsstationering. Den gången arbetade jag med CIA på främre operationsbasen Chapman i

Khowstprovinsen.

Khowstprovinsen var ett av de ställen där kaparna som störtade in i World Trade Center och Pentagon hade tränats. Talibankrigare och al-Qaida uppehöll sig ständigt i provinsen, och tog sig lätt fram och tillbaka över gränsen till Pakistan.

Ungefär halvvägs genom uppdraget kallades hela kompaniet till Jalalabad från ett flertal baser ute i landet. En av CIA:s främsta källor vad gällde Usama bin Ladin rapporterade att han sett al-Qaidaledaren nära Tora Bora. Det var den plats där amerikanska styrkor nästan fångade honom 2001.

Slaget om Tora Bora startade den 12 december 2001 och varade i fem dagar. Man trodde att bin Ladin gömde sig i ett grottsystem i Safed Koh-bergen, i närheten av Khyberpasset. Grottsystemet var historiskt sett en skyddad zon för afghanska krigare, och CIA finansierade mycket arbete där under 1980-talet då de stöttade mujaheddin under Sovjets invasion av Afghanistan.

Amerikanska och afghanska styrkor slog ut talibanernas och al-Qaidas positioner under striden men lyckades varken döda eller tillfångata bin Ladin. Nu sa CIA:s källa att han befann sig i Tora Bora.

– De såg en lång man i böljande vita kläder i Tora Bora, sa befälet. Han har återvänt för att göra ett sista försök till motstånd. Detta var 2007, sex år efter den 11 september. Fram till dess hade det inte funnits några trovärdiga underrättelser om hans vistelseort. Vi ville alla tro på det, men detaljerna stämde inte.

Vi skulle flyga till Tora Bora, på gränsen mellan Afghanistan och Pakistan, mellan Khowst och Jalalabad, och göra en räd mot det ställe där vi trodde att han fanns. Det lät utmärkt i teorin, men operationen byggde på en enda källa. Underrättelser från en ensam källa stämde sällan. Ingen kunde bekräfta rapporten, trots att ett dussintal spaningsrobotar flög över Tora Bora dag som natt. Uppdraget skulle starta några dagar efter att vi anlänt, men det blev hela tiden uppskjutet.

Varje dag fanns en ny ursäkt.

– Vi väntar på B-1:or.

– Jägarsoldaterna är inte här än.

– Specialförband är på väg hit med sina afghanska partnerenheter.

Det verkade som om varenda general i Afghanistan ville bli inblandad i uppdraget. Enheter från alla håll var involverade. Kvällen innan vi skulle

påbörja uppdraget blev jag och Walt kallade till operationscentralen.

– Det har hänt en grej, så ni två kommer att arbeta ihop med pakistansk militär, sa befälet. Om det dyker upp smitare i närheten av gränsen behöver vi er på pakistanska militärens sida för att koordinera blockeringspositioner.

– Ska vi ta med oss våra grejer? frågade jag.

– Ja. Ta med hela utrustningen. Ni kanske får genomföra en operation med pakistanierna.

Väl nere på marken fick vi höra att Walt var tvungen att stanna i Islamabad eftersom pakistanierna bara tillät en av oss att fortsätta. Eftersom jag var högre i rang fick jag uppdraget att fortsätta. Jag fick sällskap av en underrättelseofficer och en signalist.

Jag tillbringade större delen av veckan i ett liten ledningscentral i en hästskoformad betongbyggnad. Jag kollade på material från spaningsrobotarna som cirkulerat över Tora Bora och jag skötte radion.

Den natten då jag kom till Pakistan inledde flygvapnet sin bombkampanj, som ledde till gruppens flyganfall i området. Mina gruppkamrater landade i bergen högt ovanför Tora Bora och började leta igenom området på jakt efter bin Ladin och hans krigare.

Jag kallade ofta in pakistansk militär till ledningscentralen för att titta på vad spaningsrobotarna registrerat. En gång hade robotarna sett något som såg ut som ett läger nära gränsen. Jag kunde se tält och flera beväpnade män som gick omkring i området. Männen verkade inte bära uniform, men de pakistanska officerarna sa att det var en gränskontroll.

Jag satt i en knepig sits, eftersom jag inte visste om jag kunde lita på dem. Alla gav mig olika historier, och jag satt mitt emellan och försökte få ihop allt. Underrättelseofficeren hjälpte inte till, och jag kände mig som en politiker, som både skulle göra mina värdar här och mina chefer på andra sidan gränsen nöjda.

Efter ett par dagar med denna balansakt avslutades mitt uppdrag eftersom operationen visat sig vara misslyckad. Det fanns inga smitare och dagen efter åkte vi hem. I Islamabad träffade jag sedan Walt. Han var redo att åka tillbaks till Afghanistan.

För att det inte bara skulle vara bortkastad tid och möda bombade vi några öde berg och mina gruppkamrater åkte på en veckas campingresa. Vi såg inte skuggan av någon man i böljande vita kläder. När vi till slut kom

tillbaka till Afghanistan en vecka senare blev ”böljande vita kläder” ett stående skämt som betydde ett dåligt uppdrag.

Den här övningen nere i North Carolina lät som ännu ett dåligt uppdrag.

Men jag skulle inte få veta något om det förrän på måndagen. Tyvärr behövde jag stanna en extra dag i Virginia Beach, vilket betydde att hela gruppen åkte ner utan mig. Jag hoppades att förseningen inte skulle kosta mig min plats i gruppen, om det nu var något stort det handlade om. Jag pratade med Mike och underströk att jag inte kunde ändra mina planer och följa med gruppen ner.

– Det är lugnt, sa Mike. Se bara till att komma ner tisdag morgon.

På måndag eftermiddag började jag messa med Walt och Charlie, för att få reda på något. Båda svarade i princip samma sak:

– Skynda dig bara hit.

Om det hade varit något mesigt vi skulle göra hade de skrivit vad det var. Bristen på svar betydde att det var något sjyst. Jag sov inte den natten.

Jag gick upp före gryningen på tisdagsmorgonen. Jag körde för fort genom regnet och fick tvinga mig själv att sakta ner på landsvägarna. Jag visste att något stort var på gång, men jag ville inte glida av vägen och köra in i ett träd.

Bilturen på tisdagsmorgonen kändes mer som åtta än två timmar lång.

Klockan sju rullade jag in genom grinden till övningsbasen. Från utsidan såg den oskyldig ut, om man bortsåg från skärmarna som hängde längs staketet för att förhindra insyn.

Jag gav vakten mitt namn, som fanns på listan, fick mitt laminerade säkerhetskort och körde iväg till byggnaden där gruppen hade sin bas. Jag hade fortfarande fönstret nervevat. Basen låg i en barrskog. Morgonregnet lyfte fram trädens doft.

Jag var där tre timmar för tidigt, men det struntade jag i. Jag låg redan en dag efter. Att jag inte hade varit med från början störde mig nästan mer än ovissheten. Inte en chans att jag skulle vänta till fram på förmiddagen med att komma igång. Jag behövde komma ikapp.

En enfilig betongväg ledde fram till en grind. Vägen kantades av stora, tre meter höga säkerhetsbarriärer i trä, som gjorde det omöjligt att se in på området. Jag körde genom grinden och fortsatte mot en parkeringsplats framför två betongbyggnader som såg ut som om de var från sjuttiotalet.

När jag närmade mig såg jag två polare på väg in i ett av husen. Jag tutade och svängde in på en parkeringsplats. De stannade och väntade på mig. Det duggade, och jag skyndade mig bort till dem.

– Du är tidig, sa de. Vi har precis käkat frukost. När gav du dig iväg?

– Tidigt, svarade jag och gick rakt på sak. Okej, vad har vi?

Jag kunde inte vänta längre.

– Är du beredd? sa en av dem och log. UBL.

– I helvete heller!

Charlie hade haft rätt hela tiden. Jag kunde inte tro det.

Nu förstod jag vad kompostkillen hade pratat om. Jay var i Washington och hjälpte till att planera det här uppdraget.

– Japp, UBL, sa en av killarna. De har hittat honom.

– Var? frågade jag.

– I Pakistan.

Kapitel 10: Vandraren

De tog mig med till ett konferensrum som fungerade som ledningscentral.

Bärbara datorer och skrivare var uppställda på hopfällbara bord. Kartor över Pakistan hängde på en vägg, bland annat över en stad med namnet Abbottabad. Alla möbler var gjorda av fuskskinn, med dåligt stoppade dynor och metallarmstöd. De flesta stolarna hade flyttats till ena sidan av rummet, bredvid plastväxterna, för att skapa plats för utrustningen.

Rummet var tomt, förutom ett par civilister från CIA som satt och arbetade i tysthet. Jag försökte ta in några av kartorna och fotografierna, men allting var så överväldigande. Jag kunde fortfarande inte fatta att de äntligen hade hittat Usama bin Ladin.

Vi hade aldrig haft några bra ledtrådar. Han var som ett spöke som svävade ovanför hela kriget. Vi drömde alla om att delta i uppdraget att döda eller tillfångata honom, men ingen hade tänkt seriöst på det. Det krävdes tur. Vi visste att det handlade om att vara på rätt plats vid rätt tillfälle, och när vi gick in i ledningscentralen den tisdagen verkade vi vara på rätt plats. De hade helt enkelt handplockat de mest erfarna killarna i kompaniet, hellre än att använda en existerande trupp.

Mike kom fram och mötte oss vid organisationsschemat. Det fanns tjugoåtta namn på listan, bland annat en ammunitionsröjare. En tolk och en stridshund vid namn Cairo fanns också med.

– Ali är en terp från byrån, sa Mike. ”Terp” var en förkortning för ”interpreter”, alltså tolk. Det fanns även fyra ersättare om någon av oss skulle skadas under träningen.

– Vi har delat in er i fyra grupper, och jag har satt dig som gruppchef.

Tom var också listad som gruppchef.

– Du kommer att vara i Chalk One under inbrytningen, sa Mike. Din grupp ansvarar för gästhuset, C1, söderut.

C1 var beteckningen för gästhuset, ett hus som låg avskilt från huvudbyggnaden på området, där bin Ladin troligen bodde. Chalk One och

Chalk Two var namnen på de två helikoptrar som skulle flyga oss under uppdraget.

Jag märkte att Charlie och Walt också var i Chalk One, men i en annan grupp. Uppdraget var organiserat så att båda helikoptrarna hade samma duglighet. Chalk One speglade Chalk Two. Jag hade en officer i min grupp som skulle ta över om Jays fågel störtade. Mike, vår fanjunkare, räknades till min grupp, men väl nere på marken skulle han dirigera trafik och se till att vi höll tidsplanen.

Områdets utformning var fortfarande osäker. På väggen såg jag en skiss över området med de pilformade murarna. Jag visste att gästhuset var ett perifert uppdrag, och i sanningens namn tänkte jag först att jag hellre hade velat vara med i gruppen som skulle landa på huvudbyggnadens tak, grupp A1. Om allt gick enligt plan skulle det bli den första gruppen som tog sig in på plan tre, där bin Ladin troddes bo. Men avunden försvann fort och jag fokuserade på min uppgift. Det skulle bli tillräckligt med action ändå, och jag var bara glad över att få vara med på uppdraget.

– Uppfattat, sa jag medan jag studerade skissen. Kommer Will hem för att vara med på det här?

Will hamnade i min grupp. Han var placerad i vårt systerkompani, som redan var på plats i Jalalabad i Afghanistan. Will hade lärt sig arabiska och skulle kunna kommunicera med bin Ladins familj.

– Ni kommer att träffa Will i J-bad, sa Mike. Jag har ett möte nu, men kolla in modellen. De har lagt rejält med pengar på det här. Resten av killarna kommer från frukosten om ett par minuter.

Jag gick ut från ledningscentralen och kikade runt i byggnaden medan jag smuttade på en kopp kaffe. Vår utrustning låg utspridd på golvet i ett rum nära foajén. Lådor med vapen stod öppna i ett hörn. Radiomottagare var uppställda på laddning längs en vägg bredvid väskor med utrustning. Ett annat hörn var fyllt med vita tavlor, blädderblock och anteckningsblock.

Jag hittade en modell av bin Ladins gård utanför dörren till mötesrummet. Den stod på en plywoodbotten som mätte en och en halv gånger en och en halv meter. I ett hörn av rummet låg en stor trälåda med flera hänglås, som användes för att täcka modellen då den inte användes.

Det var en otroligt detaljrik modell av bin Ladins hus, som till och med omfattade de små träden på innergården och bilarna på uppfarten och på vägen som gick längs med områdets norra sida. Den visade även områdets

portar och dörrar, vattentankarna på taket och till och med taggtråden som löpte längs murens ovansida. Innergården var grästäckt, och även grannarnas hus och fält var återgivna in i minsta detalj.

Jag studerade trevåningshuset medan jag drack mitt kaffe.

Området var ett tunnland stort och låg på Kakulvägen i ett bostadsområde i staden Abbottabad. Staden ligger norr om Pakistans huvudstad Islamabad. Den är uppkallad efter den brittiske majoren James Abbott och här finns Pakistans militärakademi.

Mina gruppkamrater åt fortfarande frukost, så jag hade modellen helt för mig själv. Jag var angelägen om att komma igång, men jag försökte fortfarande ta in det jag hade fått veta den här morgonen. Vi var äntligen på jakt efter Usama bin Ladin.

Usama bin Ladin föddes den 10 mars 1957 i Riyadh i Saudiarabien. Han var nummer sju av femtio barn. Hans far, Mohammed Awad bin Ladin, var miljardär och byggentreprenör. Hans mor, Alia Ghanem, från Syrien, var hans fars tionde hustru. Usama bin Ladin kände knappt sin far. Hans föräldrar skilde sig när han var tio år. Hans mor gifte om sig och han växte upp med fyra styvsyskon.

När Usama gick på gymnasiet i Jeddah, Saudiarabien, gick han med i en islamistisk studiegrupp som memorerade hela Koranen. Under den perioden kom han i kontakt med fundamentalistisk islam och lät sitt skägg växa som profeten Muhammed.

Bin Ladin gifte sig med sin kusin när han var arton år. De fick en son 1976, samma år som bin Ladin blev färdig med skolan. Han läste på King Abdulaziz University i Jeddah och tog en examen i offentlig förvaltning.

När Sovjetunionen invaderade Afghanistan 1979 flyttade bin Ladin till Peshawar i Pakistan, och senare tillbaka till Afghanistan. Han påstod att han som muslim kände att det var hans plikt att kämpa mot Sovjets invasion. Han byggde upp träningsläger och tränade mujaheddin, ibland med stöd från USA. När kriget tog slut 1989 återvände bin Ladin till Saudiarabien men blev upprörd över vad han ansåg vara en korrumperad kunglig regering. 1992 kritiserade han öppet den saudiska regeringen och utvisades till Sudan.

Ett år senare grundade han al-Qaida, som betyder ”basen” eller ”fundamentet” på arabiska. Hans mål var att starta ett krig mot USA och ena muslimerna för att skapa en enda arabisk stat i hela Mellanöstern.

Hans krig mot USA startade 1996 då al-Qaida sprängde en lastbil i Saudiarabien och dödade amerikansk militär som var stationerad där. Efter påtryckningar från det internationella samfundet utvisades bin Ladin av den sudanesiska regeringen, och han flydde till Afghanistan och fick skydd av talibanerna.

1998 blev al-Qaida känt när gruppen bombade de amerikanska ambassaderna i Kenya och Tanzania. Attackerna dödade nästan 300 personer. Han fortsatte med att bomba USS Cole i hamnstaden Aden år 2000. Men den mest avgörande händelsen var de fyra attackerna den 11 september 2001. Hans följeslagare dödade nästan 3 000 civila i New York, Washington och Pennsylvania.

Efter att koalitionsstyrkor hade störtat talibanregimen 2001 hade bin Ladin flytt och med nöd och näppe undgått att bli tillfångatagen i Tora Bora i Afghanistan.

Under de senaste tio åren hade koalitionsstyrkor, inklusive USA, jagat honom runt den afghanistansk-pakistanska gränsen. Förutom vid missförstånden under 2007 har alla underrättelser tytt på att han gömde sig i Pakistan.

Snart började mina gruppkamrater komma från frukosten. Jag studerade fortfarande modellen när Tom dök upp. Han var en av gruppcheferna på Chalk One, och hans grupp ansvarade för att säkra huvudbyggnadens första våning, betecknad A1.

– De kallar honom för Vandraren, eftersom han vandrar i timmar. De ser Vandraren hela tiden där, sa Tom och pekade på en plats i områdets östra del. Enligt underrättelsefolket går han ut i trädgården för att träna då och då. De tror att Vandraren är UBL.

Walt och Charlie kom också in. De log båda brett.

– Du visste det, sa jag till Charlie. Hur hittade de honom?

– En av hans kurirer, sa Charlie. Han har två killar som jobbar för honom.

Dagen innan hade CIA informerat mina gruppkamrater om ”Vägen till Abbottabad”, hur de hade hittat bin Ladin. I ledningscentralen fanns flera häften med underrättelser om området och bin Ladin. Medan vi väntade på att de andra skulle avsluta frukosten började jag läsa materialet. Jag låg en dag efter och ville läsa på innan den riktiga planeringen började.

Offentliga källor bekräftade senare att målområdet, som hade kostat nära en miljon dollar, byggdes 2005 i närheten av pakistanska militärakademin. Huset var mycket större än andra hus i området och hade varken telefon eller internetanslutning. Murarna var högre längs den södra sidan för att förhindra insyn utifrån och gjorde det omöjligt att se in på andra och tredje plan. Fönstren på de våningarna var mörklagda, så man kunde varken se in eller ut.

Det fanns inga bevis för att Vandraren stod i kontakt med någon utanför området. De boende brände sitt avfall och hade mycket lite kontakt med sina grannar.

En av personerna som med säkerhet bodde på området var Ahmed al-Kuwaiti.

CIA hade fått nys om Ahmed al-Kuwaiti under förhör med en man vid namn Mohammed al-Qahtani, en saudisk medborgare som var utpekad som den tjugonde kaparen den 11 september 2001. Immigrationsmyndigheterna hindrade honom från att komma in i USA redan i augusti 2001 eftersom de trodde att han försökte att immigrera illegalt till USA. Utredare fann senare att Mohammed Atta, en av männen bakom attackerna, väntade på honom på Orlandos flygplats den dagen.

Al-Qahtani skickades tillbaka till Dubai, blev senare tillfångatagen under slaget vid Tora Bora i december 2001 och skickades till fängelset på Guantánamobasen. När det visade sig att han hade samma fingeravtryck som mannen som skickats tillbaka av immigrationsmyndigheterna, förhördes han i flera månader 2002 och 2003.

Al-Qahtani berättade till slut att Khalid Sheik Mohammed, hjärnan bakom attackerna den 11 september, hade skickat honom till USA. Han medgav också att han hade träffat bin Ladin, att han genomgått terroristutbildning och han identifierade en man med namnet Ahmed al-Kuwaiti som en av bin Ladins kurirer och hans högra hand. Kalid Sheik Mohammed, som vid den här tiden också satt i amerikansk fångenskap, medgav också att han kände al-Kuwaiti, men betonade att kuriren inte var med i al-Qaida.

2004 tillfångatogs Hassan Ghul. Ghul var kurir och agent åt al-Qaida. Han berättade för underrättelsetjänstemännen att al-Kuwaiti stod bin Ladin nära. När man frågade Kalid Sheik Mohammed om det senare, tonade han ner al-Kuwaitis roll. Mohammeds efterträdare, Abu Faraj al-Libi, tillfångatogs av pakistanierna 2005 och berättade för förhörsledarna att han inte hade sett till

al-Kuwaiti på ett tag. Eftersom både Mohammed och al-Libi slog bort al-Kuwaitis betydelse när de tillfrågades började underrättelseanalytiker tro att han kunde vara med bin Ladin.

CIA visste att al-Kuwaiti och hans bror, den trettiotreårige Abrar Ahmed al-Kuwaiti, tidigare hade arbetat för bin Ladin. Byrån började spåra Ahmed al-Kuwaiti i Pakistan, i hopp om att han skulle kunna leda dem till brodern och bin Ladin.

Under ett avlyssnat telefonsamtal 2010 frågade en familjemedlem vad han arbetade med. För det mesta hade al-Kuwaiti varit smart och hållit sin arbetsgivare hemlig, men al-Kuwaiti sa att han ”gjorde det han brukade göra”.

Det försiktiga svaret band samman en del lösa trådar och utgjorde en bra startpunkt för operationen. Allt var visserligen indicier, men det var det enda vi hade att gå på.

CIA började spåra Ahmed al-Kuwaiti och registrera hans rörelsemönster. De noterade att han körde en vit bil med en bild av en noshörning på reservhjulet. CIA spårade bilen till området i Abbottabad, som nu låg i modellform framför mig.

CIA:s bedömning var att bin Ladin bodde på plan tre i A1, huvudbyggnaden. Hans son Khalid bodde på plan två. CIA antog att där även skulle finnas minst en eller två fruar och ett dussintal barn. Barn finns ofta vid de mål vi angriper, så det här var en situation vi var vana vid.

Jay och Mike hade hjälpt till att planera uppdraget i Washington några veckor tidigare, men det var vårt jobb att gå på djupet med och verkligen utföra planen. Vi kände bäst själva våra egna styrkor, och eftersom vi blivit utsedda att genomföra operationen var det också viktigt att vi deltog i planeringen.

Vi samlades alla kring modellen när Jay och Mike började berätta om planerna så här långt. Eftersom killarna redan hade arbetat med planen i ett dygn hade de breda dragen börjat utkristallisera sig.

– Vi kommer att flyga till X, sa Jay. Chalk One kommer att firas ner på gården.

Jay flyttade sig till den södra sidan av modellen och pekade på gästhuset, C1.

– Mark, du och din grupp ansvarar för C1, sa Jay. Din grupp kommer att förflytta sig direkt till gästhuset. Prickskytten kommer att säkra carporten och sedan vara posterad på taket. När ni är färdiga ska ni backa upp Toms grupp i A1.

Resten av anfallsstyrkan i Chalk One, ledd av Tom, skulle delas upp och röra sig mot A1.

– Charlie och Walt kommer att gå till norra dörren på A1 och vänta där, sa Jay. De tror att Vandraren brukar använda den dörren. CIA:s bedömning är att det troligen finns en spiraltrappa som leder upp till hans bostad på plan tre.

Tom och hans grupp skulle ta sig till den södra dörren, gå in och säkra den första våningen. Kurirens bror, Abrar Ahmed al-Kuwaiti, bodde troligen på första våningen tillsammans med sin familj. Beroende på vad Tom såg därinne skulle hans grupp antingen gå mot den norra dörren och släppa in Charlie och Walt eller, om vägen var blockerad, gå ut och ta sig runt byggnaden.

– Vi har ingen aning om upplägget inomhus, sa Jay. Så Charlie och Walt kommer att hålla sina positioner tills Tom ger dem klarsignal för inbrytning.

Samtidigt skulle den andra helikoptern med Chalk Two släppa en grupp på fem personer norr om området. Dessa skulle fungera som extern säkerhet. Två soldater och en stridshund skulle patrullera omgivningarna. Hunden skulle användas för att spåra eventuella smitare. De återstående två soldaterna och tolken skulle placera sig i nordöstra hörnet av området och ta hand om eventuella nyfikna eller lokal polis.

Det externa säkerhetsjobbet var faktiskt en av de största och farligaste uppgifterna under räden. Om vi drabbades av förseningar skulle de vara tvungna att hantera anländande polis och även militära styrkor. Det var kanske inte den sexigaste delen av uppdraget, men den var absolut nödvändig och skulle kunna bli mest händelserik.

– När den externa säkerheten har landsatts kommer helikoptern att lyfta och kretsa ovanför A1. Återstående firar ner sig till taket, tar sig till balkongen på plan tre och säkrar tredje planet.

Om underrättelserna var korrekta, och allt gick enligt plan, skulle den gruppen troligen träffa på bin Ladin först.

Under resten av genomgången gick Jay och Mike igenom lastplanen. Slutligen utsåg de olika kodord för operationen. Kodord är

kortmeddelanden på ett ord som vidarebefordrar information på ett effektivt sätt. På så sätt begränsas radiokommunikationen till ett minimum och informationsflödet blir säkrare. För det här uppdraget valde vi ord med associationer till den amerikanska ursprungsbefolkningen.

– UBL är Geronimo, sa Jay.

Genomgången tog ungefär en timme, och när vi var färdiga gick Mike och Jay.

– Nu får ni killar börja arbeta med det här, sa Mike. Jay och jag har tittat på det i flera veckor. Ni fick det igår. Ta er tid att sätta er in i det på allvar.

Vi försökte alltid undvika att direkt acceptera planer som lades fram för oss. Man får inte luta sig tillbaka.

Det första vi gjorde var att hitta en alternativ väg till målet. Ingen ville flyga till punkten X. Vi hade inte gjort det på flera år. Vi kände oss mer hemma med att släppas en bit bort och rycka fram till fots. Med åren hade vi utvecklat en taktik som innebar att vi var så försiktiga som möjligt och sparade överraskningsmomentet till sista stund.

Spanings- och prickskyttegrupperna studerade satellitbilder för att försöka hitta landningszoner inom fyra till sex kilometer från målet, men ingen av rutterna verkade fungera. Gården låg i ett bostadsområde. Alla landningszoner låg antingen för nära tättbebyggt område, eller så skulle vi få gå på stadsgatorna. Risken för att upptäckas under uppdraget var för stor. Till slut visade det sig att flygning till punkt X trots allt var det bästa alternativet. Det skulle bli högljutt, men det skulle gå snabbt. Vi kunde inte riskera upptäckt under framryckning till fots.

Grupperna samlades i olika delar av ledningscentralen och började planera sina insatser. Förutom att sätta sig in i våra respektive uppgifter måste vi fördela utrustningen – en stege, en slägga och sprängmedel.

– Jag kommer att behöva stegen för att klättra upp på carporten, sa prickskytten.

Den hopfällbara stegen var tung och svårhanterligt.

– Mike sa att han kan bära den på ryggen under nedfirningen så att jag kan säkra bättre.

Vi placerade ut två prickskyttar, en vid varje dörr på Chalk One, som skulle täcka oss när vi firade oss ner till området. Vi ville inte att någon skulle komma ut på gården med en AK-47:a och beskjuta oss medan vi gled nerför våra rep.

– Eftersom Will inte är här så får han släggan, sa jag med ett snett leende. Jag kan bära de två bräschladdningarna och bultsaxen.

En bräschladdning är en fem centimeter tjock remsa med sprängmedel. Laddningen är ungefär 30 centimeter lång och har en klisterremsa som löper längs med den så att den kan sättas fast på väggen. När den aktiveras exploderar den efter tre sekunder och sliter oftast upp dörren genom att spränga sönder låset.

Målet för varje grupp var att vara självförsörjande. Det sista man ville göra var att ropa på hjälp från en annan grupp eftersom man inte hade rätt utrustning.

En agent från National Geospatial-Intelligence Agency, en blond kvinna i trettioårsåldern, hade koll på kartor och satellitbilder åt oss. Hon kunde tillhandahålla alla möjliga uppgifter – stora som små.

Jag böjde mig ner för att titta på modellen och studerade dörren som ledde till gästhuset.

– Öppnas dörrarna på C1 inåt eller utåt? frågade jag henne.

Hon kom tillbaka inom ett par minuter med svaret.

– Dubbla metalldörrar, sa hon. Öppnas utåt.

Så fortsatte det hela den veckan. Om vi hade en fråga, hade de svaret: vi visste var Vandraren gick, vilka andra som bodde på området, vilka portar som var låsta och olåsta, och var de brukade parkera sina bilar. Man hade ett stort antal bilder från spaningsrobotar och satelliter, och det var inte mycket man inte visste om de yttre omgivningarna på området.

I Washington diskuterade president Obama och hans rådgivare fortfarande olika alternativ. Presidenten hade ännu inte godkänt inbrytningsalternativet. Det enda vi hade fått klartecken att göra var att börja planera och träna. Vita huset funderade fortfarande på en attack med flygvapnet, i form av ett anfall med B-2 Spirit-bombflyg som skulle jämna huset med marken.

Försvarsminister Robert Gates stödde lufträden, eftersom en sådan inte skulle innebära amerikanska landtrupper i Pakistan, vilket gjorde uppdraget till en mindre kränkning av landets suveränitet.

USA hade inte många goda erfarenheter av kommandoräder som den vi planerade. Efter Operation Eagle Claw var man försiktig med att skicka in trupper i ett självständigt land.

Under den operationen hade en av sex helikoptrar, som var på väg till en ökenbas i Iran, flugit in i ett kraftigt sandmoln och krockat med en MC-130E full med bränsle. Branden förstörde båda fordonen och dödade åtta soldater. Uppdraget, som var en av de första operationerna som utfördes av Deltastyrkan, avbröts. Eagle Claw var en katastrof och en av anledningarna till att Jimmy Carter förlorade sin återvalskampanj.

Alternativet lufträd krävde trettiotvå 900-kilos precisionsstyrda bomber. Explosionerna måste vara i minst en och en halv minut och kratern skulle gå minst tio meter ner i marken, för den händelse att området hade ett bunkersystem. Risken för oavsiktliga skador var stor, och möjligheten att hitta identifierbara lämningar mycket liten.

Oavsett om vi skulle genomföra det här uppdraget med en lufträd eller med landbaserad inbrytning, ville man vara säker på att det var bin Ladin. Inbrytningen var riskabel, men lufträden hade ytterligare komplikationer.

Ett par dagar efter att vi anlänt till North Carolina såg vi Vandraren för första gången.

Vi stod vid en datorskärm och tittade på bilder från en spaningsrobot över området. Bilderna var svartvita och hade få detaljer. Jag kunde ana huvudbyggnaden och innergården som upptog den nordöstra delen av området.

Efter ett par sekunder såg jag Vandraren komma in i bild. På videon såg han ut som en myra. Det fanns ingen möjlighet att se hans ansikte eller hur lång han var. Men vi kunde se honom komma ut från den norra dörren och börja gå i cirkel runt innergården. Ett provisoriskt solskydd var uppspänt för att skydda honom, men det täckte bara en del av gården.

– Han gör det här i flera timmar, sa en av byråanalytikerna. Jag har sett honom gå förbi folk som arbetar, men han hjälper aldrig till. Han bara vandrar runt.

Ibland gick han tillsammans med en kvinna eller ett barn. Ingen av dem utförde något arbete. När en veterinär kom för att behandla kon som fanns på gården flyttade de den till en annan gård för behandlingen.

– Vi tror att de flyttade kon för att de inte vill att någon ska se den sidan av området, sa analytikern. Det är bara indicier, men det verkar som om de gömmer någon. Titta på det här, förresten.

Han klickade på en video från en annan dag, vi såg området, och sedan flög en pakistansk helikopter förbi från höger.

– Var kom den ifrån, frågade jag.

– En PakMil Huey, sa analytikern. Jag är inte säker på varifrån den kom nu, men den lyfte från militärakademin.

Vi stirrade på skärmen för att se hur de på området reagerade. Vi såg inte Vandraren springa till någon bil och ge sig av. Vi tänkte alla samma sak. Detta betydde att han var van vid att höra helikoptrar.

– Vi kanske faktiskt kan landa innan de verkligen fattar vad som händer, sa Charlie.

När planeringen av uppdraget var färdig påbörjade vi övningarna.

Black Hawk-helikoptern svepte över North Carolinas tallskog och kretsade över området. Från min sits, med benen i luften utanför helikopterns vänstra dörr, kunde jag se den skalenliga modellen av bin Ladins område. Området låg i en avskild del av basen och var uppbyggt av plywood, kättingstaket och containrar.

Jag gled nerför repet, landade på innergården och rörde mig mot dubbeldörrarna vid C1. Runtomkring mig skyndade mina gruppkamrater till sina mål. Dånet från motorerna ovanför oss gjorde det svårt att prata, men efter tre dagars övning behövde vi inte prata med varandra. Hela uppdraget hade satt sig i ryggmärgen. Förutom tidskoder som ropades ut på radion var radionätet tyst. Alla visste vad de skulle göra. Åratal av erfarenhet fanns samlad i de här grupperna, så allt gick smidigt. Målet var inte mer komplicerat än andra vi hade stormat under åren.

Övningarna handlade mindre om träning än om att sälja idén att vi kunde göra det till Vita huset.

Modellens detaljrikedom var imponerande. Konstruktionsavdelningen på basen hade planterat träd, grävt ett dike runt området och till och med lagt ut jordhögar för att simulera potatisåkrarna som omgav det riktiga målområdet i Pakistan.

Efter ett par vändor bad vi om att få en balkong på plan tre och att några av portarna skulle flyttas för att simulera området mer exakt.

Vid nästa övning hade ändringarna redan utförts.

Konstruktionsavdelningen brydde sig inte om varför och de sa aldrig nej. De bara kom och ändrade efter våra önskemål. Vi hade aldrig blivit

behandlade på det här sättet tidigare. All byråkrati var som bortblåst. Om vi behövde något så fick vi det. Utan frågor. Det var långt ifrån vad vi hade upplevt i Afghanistan.

Det enda svarta hålet på övningsområdet var interiören. Vi hade ingen aning om hur insidan av huset såg ut. Men det var inget större problem. Vi hade massor av erfarenhet och kunde hantera problemet. Ingen tvivlade på att vi skulle klara av det. Vi måste bara komma ner på marken.

Jag stannade vid dörren till containern som föreställde C1 och tittade snabbt in innan jag gick in. Jag kunde inte veta om Ahmed al-Kuwaiti skulle vara beväpnad eller ha en självmordsväst på sig, när det blev allvar. Vi antog att alla männen – bin Ladin, Khalid och Kuwaiti-bröderna – skulle försvara sig.

Efter att ha övat på det bästa möjliga scenariot, började vi koncentrera oss på eventuella problem. Istället för att fira oss ner till innergården landade vi utanför murarna och stormade området därifrån. Vi övade också på att spåra smitare, för den händelse att någon skulle rusa iväg från målet före inbrytningen.

Varje tänkbar variant övades tills vi blev riktigt trötta på det. Vi hade inte övat så mycket för ett särskilt mål i hela vårt liv, men det var viktigt. Uppdraget innebar inga konstigheter, men de extra förberedelserna hjälpte till att svetsa oss samman, vilket var nödvändigt eftersom vi kom från olika grupper.

Efter de sista övningarna träffades vi i ledningscentralen. Jay var där och hade ny information.

– Vi ska hem. På måndag åker vi västerut för ytterligare en veckas övning och fullständig genomgång av uppdraget, sa han.

Jag räckte upp handen.

– Har vi hört något från officiellt håll om det här är godkänt eller inte? frågade jag.

– Nej, sa han. Vi väntar fortfarande på Washington.

Jag tittade på Walt och han himlade med ögonen. Det var det gamla vanliga, ”skynda och vänta”, precis som inför uppdraget med kapten Phillips.

– Jag tippar på att det inte blir något, sa Walt när vi gick ut.

Vi flög till vårt träningsområde tidigt på måndagen. På torsdagen, nästan två veckor efter att vi hade fått uppdraget, höll vi vår generalrepetition.

Hela gruppen och allt planeringsfolk samlades i en stor hangar på basen. På golvet fanns en karta över östra Afghanistan. En grupp med viktiga gäster, ledda av amiral Mike Mullen, ordförande för högsta militärledningen och amiral Eric Olson, befälhavare över specialförbandet i Tampa och före detta DEVGRU-chef, satt nära kartan tillsammans med viceamiral Bill McRaven.

McRaven har arbetat på alla nivåer inom specialförband, inklusive DEVGRU. Han imponerade på mig. McRaven, som var trestjärnig amiral och ledde Joint Special Operations Command (JSOC), var lång, smal och kortklippt. De flesta amiraler ser otränade ut, men McRaven såg fortfarande ut som om han skulle kunna göra grovjobbet. Han var väl förtrogen med arbetet på sin nivå och hade god insikt i politiken i Washington.

Vi skulle göra en så kallad ”rock drill”, och allt från helikoptrarnas flygrutter till modellen av området fanns på golvet. En person läste från ett manus, och så startade den en och en halv timme långa genomgången av Operation Neptune Spear.

Piloterna började tala först. De gick igenom alla flygrutter från Jalalabad till området i Abbottabad. De berättade om radioanropen och oväntade situationer som skulle kunna uppstå under flygningen.

Slutligen gick varje gruppchef fram och gick igenom sina uppgifter.

– Min grupp kommer att fira sig ner från Chalk One till innergården, vi kommer att säkra C1 och sedan backa upp de andra grupperna i A1, sa jag.

De viktiga gästernas flesta frågor handlade om gruppen utanför murarna. Det fanns en oro för hur den externa säkerheten skulle hantera nyfikna.

– Vad gör ni om ni möter lokal polis eller militär? frågade de en gruppchef.

– Sir, vi kommer att lugna ner situationen om det är möjligt, sa han. Först med hjälp av tolken, sedan hunden och slutligen synliga laserstrålar. Som en sista utväg kommer vi att använda våld.

Mot slutet ställdes frågan huruvida uppdraget var att döda eller inte. En advokat från Försvarsministeriet eller Vita huset gjorde klart att det inte handlade om ett lönnmord.

– Om han är naken med händerna i luften ska ni inte skada honom, sa han. Jag kommer inte att berätta för er hur ni ska göra ert jobb. Vad vi menar är

att om han inte utgör ett hot ska ni tillfångata honom.

Efter genomgången lastade vi helikoptrarna och drog iväg för en sista övning. Vi skulle storma en modell av målområdet medan de högt uppsatta gästerna tittade på. Det var det sista hindret. Jag visste att vi var tvungna att göra det, men det kändes konstigt att någon skulle titta på. Det kändes som om vi var i ett akvarium. Vi var överens om att ifall det var detta som krävdes för att vi skulle få ett godkännande, så var det värt det.

En minut från målet öppnade befälhavaren ombord dörren och jag svängde ut mina ben. Jag grep tag i repet och såg några av gästerna titta upp mot oss med bildförstärkare. När helikoptern började kretsa, kastade rotorbladen upp sten och damm i ansiktet på gästerna och tvingade dem att springa i motsatt riktning. Jag skrockade när jag såg några av kvinnorna halta iväg på sina klackar.

Övningen genomfördes utan några missöden från vår sida.

– Så, tror du att vi får klartecken? frågade Charlie efter generalrepetitionen.

– Du, jag har ingen aning, sa jag. Jag skulle inte slå vad om det.

Under flygningen tillbaka nästa dag var vi tysta. Vi var redo att köra. Det fanns inget annat vi kunde göra än att vänta.

Kapitel 11: Slå ihjäl tid

Solen var på väg ner när jag visade mitt id-kort för vakten på basen i Virginia Beach. Han såg dekalen när jag närmade mig och vinkade åt mig att köra in. Jag passerade en lång kö med bilar som var på väg hem.

Jag var för tidig. Vårt flyg skulle inte gå förrän ett par timmar senare, men jag hade blivit trött på att vänta. Det hade varit en lång vecka hemma. När vi är hemma för länge blir vi rastlösa. Det var påsk, och jag hade träffat mina föräldrar. Vi pratade, men jag kunde inte berätta för dem vad jag verkligen gjorde. Medan resten av USA målade påskägg var vi tvungna att dölja vårt livs största hemlighet.

Efter generalrepetitionen låg bollen nu hos politikerna i Washington. Vi reste till North Carolina en gång till för en sista genomgång av området och när vi återvände fick vi reda på att vi äntligen hade fått klartecken att flyga till Jalalabad i Afghanistan.

Vi var fortfarande mycket skeptiska. Ingen hoppade upp och ner av glädje, utan alla bearbetade nyheten på sitt eget sätt och fortsatte utföra sina uppgifter. Åtminstone var vi ett steg närmare att faktiskt få fira oss ner på målområdet.

Jag parkerade bilen och satte på mig ryggsäcken. Jag såg några av mina gruppkamrater gå mot högkvarteret. Jag är säker på att alla tänkte likadant.

– Fan, jag kan inte fatta att de faktiskt har gett klartecken.

Jag tror att de flesta av oss var övertygade om att det faktiskt inte skulle bli något. Det är ett slags försvarsmekanism att tänka så. Om uppdraget avbryts i sista stund blir man inte lika besviken.

– Ja, ja. Jag tror på det först när vi sitter i helikoptrarna, sa Walt, som gick bredvid mig in i husets lobby.

– Det här kan lyckas, bara de faktiskt skickar dit oss, sa jag.

När vi flyttades ökade risken för läckor. Resten av vår pluton visste helt klart att något var på gång. Även små truppförflyttningar som den här kunde dra blickarna till sig. Klart det skulle uppmärksammas om ett gäng operatörer oplanerat dök upp i Bagram.

I uppehållsrummet satt några killar och åt ett sista mellanmål före den långa flygningen. En del stod och snackade. Vi var alla klädda i jeans och skjorta, våra normala reskläder. Vi såg ut som ett gäng semesterfirare. Om vi hade burit på golfklubbor istället för gevär och bildförstärkare kunde man nästan ha misstagit oss för ett idrottslag.

Bortsett från min utrustning för själva räden reste jag lätt, med endast ett par klädombyten, min necessär och ett par flip-flops. Vi skulle inte stanna länge. Planen var att flyga dit, vara där i två dagar för att acklimatisera oss och sedan genomföra uppdraget på den tredje natten.

Vi kördes med bussar från basen till en närliggande flygplats. På plattan stod en stor, grå C-17 Globemaster. Motorerna kördes på tomgång medan besättningen från flygvapnet genomförde kontrollerna inför flygningen. I närheten, men för sig själva, stod en grupp analytiker från National Security Agency och CIA.

Det kändes behagligt när vi satte oss, som om vi varit här många gånger förut. Det var alltid likadant inför ett uppdrag. Vår utrustning och helikopterbesättningarnas verktyg var fastspända på flygdäck. Längs med väggarna fanns säten. Jag släppte min ryggsäck på däcket och fiskade upp min djungelgröna hängmatta. Medan jag letade efter ett lämpligt ställe att hänga upp den på, såg jag mina gruppkamrater krypa omkring i flygplanet som små myror i jakt på ett ställe att sträcka ut sig på. Vi var experter på att göra flygningen så bekväm som möjligt.

Jag fäste min hängmatta mellan två containrar fulla med utrustning. Andra hittade platser ovanpå containrarna eller mellan sätena och packningen. Några blåste upp luftmadrasser, men jag var en av få som hade en hängmatta. Den hörde egentligen till utrustningen för uppdrag i djungeln, men jag ville ha den för att komma upp från det kalla golvet.

Vi hade en nio timmar lång flygning till Tyskland framför oss, och efter ett kort stopp skulle vi flyga ytterligare åtta timmar för att komma till Bagram. Det var viktigt att få så mycket sömn som möjligt under flygningen.

Besättningen från flygvapnet beordrade oss att sätta oss i sätena precis före starten. Det enda lediga sätet var bredvid Jen, en CIA-analytiker. När jag fäste säkerhetsbältet kände jag hur planet började taxa mot startbanan. Några minuter senare accelererade vi längs banan och lyfte. När vi nått

marschhöjd började folk ta sömntabletter och lägga sig tillrätta inför den långa flygningen.

Jag var inte trött, så jag började prata med Jen. Jag hade sett henne i North Carolina, men vi hade inte talat särskilt mycket med varandra sedan vi påbörjade operationen. Jag var nyfiken på hennes perspektiv på det hela, eftersom hon var en av de ledande analytiker som hade hjälpt till i jakten på bin Ladin.

– Ärligt talat, frågade jag henne. Vad är oddsen för att det är han?

– Hundra procent, svarade hon, nästan trotsigt.

Hon hade rekryterats av byrån direkt efter universitetet och hade arbetat i gruppen som letade efter bin Ladin under de senaste fem åren. Analytiker kommer och går i den arbetsgruppen, men hon stannade kvar och höll samman gruppen. Efter telefonsamtalet med al-Kuwaiti hade hon arbetat med att pussla ihop alla bitar. Jag missade den första dagens genomgång när Jen beskrev hur de hade spårat bin Ladin till Abbottabad. Under de veckor som följde var hon vår kontaktanalytiker för alla underrättelsefrågor om målet.

Vi hade hört beskedet ”hundra procent” tidigare, och varje gång kände jag hur det knöt sig i magen.

– Var försiktig med att säga sådant, sa jag. När vårt underrättelsefolk säger hundra procent är det snarare tio. Och när de säger tio visar det sig snarare vara hundra.

Hon log, men backade inte.

– Nej, nej, sa hon. Hundra procent.

– Hundra procent precis som 2007, sa jag.

Liksom jag mindes hon händelserna 2007, då vi hade skickats iväg för att jaga killen med vit böljande dräkt. Jen himlade med ögonen och rynkade pannan.

– Det var ingen bra ledtråd, sa hon, även om ledtråden kom från en CIA-källa. Alltihop blev fort okontrollerbart.

Det kändes skönt att höra att CIA tog på sig en del av skulden, även om det inte var svårt att hitta folk som var ansvarig för den katastrofen. Uppdraget hade lidit av det mycket vanliga problemet att alla ville vara med. Men situationen 2007 skilde sig väsentligt från hur man agerade nu, vilket gav det nuvarande uppdraget mer trovärdighet.

Jen var inte rädd för att säga vad hon tyckte om de högsta officerarna, inklusive viceamiral McRaven. Hon tillkännagav redan från början att hon inte var förtjust i att göra en inbrytning på marken.

– Ibland kan JSOC vara som en stor gorilla i ett rum, sa hon. Jag skulle hellre bara trycka på knappen och bomba målet.

Detta var en vanlig uppfattning utanför JSOC. Det fanns många som ogillade oss, inte bara inom det militära, utan även inom byrån. Alla litade inte på oss, eftersom de inte kände oss.

– Släpp taget, sa jag. Du kan älska eller hata oss, men nu måste vi lita på varandra. Vi sitter i samma båt.

– Du menar pojkklubben, sa Jen. Ni kommer bara när det är dags för slutspel.

Hon hade rätt. Det här var hennes skötebarn. Jen och hennes kolleger hade arbetat i fem år för att hitta honom och leda oss fram till det här ögonblicket. Vi skulle bara avsluta jobbet.

– Ni har gjort allt det hårda arbetet som fört oss hit, sa jag. Vi är nöjda med att få trettio minuter på oss för att avsluta det hela.

– Jag måste erkänna att ni killar inte alls är som jag trodde, sa hon.

– Du ser, du är med oss nu, sa jag.

Det var mörkt när vi landade i Bagram. Vi taxade till ett ställe långt från basens huvudterminal, rampen öppnades och vi såg en C-130 med sin ramp nedfälld, i full färd med att lastas. Bagram är NATO:s huvudbas i norra Afghanistan. Den gigantiska basen strax norr om Kabul har vuxit till en liten stad. Tusentals soldater och civila betraktar basen som sitt hem. Mycket få strider sker vid Bagram. Faktum är att basen nu var så säker att den största risken man löpte var att få böter för fortkörning eller för att inte bära reflexbälte på natten. Om vi stannade länge på Bagram skulle vår hemlighet snart vara avslöjad.

Tack och lov var vi på väg till Jalalabad. Startbanan där var för liten för att en C-17 skulle kunna landa, så JSOC hade ordnat en C-130 som mötte oss. Vi ville inte ta risken att gå till Bagrams huvudterminal eller matsalen. En hel pluton som anländer utanför schemat skulle väcka uppmärksamhet.

Vi samlade ihop våra väskor, skakade av oss effekten av sömntabletterna och gick tysta från C-17-planet direkt till C-130:n.

Medan vi satte oss på de orangefärgade, uppfällbara sätena i nylon i den främre delen av planet, fäste markpersonal från flygvapnet tre av

containrarna som innehöll vår utrustning där bak. Rampen stängdes och vi startade entimmesflygningen till basen i J-bad.

Sätena i C-130:n var obekväma. Om man hamnade i mittraden måste killen bakom sitta upprätt och stödja en, annars sjönk man ihop med böjd rygg. Om hängmattan i C-17-planet var militärflygning i första klass, var mellansätet i C-130:n budgetvarianten.

Att landa med en C-130 var skakigt, även på en asfalterad landningsbana. Hjulen ligger så nära flygplanskroppen att det känns som att landa en skateboard. Dessutom lät det som om flygplanet självt slog i asfalten. Jag höll mig fast i en stång när planet svängde och stannade vid huvudterminalen. Befälhavaren ombord öppnade porten. Utanför väntade bussar på att ta oss till JSOC:s område.

Jalalabads flygfält ligger ett par mil från den pakistanska gränsen. Flygfältet hyser ett antal amerikanska enheter, bland annat en styrka från JSOC, och är den huvudsakliga startpunkten för helikoptrar på uppdrag i nordöstra Afghanistan.

Basen är större än de små utposter som är utströdda i dalarna längs med gränsen, och en del av Regional Command East. Det är från J-bad som enheterna som opererar längs med gränsen får sina förnödenheter och sin post. På basen bor runt femtonhundra soldater och ett antal civila. Afghanska säkerhetsstyrkor hjälper till med att vakta basen.

Landningsbanan delar basen mitt itu. Soldaterna bor i den södra delen. JSOC-området har sin egen matsal, träningshall, ledningscentral och ett antal plywoodhus. Området hyser jägarsoldater från armén, DEVGRU och stödpersonal.

Jag och de flesta av mina kamrater hade varit stationerade i J-bad fler än tio gånger. Att gå genom porten kändes som att komma hem.

– Hur är läget, polarn? sa Will till mig när vi anlände.

Han hade redan fått besked om att han skulle delta i räden, och han var angelägen om att få ta del av planen.

Efter att vi hade lagt undan vår utrustning samlades vi vid eldstaden. Folk som varit där tidigare hade murat upp en eldstad, och den hade blivit en självklar mötesplats på området. Soldater hade fortsatt att bygga omkring den tills området liknade en uteplats. Man hade köpt billiga soffor inne i staden, och de var ofta fulla av folk som satt och drack kaffe, rökte cigarrer

eller bara snackade skit. Sofforna byttes ut lika ofta som vi. De var gjorda i Pakistan och höll inte för våra hundrakiloskroppar särskilt länge.

SEAL-gruppen på plats i Jalalabad hade fått information om planen medan vi var på väg. De hade hört rykten om att något var på gång, men ingen kände till några detaljer före genomgången.

Eftersom Will talade arabiska var han den enda i sitt kompani som valts ut för att komma med oss vid inbrytningen. Resten av hans gruppkamrater skulle vara del av snabbinsatsstyrkan, QRF (Quick Reaction Force), som skulle sitta beredda i två CH-47-helikoptrar om någon grupp på målområdet skulle få problem. De fick också i uppgift att skapa en tankningsplats (FARP, forward air refueling point) norr om området. Med hjälp av de gigantiska CH-47-helikoptrarna, som i princip var flygande bussar, skulle QRF frakta uppblåsbara bränsleblåsor så att Black Hawk-helikoptrarna som anfallsgrupperna flög med kunde stanna och tanka på vägen tillbaka till Jalalabad.

– Har du sett modellen? frågade jag Will.

Vi gick till ett mötesrum nära ledningscentralen och jag låste upp hänglåsen. Will hjälpte mig att ta bort trälocket.

– Wow. Den här är sjyst, sa han och lutade sig fram över modellen.

Will såg ut som en ganska vanlig SEAL. Han var ungefär 180 cm lång och smal. Det enda som avvek var att han hade lärt sig arabiska. Han var en mycket smart, professionell och tystlåten man.

SEAL-grupperna har en väldigt tätt sammansvetsad gemenskap. Det kändes konstigt att vi skulle flyga hit när alla visste att kompaniet som redan var stationerat här kunde ha utfört uppdraget lika bra som vi. Den enda anledningen till att man valt oss var att vi hade kunnat genomföra de nödvändiga övningarna i USA för att sälja in operationen till beslutsfattarna i Vita huset. Varje kompani i förbandet var utbytbart. Det handlade bara om att vara på rätt plats vid rätt tillfälle.

– Ge mig en genomgång, sa Will.

– Okej, vi ska vara i Chalk One, sa jag. Vår fågel kommer att komma först in från sydost och inta position här.

Jag pekade på innergården.

– Vi firar ner oss och säkrar den här byggnaden, som vi kallar C1, sa jag.

Det var inget konstigt, det tog inte lång tid för Will att greppa. Under de följande timmarna gick vi igenom planen och alla eventualiteter. Jag

berättade om övningarna fram till nu. Det här var första gången Will fick del av all den planering som vi andra hade hållit på med i flera veckor. Att lägga tre veckor på att förbereda ett uppdrag var ganska ovanligt. I Afghanistan eller Irak fick vi vanligtvis ett uppdrag, planerade det och startade inom ett par timmar.

Högkvarteret fortsatte att arbeta med den övergripande planeringen och koordinationen. Eftersom vår utrustning redan var färdig var vi helt enkelt tvungna att vänta.

Det var mer regel än undantag att vi operatörer hade adhd, eller åtminstone skämtade vi om att vi hade det. Vi kunde fokusera på något, men inte länge, och det var väntan som var värst. Walt var jobbig hela tiden, och själv kunde jag inte ens se en film.

Alla hade sin egen rutin när det gällde att förbereda utrustning. Allt kollades och dubbelkollades. Batterierna i mina bildförstärkare och mitt lasersikte var nya. Mina radioenheter var satta på laddning. Det var ordning och reda på allting. Kängor och strumpor var placerade vid sidan om min vikta uniform. Västen med två skottsäkra plattor och fickor för ammunition och annan utrustning låg bredvid mitt HK 416 vid fotändan på min säng.

Jag tog god tid på mig att förbereda utrustningen, men vid midnatt, eller lunchtid som det var för oss, var jag färdig och hade fortfarande flera timmar att slå ihjäl. Vi gick och tränade. Några av killarna gjorde kaffe, men inte snabbkaffe, utan franskt pressokaffe. En kille hade tagit med en låda med en pressokanna, kaffekvarn och en uppsättning med kaffebönor som hade fått Starbucks att skämmas. Jag hade sett killen och hans kamrater koka kaffe, och det tog evigheter att göra en enda kopp. De malde bönorna och pressade kaffet. De kokade omsorgsfullt upp vatten och satt sedan vid elden och drack kaffet. Det var en del av deras ritual, och den tid det tog för dem att fixa kaffet innebar kortare väntetid. Alla hade sitt eget sätt att slå ihjäl tiden. Det var två dagar kvar tills uppdraget startade, om det fick klartecken.

Nästa dag gick jag med Will och två av hans gruppkamrater till hangaren för att träffa piloterna. Vi hade arbetat tillsammans med 160th Special Operations Aviation Regiment under våra övningar.

Vi arbetade nästan enbart med SOAR. I våra ögon var de världens bästa piloter.

Teddy, en kort, femtioårig man med stubbat hår, var pilot på Chalk One och mötte oss vid hangardörren. Vi gick runt Black Hawk-helikoptern och visade lastningsplanen för Will. Sedan talade vi om eventuella problem innan vi gick.

– Om det går åt skogen och jag måste göra en nödlandning försöker jag ställa ner henne på den öppna innergården på västsidan, sa Teddy.

Vi kallade den Echo courtyard. Det var den största öppna ytan på området. Teddy var en erfaren pilot, och han visste att om hans helikopter träffades av fiendeeld eller fick problem, så var detta det bästa alternativet.

– Men oroa dig inte, sa jag. Vi har haft vår andel av krascher. Om någon ska störta så är det Chalk Two.

Jag hade aldrig störtat, men sju av de andra SEAL-soldaterna i min helikopter hade varit med om någon sorts krasch förr. Bara två män på Chalk Two hade varit med om samma sak. Vi skämtade om att sannolikhetsprincipen borde hålla vår fågel i luften.

Vi hade begränsad tid på oss för att utföra uppdraget. Månvarvet skulle starta om följande vecka. Vi skulle inte ha de här optimala förhållandena förrän om en månad igen. Dessutom, när allt nu var på plats var risken för en läcka större ju längre vi väntade. Under de tre veckor som gått sedan vi började planeringen hade antalet personer som kände till uppdraget vuxit hela tiden.

JSOC ökade sin aktivitet. McRaven var i Afghanistan, vilket i sig inte var någon nyhet, men att han begav sig till J-bad var uppseendeväckande. En jägaröverste ledde dagliga operationer från vår kommandocentral i Bagram. Till slut fick även han information om uppdraget, så fler och fler kände till vad som var på gång.

I Washington bekymrade man sig för underrättelsernas tillförlitlighet. Till skillnad från Jen, var man bara sextioprocentigt säker på att bin Ladin bodde på området.

I Afghanistan visste vi ingenting om osäkerheten i Washington. Vi fick dagliga underrättelser. Drönare flög över området för att hålla vakt. Vi var också tvungna att betvinga den ”goda idé-fen”. Hon dyker upp på olika uppdrag titt som tätt, men hon gör sällan gott. Fen dyker upp när högkvarteret har för mycket ledig tid. I princip innebär det att officerare och

planerare börjar dagdrömma om orealistiska scenarion som vi kan komma att stöta på under ett uppdrag.

– De vill att vi ska ta med en megafon för att hålla ordning nu, sa gruppbefälet som ansvarade för den yttre säkerheten. Det är precis som med polissirenerna.

Tidigare hade högkvarteret kommit på idén att gruppen för yttre säkerhet skulle ta en av bin Ladins bilar och montera polissirener på den för att få aktiviteterna på området att se ut som en polisoperation.

– Så jag sa: Men sir, ska vi knuffa den då? Vi har ju inga nycklar, sa gruppbefälet. Tänk om rattlåset slår till? Och gruppen har ju inte tid att knuffa bilen från uppfarten till gathörnet. Dessutom skulle blinkande polisljus avslöja vår position.

– Vilken färg har polisljusen i Pakistan? frågade jag.

– Ingen aning, sa han. Det var min nästa fråga. Sedan hamnade vi i en halvtimmes lång diskussion om Ali.

Ali var CIA-tolk i den yttre säkerhetsgruppen. Han talade pashto, som också talades i området.

– Den goda idé-fen ville att han skulle vara klädd i civila kläder. Han kommer att stå mellan en M249 och mig. Vi är ju uniformerade, så vad spelar det för roll?

Logiken vann båda slagen. Vi bar inte med oss några polisljus, och Ali var klädd i uniform.

Sådana här saker händer alltid när planerarna går för djupt in på detaljer. CIA bad oss ta med en låda på trettio kilo som blockerade mobiltelefonsignaler. Vikten var redan ett problem, så den goda idé-fen försvann snabbt. Om vi hade kunnat få tillbaka all den tid som vi har slösat på att slåss mot fen, skulle vi ha fått tillbaka ett par år av våra liv.

Den andra natten satt jag vid eldstaden och drack kaffe med Charlie och Walt. Dagens diskussion handlade om var man borde skjuta bin Ladin.

– Försök att inte skjuta den jäveln i ansiktet, sa Walt. Alla kommer att vilja se den här bilden.

– Men om det är mörkt och jag bara kan se hans huvud kommer jag inte att vänta på en självmordsväst, sa Charlie.

– Det här kommer att bli en av de mest kända bilderna någonsin, sa jag. Jag säger bara att om det är möjligt, så skjut mot bröstet.

– Lättare sagt än gjort, sa Walt.

– Kom bara ihåg att sikta högt, sa jag till Walt. Annars når du bara kulorna på honom.

Vi hade redan bestämt att Elijah Wood skulle spela Walts roll i filmen, eftersom han inte var längre än en hobbit.

Att bestämma rollerna för filmen om bin Ladin var ett pågående skämt. Vem skulle spela vem i en Hollywood-version av uppdraget? Ingen skulle kunna gestaltas av Brad Pitt eller George Clooney. Men vi hade en rödhårig kille i gruppen, han skulle kunna spelas av Carrot Top. Walt kunde vara glad att vi föreslagit Frodo, och ingen andra klassens komiker.

Alla visste att för officerarna, som till exempel Jay, skulle räden, om den lyckades, innebära ett rejält kliv uppåt i karriären. Jay skulle antagligen bli amiral en dag. För oss vanliga killar betydde det inget särskilt. Det var bara som ett vanligt jobb.

– Och vi kommer definitivt se till att Obama blir omvald, sa Walt. Jag kan se honom framför mig när han talar om att han har dödat bin Ladin.

Vi hade sett det tidigare, hur han tog åt sig äran för räddningen av kapten Phillips. Trots att vi gillade beslutsfattandet i det fallet, tvivlade vi inte på att han skulle plocka politiska poäng för det här jobbet också.

Vi visste att det här var större än politik och större än vi själva. Kanske skulle officerarna och politikerna gynnas, men det fick oss inte att vilja utföra uppdraget mindre. Så var det alltid. Vår belöning var att göra jobbet, och det var så vi ville ha det.

I gryningen falnade elden och alla försökte få ett par timmars sömn. Eftersom vi skulle utföra vårt arbete på natten, sov de flesta på JSOC-området hela dagen.

Jag tog två sömntabletter. Ingen kunde få någon ro utan dem. Oavsett om vi försökte tänka att det här uppdraget var som vilket annat som helst, så var det inte det. Det hade gått två dagar, men det kändes som månader.

Den tredje dagen var dagen då operationen skulle starta, men det mulna vädret försenade vår start. Ingen stor sak för oss. Vi blev alltid försenade, så det var väntat. Det var bättre att bli försenade än att uppdraget avbröts. McRaven ville vara säker på att drönare kunde bevaka området ifall bin Ladin lämnade det medan vi var på väg, och molntäcket gjorde det omöjligt.

Våra dagliga genomgångar hölls i ett avlångt rum med handgjorda träbänkar mitten, som i en kyrka. Längst fram fanns platta skärmar där man visade Powerpointpresentationer och bilder från spaningsrobotar eller satellitbilder.

Dagens genomgång var fullpackad. Jag satt bredvid Charlie längre bak på en av bänkarna. Jag såg flera SEAL-soldater från det andra kompaniet stå kring modellen, som fortfarande hade en stark dragningskraft. De studerade den noggrant före genomgången. Det var otroligt hur den kunde suga till sig intresset så att man blev helt fixerad av den.

En del av genomgången handlade om vad vi skulle göra om uppdraget gick fel och vi blev gripna av pakistanska myndigheter. Presidenten hade gett klartecken till att vi fick försvara oss om vi hamnade i strid med pakistansk militär, men vi skulle bege oss långt in i Pakistan och vi behövde ett annat skäl för vår närvaro än sanningen.

– Okej, killar, sa officeren. Det här är vad de kommit på. Vi är på ett ”search and rescue” efter en saknad ISR-plattform, sa han.

En ISR-plattform är vad militären kallar en spaningsrobot. Det betydde att vi skulle vara tvungna att säga till pakistanska myndigheter att USA:s flygvapen hade tappat bort en spaningsrobot.

Vi skrattade allihop.

– Var det det bästa de kunde komma på? sa någon längre bak i rummet. Varför ger de oss inte bara en megafon och en polissiren med en gång?

Storyn var löjlig. Vi var allierade med Pakistan på papperet, så om vi hade förlorat en spaningsrobot skulle Utrikesdepartementet förhandla direkt med den pakistanska regeringen för att få tillbaka den. Storyn höll inte, och det skulle bli svårt att hålla fast vid den efter timmar av förhör.

Vi kunde åtminstone skratta åt den. Kanske trodde de att humor skulle hjälpa oss att klara det. I själva verket fanns det ingen story i världen som skulle kunna förklara varför tjugotvå SEAL-soldater med trettio kilo högteknologisk packning på ryggen, en ammunitionsröjare och en tolk – sammanlagt tjugofyra män plus en hund – gjort en räd i en förort ett par kilometer från den pakistanska militärakademin.

I slutet av genomgången kom befälhavaren för DEVGRU in i rummet. Han hade grått hår och mustasch, hade kaptens grad och hade förlorat sitt ena ben i en fallskärmsolycka flera år tidigare. Men det märktes knappt att protesen fick honom att halta lite när han gick genom rummet.

Officeren som höll i genomgången drog sig tillbaka då chefen kom fram. Allt skratt och viskande om storyn tystnade och rummet blev stilla.

– Okej, killar, sa DEVGRU-chefen. Jag talade just med McRaven på telefon. Han hade precis talat med presidenten. Operationen har fått klartecken. Vi lyfter i morgon kväll.

Det kom inga jubel eller high-five. Jag tittade över axeln på några av kamraterna på bänkarna omkring mig, killar som jag arbetat tillsammans med i flera år.

Ja jävlar, tänkte jag. Jag trodde faktiskt inte att det skulle ske.

Inga fler genomgångar.

Ingen mer god idé-fe.

Men framför allt: ingen mer väntan.

Kapitel 12: Dagen D

Jag kunde inte sova.

Jag hade försökt komma till ro i ett par timmar. Men än fanns ingen ro, vare sig på den hårda madrassen eller i mitt eget huvud. Det var dagen D, och det gick inte att väja för uppdragets betydelse nu.

Jag drog undan bivacksäcken som hängde över min våningssäng för att stänga ute ljuset, svängde benen över kanten och gnuggade mig i ögonen. Efter att ha försökt att inte tänka på uppdraget under tre dagar, var det omöjligt att inte tänka på det nu. Om allt gick som planerat skulle vi firas ner på bin Ladins gård i Pakistan om mindre än tolv timmar.

Jag kände mig inte trött. Det enda beviset för att jag hade sovit var en tom sömntablettsförpackning och ett par flaskor som var fyllda av urin. Från den tillfälliga kasernen var det tvåhundra meter till närmaste toalett. Så jag sparade tomma vatten- och Gatoradeflaskor att pissa i istället. Det hörde till rutinen. Vi knäppte på våra pannlampor och uträttade våra behov utan att egentligen vakna.

Jag kände mig fysiskt utvilad, men mentalt var jag uppspelt. Inte nervös, men rastlös. Det här med att ”skynda och vänta” gick mig på nerverna. Alla tyckte det var skönt att väntan snart var över.

Försiktigt steg jag upp och klädde mig tyst, eftersom några av mina gruppkamrater fortfarande sov. Jag hörde lätta snarkningar från de andra. Jag tog mina solglasögon, lämnade huset och gick ut i solljuset. Solen slog mot mig som en slägga. Det kändes som att gå ut från ett kasino i Las Vegas efter en hel natts spelande.

Det tog en stund att bli van, men snart kändes eftermiddagssolen behaglig i ansiktet och på armarna och jag började gå mot matsalen. Jag tittade på klockan. För oss som körde vampyrskiftet var det morgon. För resten av basen var det mitt på dagen. Det konstanta dånet från helikoptrarna gav scenen ett soundtrack. En slamsugningsbil som tömt bajamajorna i lägret passerade. Den skarpa, kemiska lukten hängde i luften när den körde förbi.

Jag böjde på huvudet och gick över gruset som höll dammet i schack mot den första porten. Varje enhet bytte portkod när de anlände. Jag drog upp en papperslapp med koden på ur fickan. Mitt huvud var fortfarande omtöcknat efter sömntabletterna. Jag slog in koden och drog i handtaget.

Det fungerade inte.

Efter tre försök var jag ute.

Ta dig bara igenom frukosten, tänkte jag.

Jag tänkte som jag hade gjort när jag skulle överleva Green Team. Jag visste att om man fokuserade på alltihop, så knäcktes man. Det enda sättet att överleva var att ta sig igenom dagen en måltid i taget. Nu, bara timmar före det största uppdraget i min karriär, fokuserade jag enbart på att ta mig till frukosten.

Det var framgång ett steg i taget.

I matsalen tvättade jag händerna i kallvatten. Stanken från den feta, stekta kafeteriamaten var så tjock att den fastnade i kläderna. Matsalen var fortfarande utsmyckad med gamla högtidsdekorationer längs med betongväggarna. En blekt 70-talsaffisch med de fyra livsmedelsgrupperna på tog upp större delen av anslagstavlan bredvid dagens meny.

Jag synade de rostfria serveringsdiskarna. Bakom varje disk stod en civilist i förkläde och kockmössa och serverade polenta eller bacon.

Inget såg särskilt gott ut. Baconet var mer fett än kött, och uppblött av flott. Men jag behövde energi. Jag gick direkt till grillen, där det redan hade bildats en kö. En kock stod redo vid stekbordet. Han la upp en smörindränkt omelett i en flottig hög på tallriken åt killen framför mig i kön.

– Fyra ägg, sa jag när kocken tittade på mig. Rörda, tack. Skinka och ost.

Medan kocken rörde ihop mina ägg hämtade jag lite bröd och frukt. Urvalet var detsamma på varje uppdrag: stora brickor med omogna mörkorange nätmeloner och honungsmeloner med en nästintill kemiskt grön färg. Under mitt senaste uppdrag såg jag en låda i matsalen markerad ”endast för militär och fängelse”.

Så är det. Ingen blir militär för matens skull.

Jag tog två brödskivor och körde dem genom restaurangbrödrosten och la upp lite ananas på tallriken. Det går inte att göra fel med ananas. Vid grillen fick jag mina ägg och stannade till för att hälla lite müsli och russin i en skål.

Jag tittade ut över borden som stod i långa rader i matsalen. Sorlet, tillsammans med ljudet från storbilds-tv:n i hörnet som visade nyhetssändningar, skapade ett dovt muller. Jag upptäckte några av mina gruppkamrater vid ett bord långt från tv:n och lämnade min bricka där medan jag gick och hämtade kaffe.

Matsalen var endast för JSOC-personal, men alla kände inte till vårt uppdrag.

Medan jag hällde peppar på mina ägg, mumlade jag ett hej till mina gruppkamrater, bland dem Charlie och Tom. De svarade, men de ville prata lika lite som jag. Vi var nöjda med våra egna tankar.

– Har du sovit? frågade jag.

– Skitdåligt, svarade Charlie.

– Tog du några sömntabletter?

– Två, sa han.

– Se det från den ljusa sidan, vi kan åtminstone njuta av den här magnifika frukosten. Det är som buffén på Hotel del Coronado.

Hotellet var ett av de äldsta vid Stilla havskusten, inte långt från platsen där vi genomgått BUD/S.

– Okej, sa Charlie. Är det det bästa du kan komma på?

Jag försökte vara rolig, men det var fortfarande för tidigt. Charlie var alltid på mig om mina dåliga skämt. Jag visste att de sög, men det var en del av det roliga.

Vi pratade inte om hemma. Inte heller om uppdraget. Det fanns inget mer att prata om. Maten smakade inte bra, men att döma av hur våra tallrikar såg ut när vi var färdiga kunde den ha gjort det.

Jag tvivlar på att någon av oss njöt av frukosten. Den var bara bränsle för vad som komma skulle. Efter att ha ätit upp ägg och frukt tvingade jag ner müsli och russin och drack ett glas apelsinjuice. När jag gick tillbaka till mitt rum var jag proppmätt. Jag visste inte när jag skulle få äta härnäst.

Det var fortfarande tyst när jag kom tillbaka. Några av mina gruppkamrater försökte sova in i det sista, men jag var alldeles för peppad. Jag tog tandborsten och en vattenflaska, såg till att jag inte fick med mig pissflaskan, och gick ut till en grusplan utanför, där jag borstade tänderna och spottade på marken.

Frukost, check.

Tandborstning, check.

När jag kom tillbaka stoppade jag ner tandborsten i min ryggsäck.

Jag hade redan lagt fram min Crye Precision Desert Digital-uniform. Den hade långärmad skjorta och cargobyxor och tio fickor, var och en med ett särskilt användningsområde. Skjortan var gjord för att bäras under kroppsskydd. Ärmarna och axlarna har kamouflagemönster, men bålen är barkbrun och tillverkad i ett lättviktsmaterial som transporterar bort svett från kroppen. Jag hade tagit av ärmarna på min skjorta eftersom det var så varmt.

Jag satte mig på sängen och började klä på mig. Allt jag gjorde, från det att jag dragit på mig byxorna, var uträknat.

Varje steg var noga planerat.

Varje kontroll var ett sätt att fokusera och se till att jag inte glömde något.

Det var samma procedur som jag gick igenom inför alla uppdrag.

Innan jag satte på mig byxorna kontrollerade jag alla fickor på uniformen.

I en benficka hade jag handskar och skinnvantar för repfirningen. Den andra benfickan innehöll olika extrabatterier, energi-gel och två energikakor. I min högra ankelficka fanns en extra kompressor, och i den vänstra låg ett par gummihandskar och mitt SSE-kit.

I en ficka på min vänstra axel kände jag bunten med 200 dollar i, som skulle användas om vi behövde betala för transport eller muta någon. Att komma undan kräver pengar, och få saker fungerar bättre än amerikanska kontanter. Min digitalkamera, en automatisk Olympos, låg i min högra axelficka. På ryggen satt en Daniel Winkler-kniv fast i bältet.

Jag stoppade in skjortan och plockade upp min utrustning för att inspektera den igen. De keramiska plattorna täckte överkroppen både fram och bak. Jag hade två radioenheter på vardera sida om bröstplattan. Mellan dem bar jag tre magasin för mitt HK 416-gevär och en handgranat stor som en baseboll. Jag hade även ett antal kemiska ljus i västen, bland annat den infraröda sorten, som endast syns med bildförstärkare. Vi bröt ljuspinnarna och kastade in dem i rum som vi hade säkrat. Ljusen var osynliga för blotta ögat, men mina gruppkamrater kunde se dem genom sina bildförstärkare och veta att området var säkrat.

Min bultsax låg i en väska på ryggen, de två handtagen stack upp en bit ovanför ryggen. På västen satt det två antenner till radioutrustningen.

Jag kände med händerna över utrustningen, drog lätt i bräschladdningen som jag fäst med gummiband. Därefter gick jag över till hjälmen. Den vägde mindre än fyra och ett halvt kilo med mörkersiktet monterat. Officiellt kunde den stoppa 9 mm-kulor, men det hade visat sig att den kunde stoppa kulor från AK-47:or. Jag tände lampan som satt fast på skenan som löpte längs sidan av hjälmen. Det var en splitterny Princeton Tec-lampa. Jag hade använt den under mitt senaste uppdrag.

Jag satte hjälmen på huvudet och drog ner mina bildförstärkare. Till skillnad från vanliga bildförstärkare hade våra NVG-enheter ett synfält på 120 grader, istället för 40 grader. Med standardförstärkarna var det som att titta genom två toalettpappersrullar. Våra NVG-enheter gjorde det möjligt för oss att säkra hörn på ett enklare sätt och gav oss bättre överblick över situationen. När jag satte på förstärkaren, värd 65 000 dollar, badade rummet i ett grönaktigt sken. Efter ett par justeringar kunde jag se möblemanget med kristallklar skärpa.

Slutligen tog jag upp mitt gevär. Jag satte upp det mot axeln och satte på EOTech-siktet. Bakom det satt en 3x-förstoring som gjorde det lättare att sikta i dagsljus. Jag siktade mot väggen bakom min säng och testade det röda lasersiktet, som är synligt för blotta ögat, sedan drog jag ner bildförstärkarna och testade den infraröda lasern.

Jag drog tillbaka slutstycket och gjorde en mantelrörelse. Jag utförde en vapenkontroll genom att dra tillbaka slutstycket och inspektera patronläget för att kontrollera att där fanns patroner. Jag kontrollerade att geväret var säkrat och ställde tillbaka det mot väggen.

Efter att ha kontrollerat min utrustning drog jag upp ett laminerat häfte – vår fusklapp för uppdraget – ur en ficka på framsidan av västen och bläddrade igenom det igen.

På första sidan fanns en referensguide i form av ett rutnät, GRG. Den bestod av en flygbild av området med alla viktiga delar utmärkta och byggnaderna numrerade. Alla hade samma GRG, från piloterna till QRF till personalen på ledningscentralen.

På följande sida fanns en lista över alla radiofrekvenser. Den sista delen listade med namn och bild alla vi förväntade oss att finna på målområdet. Jag studerade bilderna på bröderna al-Kuwaiti, och la extra tid på Ahmed al-Kuwaiti, eftersom han troddes bo i C1. Varje sida hade inte bara bilder, utan också data som längd, vikt och eventuella täcknamn. Den sista sidan

hade en bild på bin Ladin och flera bearbetningar av hur han och hans son kunde se ut nu.

Kamouflageuniformen var på och min utrustning var redo. Nu tog jag på mig mina Salomon Quest-kängor. De var lite större än de löparskor mina gruppkamrater brukade använda, men jag älskade de här kängorna eftersom de skyddade mina klena vrister, som jag stukade alldeles för ofta. Jag hade klättrat i bergen i Konarprovinsen och patrullerat öknen i Irak i de här kängorna. All min utrustning hade testats under tidigare uppdrag. Jag visste att allt fungerade.

Det slog mig när jag snörade mina kängor: det här kunde vara sista gången. Det vi skulle göra var oerhört viktigt. Vi hade ansträngt oss för att tränga undan det historiska perspektivet. Vi gjorde bara vårt jobb, och det här var bara ett i raden av uppdrag. Uppgiften var att storma ett hus och tillfångata eller döda ett mål. Det spelade ingen roll för mig vem det skulle vara, men när jag knöt mina kängsnören insåg jag att det visst spelade roll. Det fanns inget sätt att undgå det historiska i det här uppdraget, och jag ville verkligen se till att snörena inte gick upp.

Under den senaste timmen hade jag nagelfarit varenda liten detalj. Allt måste vara perfekt. Jag knöt snörena med en dubbelknut och tryckte in dem i kängorna. I mitten av rummet drog jag på mig min 30-kilosväst och lät den vila på axlarna. Jag spände remmarna och förseglade mig själv mellan plattorna. Jag ägnade en stund åt att se till att jag verkligen kunde nå allt. Genom att sträcka upp händerna ovanför huvudet, kunde jag få tag i bultsaxens handtag. Jag tog tag i bräschladdningen över mina vänstra axel.

Jag anslöt antennerna till mina radioenheter och satte på hörlurarna som vilade på kindbenen. Med hjälp av dem kunde jag höra eventuell radiotrafik genom benledningsteknik. Vid behov kunde jag även sätta in en hörsnäcka för att få bort brus och låta ljudet gå in direkt i örat.

I högra örat hade jag soldatkanalen. I soldatkanalen hörde jag mina gruppkamrater kommunicera med varandra. Mitt vänstra öra fick in kommandokanalen, över vilken jag kunde kommunicera med de andra gruppchefterna och högkvarteret.

Som gruppchef behövde jag båda kanalerna, men faktum var att det inte skulle bli mycket trafik på kommandokanalen i det här uppdraget. Det var bara officerarna som skulle använda satellitradion, och den mesta radiotrafiken vid målet skulle gå genom soldatkanalen.

Alla mina kontroller var utförda. Jag hade gått igenom alla steg för att förbereda mig inför uppdraget. Jag tog en sista titt i rummet för att kolla att jag inte hade glömt någonting och gick ut därifrån.

Solen gick ner. Runt omkring mig hörde jag hur de andra också gjorde sig redo.

Det var mycket lite prat, det som hördes var ljuden av killarna som gick omkring, kontrollerade sin utrustning eller packade sina väskor. Dörren in till byggnaden slog taktfast mot dörrkarmen allteftersom killarna rörde sig in och ut.

Vi skulle samlas vid eldstaden om några minuter. När jag närmade mig hörde jag det dundrande ljudet av heavy metal ur högtalarna. Jag sammanstrålade med min grupp, och vi hittade ett ställe där vi väntade på att McRaven skulle komma. Han hade begärt att få tid att tala med oss före uppdraget.

– Redo? frågade jag Will.

Han nickade.

Jag tittade mig omkring och såg Walt, Charlie och de andra vänta tillsammans med sina grupper. Bara några timmar tidigare hade vi skämtat om vilka som skulle spela oss i filmen. Nu var alla allvarliga.

McRaven dök upp utan att göra något större väsen av sig. När han kom fram samlades vi runt honom.

Hans tal fokuserade på den strategiska nivån, något han var mer van vid att tala om. Inget som han sa fastnade hos mig, eftersom jag var så fokuserad på vad som skulle göras. När han gick fick vi order om att börja röra på oss.

– Alla som ska till Black Hawk tar buss ett och två, hörde jag någon i stödpersonalen ropa. Buss tre och fyra går till 47:orna.

Bussarna stod redan framme med motorerna igång. Väl ombord klämde jag in mig på ett säte nära mitten. Will klämde sig in bredvid mig. Bussarna var gamla och dammiga, och hade slitna vinylsäten efter åratal i tjänst med att transportera soldater i full utrustning till flygningar.

Bussen skramlade mer än den körde. Stötdämparna var utslitna av den tunga belastningen, så varje gupp kändes i benen och ryggen. Turen tog bara ett par minuter men kändes mycket längre.

Efter en stund fick jag se stora strålkastare utanför hangaren där jag visste att Black Hawk-helikoptern väntade på oss. Det såg ut som om en stjärna hade exploderat, och det var omöjligt att se in i ljusbollen. En generator surrade i bakgrunden när vi steg av och gick bakom ett staket som omgärdade hangaren.

Helikopterbesättningarna höll på med sina sista kontroller. Ljudet från rotorbladen gjorde all konversation omöjlig. Jag smög iväg mot staketet för att pissa en sista gång. När helikoptrarna var färdiga såg jag ett par personer ur stödpersonalen trycka upp porten och helikoptrarna rullade ut.

Jag nickade mot några killar som skulle med Chalk Two och gav dem fingret med ett leende. Vi skildes åt under tystnad. Allt som sades försvann i ljudet från rotorerna, men gesterna sa allt.

Vi ses nere på marken.

Det fanns inget mer att säga.

Vi grupperade oss på varsin sida av helikoptrarna. Jag tittade på klockan. Det var tio minuter kvar. Jag hittade ett ställe på asfalten att lägga mig på. Jag vilade huvudet mot hjälmen och tittade upp mot stjärnhimlen. För ett kort ögonblick kunde jag bara slappna av. Till slut gav befälhavarna oss klartecken att gå ombord.

Jag var bland de sista som klev på, eftersom jag skulle vara först nerför repet. Efter att alla andra hade stigit på blev det tomt i ett litet utrymme vid dörren, bredvid Walt och prickskytten som skulle täcka oss medan vi firade oss ner. Jag tryckte in mig där så gott jag kunde, det var redan trångt. Jag kontrollerade mitt vapen för att se till att det var säkrat. När man är inträngd i en helikopter utan möjlighet att röra sig, är ett osäkrat vapen det sista man vill ha.

Jag la hjälmen i knät så att inte bildförstärkarna skulle skadas. När de var uppfällda såg de ut som horn på hjälmen.

När dörren slog igen lyfte helikoptern och hovrade i några sekunder innan den gick ner till marken igen. Vid exakt rätt tidpunkt lyfte helikoptern från asfalten. Jag såg nosen sänkas och vi fick upp hastigheten. När vi lämnade flygfältet girade Black Hawk-helikoptern till höger och gick direkt mot gränsen.

Kabinen var mörk och trång. Jag kände Walts knä gräva sig in i min rygg när han rörde sig. Radion i örat var tyst. Jag såg ett svagt sken från kontrollerna i cockpit men inget utanför fönstret. Det var beckmörkt.

Efter femton minuter sprakade det första meddelandet till på soldatkanalen.

– Passerar gränsen.

Det verkar som om vi faktiskt kommer att göra det här, tänkte jag.

Snart kände jag att jag nickade till. När vi närmade oss Abbottabad hörde jag kodorden för olika checkpoints på soldatkanalen. Men efter varje meddelande föll jag åter i lätt sömn.

– Tio minuter.

Det fick liv i mig. Jag gnuggade mig i ögonen och vickade på tårna för att få igång cirkulationen igen. Jag måste ha sovit djupare än jag trodde, för tiominuterssignalen verkade komma så snabbt. Jag tror att de flesta killarna fick lite välbehövlig sömn på vägen in.

– Sex minuter.

Hajpen var borta och det var bara ett vanligt jobb för oss. Jag tog på mig hjälmen och knäppte fast den. Jag drog ner bildförstärkarna över ögonen och kontrollerade att de var rätt inställda. Jag tryckte geväret tätt mot bröstet så att det inte skulle fastna när jag firade mig ner och kontrollerade säkringen ytterligare en gång till. Det var fortfarande mörkt i kabinen, men jag visste att alla andra gjorde samma kontroller.

– En minut.

Besättningschefen drog upp dörren. Jag drog ut FRIES-repsystemet. Repet satt fast i FRIES-balken och hängde fritt mot marken. Balken hölls på plats med en sprint, och jag kände efter med handen längs balken för att se till att sprinten satt rätt. Befälhavaren ombord kontrollerade samma sak. Jag drog i repet för att kolla att det satt fast ordentligt och slängde därefter ut benen i luftdraget utanför helikoptern.

Jag höll fast i repet och försökte luta mig tillräckligt långt ut för att kunna se framför oss. Några av husen vi passerade hade upplysta pooler och välskötta trädgårdar bakom höga stenmurar. Jag var van vid att se berg eller byar med grupper av lerhyddor. Från ovan påminde Abbottabad om en amerikansk förort.

Jag lutade mig ut och fick äntligen syn på målområdet. Flygningen från Jalalabad hade tagit ungefär 90 minuter och vi skulle vara framme långt efter midnatt. Det var beckmörkt, och inga ljus syntes från de kringliggande husen. Elavbrott var vanliga i området.

Motorljudet ändrades när helikoptern började hovra. När vi låg över den förbestämda nedfirningspunkten kunde jag kasta ut repet. Det var svårt att hovra och tydligen hade piloterna problem med att ligga still. Det kändes som om de brottades med helikoptern för att få den att samarbeta. Jag tittade ömsom på marken, ömsom på befälhavaren ombord, som väntade på att helikoptern skulle hamna i rätt läge så att jag kunde kasta repet.

– Kom igen, kom igen, hörde jag inne i mitt huvud.

Piloterna hade aldrig haft problem med att hovra under övningarna. Något var fel. Vi började bli desperata och ville bara ut ur helikoptern och ner på marken.

– Vi kör runt, hörde jag på soldatkanalen.

Helvete, tänkte jag. Vi har inte ens kommit ner på marken än, och vi är redan tvungna att ta till plan B.

Plötsligt svängde helikoptern nittio grader till höger och jag kände magen dra ihop sig som i en berg-och-dal-bana. Rotorerna ovanför mig skrek då Black Hawk-helikoptern försökte lyfta igen. För varje sekund sjönk den allt närmare marken. Från min sida av helikoptern kunde jag se målområdet närma sig snabbt genom den öppna dörren.

Jag försökte få tag på något att hålla fast mig i inne i kabinen. Det fanns inte mycket plats bakom mig, då alla killar hade trängt sig fram för att komma till repet. Då kände jag Wills hand som drog in mig i kabinen. Hans andra hand tog tag i prickskytten bredvid mig. Jag lutade mig bakåt med all min kraft. Mina ben sparkade i luften när jag försökte få in dem. Jag visste att om mina ben var utanför när vi slog i, skulle de fastna eller kapas av.

Ju närmare marken vi kom, desto argare blev jag. Alla hade offrat så mycket under sina respektive karriärer för att komma hit. Vi tyckte att vi haft extrem tur som blivit utvalda till just det här uppdraget, och nu var vi på väg att dö utan att ha fått någon chans att spela vår roll.

Helvete, helvete, helvete, tänkte jag. Det här kommer att göra ont.

Kapitel 13: Inbrytning

Min kropp var spänd och mina magmuskler skrek medan jag försökte få upp benen mot bröstet.

Allt jag kunde se var marken som närmade sig genom den stora öppna dörren. Helikoptrar är inte som flygplan som kan glidflyga inför en kraschlandning. När helikoptrar slutar fungera så faller de som en sten. Om rotorerna slår i något kan de gå av och skicka iväg splitter och skräp i alla riktningar. Jag satt i den öppna dörren och var rädd att kabinen skulle rulla runt och krossa mig.

Jag kände att Walt drog i mig och försökte få in mig i kabinen. Oavsett hur mycket jag försökte dra upp benen var de fortfarande utanför dörren. Prickskytten bredvid mig hade fastnat med ena benet inuti kabinen och det andra utanför.

Det är svårt att beskriva känslan av att befinna sig i en helikopter på väg ner mot marken. Jag tror inte min hjärna helt och hållet greppade vad som hände. Jag funderade på om jag kanske kunde stanna i dörren, precis som en figur i Looney Tunes. Alltså, när ett hus faller från en klippa och seriefiguren kommer undan genom att öppna dörren. Under bråkdelen av en sekund tänkte jag att när helikoptern landade och rullade runt, skulle jag stå i dörren, helt skyddad.

Muren som omgärdade målområdet passerade fort förbi medan vi fortsatte ner mot marken.

När helikoptern roterade nittio grader undgick stjärtrotorn med knapp nöd muren på den södra sidan av området. Jag kände hjärtat i halsgropen medan marken kom farande mot mig. Jag hade ingen kontroll alls, och jag tror det var det som skrämde mig mest. Jag hade alltid trott att jag skulle dö under eldstrid, inte i en helikopterkrasch. Vi var alla vana att ställa oddsen i vår favör. Vi kände till riskerna. Vi kunde förutse vad som hände på slagfältet och litade på våra färdigheter. Men när vi höll fast oss i en helikopter fanns det inget vi kunde göra.

Sekunderna innan nedslaget kände jag hur nosen dök. Jag höll andan och väntade på nedslaget. Helikoptern skakade när nosen sjönk ner i den mjuka marken som ett spjut. Ena minuten var jag på väg mot marken. Den andra var jag helt stilla. Det hände så snabbt att jag inte ens kände nedslaget.

Bladen gick inte av. Istället kastade rotorerna upp den leriga jorden och blåste upp en malström av damm och skräp.

Jag andades ut och blinkade för att få dammet ur ögonen. Jag kisade mot den flygande stenen och dammet och insåg att vi fortfarande var två meter ovanför marken.

– Ut för helvete, skrek Walt till mig och tryckte mig framåt.

Jag föll ner från kabinen och landade hukande på marken. Trots att jag bar på mer än 30 kilo packning kände jag knappt av fallet. Utan att se mig om sprang jag framåt som en olympisk sprinter, bort från vraket. Jag stannade till när jag var tio meter bort, vände mig om och såg vraket för första gången.

När helikoptern kraschade hade stjärten fastnat i den fyra meter höga muren. Stjärten höll upp Black Hawk-helikoptern och hindrade rotorerna från att slå i marken. Om någon annan del av helikoptern hade slagit i muren, eller om vi hade vält och rotorerna hade slagit i marken först, hade ingen av oss varit oskadda. Teddy och hans andrepilot hade på något sätt lyckats med det omöjliga.

Jag såg mina gruppkamrater hoppa ut ur kabinen och springa i en glipa mellan helikoptern och muren.

Precis som mina gruppkamrater var jag bra på att hantera stressiga situationer, och just nu var jag tvungen att förtränga kraschen. För två minuter sedan var jag förbannad för att vi höll på att landa utanför området, men nu var vi vid liv och innanför murarna. Trots att det höll på att gå åt skogen var uppdraget fortfarande på rätt spår.

Mina gruppkamrater var redan på väg till porten som ledde till huvudområdet. Jag var tvungen att lägga på ett kol, för om Charlie eller Walt såg mig stå där samtidigt som de rörde sig mot sina positioner skulle de snacka skit till döddagar.

Vi hade planerat att det skulle ta 30 minuter att genomföra uppdraget, baserat på helikopterns bränsleförbrukning och eventuell responstid från pakistanierna. Vi hade lagt till tio minuter extra för säkerhets skull. När jag

sprang tillbaka mot helikoptern tänkte jag att vi antagligen skulle behöva den extratiden nu.

Helikoptern satt fast i muren på ett sätt som gjorde att jag inte hade tillräckligt med plats att komma förbi rotorbladen där framme. Det var mörkt, och trots mina bildförstärkare var det omöjligt att se hur högt bladen roterade. Det enda sättet att ta sig till området var att gå under helikoptern.

– Jag spränger, hörde jag Charlie säga på soldatkanalen. Jag såg honom vid porten till huvudområdet, där han applicerade laddningen.

Jag höll ner huvudet och sprang mot vraket. När jag kom närmare försökte jag hålla mig nära muren medan jag sprang under stjärten. Varma avgaser blåste från motorerna när jag passerade. Det var som att gå igenom en hårtork under ett par sekunder.

När jag kom ut på andra sidan såg jag Charlie förbereda en laddning på den låsta järnporten. Runt honom stod killar med dragna vapen och osäkrade.

Jag rörde mig mot ett bönerum nära porten för att kontrollera att det var säkrat. Rummet hade en stor öppen yta med tjocka mattor på golvet och kuddar längs väggarna.

Underrättelseanalytikerna hade berättat att rummet oftast användes för att ta emot gäster, men att det inte hände ofta. När rummet var säkrat drog jag fram en infraröd ljusstav och kastade den vid dörren för att signalera till de andra att rummet var säkert.

När jag gick ut igen såg jag Charlie kontrollera sin laddning för att se till att ingen skulle träffas av splitter från den. Jag såg en kort ljusglimt när Charlie tryckte på detonatorn och drog sig undan, som om han hade gjort det tusentals gånger.

Vi tittade ner för att skydda våra ögon. Ingen hade panik eller var nervös. Vi var på marken och det var äntligen dags för oss att göra vårt jobb.

Explosionen skapade en chockvåg som sprängde hål i porten. Charlie var först igenom och sparkade upp och drog bort den brända metallen för att göra hålet större så att vi kunde komma in. Killarna strömmade snabbt igenom och rörde sig mot de planerade målen. Trots trasslet i början följde vi nu planen igen.

Efter att porten säkrats, fick jag syn på den andra Black Hawk-helikoptern med Chalk Two. Jag kunde se på sättet som den hovrade att Chalk Two redan hade landsatt den externa säkerhetsstyrkan utanför områdets murar.

Alla våra övningar hade gjort mig van vid att få luftströmmen från rotorerna rakt i ansiktet medan helikoptern hovrade över byggnaden och grupperna firade ner sig till taket.

Men istället för att hovra ovanför huset, försvann helikoptern snabbt bakom murarna. Piloterna måste ha sett oss störra och vände för att släppa av gruppen utanför murarna.

– Oroa er inte för att helikoptrarna ska hamna i en dålig position, se bara till att få ner killarna på marken, hade amiral McRaven sagt under en av de sista genomgångarna. Det spelar ingen roll var, det viktigaste är att få ner dem säkert på marken, de kan ta hand om resten.

Jag antar att Chalk Two inte ville riskera att fira ner dem till huvudbyggnaden efter att ha sett vad som hände med vår helikopter. Det var rätt beslut.

De första radioanropen började höras över nätet. Jag visste efter övningarna att om Chalk Two inte firades ner till taket skulle de ta sig till porten på norra sidan av området.

Vi rörde oss mot C1, Will var bakom mig när vi kom fram till gästhusets dörr. Det enda som avslöjade att vi var där var ljudet från våra kängor mot gruset.

Vi visste att som en av bin Ladins mest hängivna kurirer skulle Ahmed al-Kuwaiti bo i gästhuset med sin familj. Vi förväntade oss minst en fru och flera barn. Eftersom barnen bodde här väntade vi oss inga minfällor.

Precis som i modellen och på bilderna fanns det en dubbel metalldörr med fönster högst upp. Ett fönster till höger hade galler som täckte glaset. Jag såg inga ljus i huset. Fönstren var täckta med lakan som gjorde det omöjligt att se in.

Will placerade sig till vänster om dörren medan jag kände på dörrhandtaget. Jag drog i handtaget två gånger, men det var låst.

Will tog ett steg tillbaka, tog släggan från ryggen och drog i det utdragbara handtaget. Jag täckte honom från höger sida.

Will backade tillbaka och slog till låset med ett hårt slag. Hammaren träffade handtaget, men det enda som hände var att handtaget skadades och fick ett djupt märke. Will slog två gånger, men utan resultat. Dörrarna var i solitt stål och vi visste att släggan inte skulle bita på dem.

Vi vände vår uppmärksamhet mot fönstren. Will försökte slå sönder glaset så att vi kunde dra ner lakanet och titta in. Han tryckte in slägghuvudet

genom gallret, men varje gång han drog tillbaka fastnade det, gallret var för litet.

– Jag spränger, viskade jag till Will och drog bort laddningen från baksidan av min packning.

Vi visste båda att tidsåtgången var av största vikt, och överraskningsmomentet var som bortblåst efter helikopterkraschen. Will la undan släggan och täckte dörren med sitt gevär.

Det hördes en explosion från andra sidan av området när Chalk Two sprängde upp den norra porten.

– Misslyckad inbrytning, hördes på radion. Vi flyttar till Delta-områdets port nu.

Efter att de sprängt porten upptäckte de att den var förseglad med en tegelmur. Gruppen skulle enligt tidsplanen storma plan tre vid det här laget, men de höll fortfarande på att ta sig in.

– Det är uppfattat, jag möter er där och låser upp från insidan, svarade Mike.

Deltaporten låg vid den norra delen av uppfarten som skilde helikoptervraket från resten av området. Mike var i den södra ändan av uppfarten, nära gästhuset.

Nu hade vi fått upp farten i det här uppdraget. Det hade gått fem minuter sedan vi slog i marken, och nu stormades området av 24 man. Minst två laddningar hade detonerats. Vi visste att de som bodde här måste ha hört helikoptrarna och tvivlade inte på att de förberedde sig på försvar.

Jag ställde mig på ett knä till höger om dörren, drog bort klisterremsan från laddningen och fäste den över det skadade handtaget och låset. Jag knäböjde alltid när jag fäste sådana laddningar eftersom jag hade blivit beskjuten genom dörren många gånger i Irak. De sköt alltid blint mot mitten av dörren, där de trodde att det stod någon.

Den tredje medlemmen i min grupp kom in på området. Han var en av de sista killarna som kom ut ur helikoptern och hade precis kommit fram till oss. Hans jobb var att säkra en trappa som ledde till taket på gästhuset. När han närmade sig trappan, som låg i linje med dörren, krossades glaset ovanför dörren av en AK-47-salva som precis missade honom.

Jag rullade undan medan kulorna ven några centimeter ovanför mitt huvud. De första salvorna skrämde alltid skiten ur en. Jag kände att glasbitar träffade min axel.

Det där är inget ljuddämpat vapen, tänkte jag.

Det var lätt att avgöra vilka det var som sköt, eftersom vi hade ljuddämpare på våra vapen. Icke dämpade skottsalvor betydde fiendeeld. Någon därinne hade en automatkarbin. Han siktade i brösthöjd och sköt besinningslöst. Han var som ett inlåst djur. Det fanns ingenstans att fly, och han visste att vi var på väg.

Will, som täckte dörren från vänstersidan, började besvara elden. När jag vände mig om för att öppna eld, kände jag hur det brände till i min vänstra axel, antagligen av glas eller splitter. Vår svarseld sköt genom metalldörren.

Jag rullade ut från dörrens ”dödliga tunnel”, kom upp på fötter och flyttade mig till fönstret någon meter från dörren.

– Ahmed al-Kuwaiti, sa Will. Ahmed al-Kuwaiti, kom ut!

Jag slog sönder fönstret med mitt gevär och sköt mot hans troliga position.

Will skrek fortfarande, utan svar. Vi hade ingen tid att förlora, så jag tog mig tillbaka till laddningen som fortfarande hängde på dörren. Det enda sättet att komma in var genom att spränga upp dörren. När jag närmade mig såg jag till att hålla extra låg position.

När vi väl sprängde dörren tänkte jag slänga in en granat innan vi gick in för att säkra huset. Ahmed al-Kuwaiti hade visat att han inte tänkte ge sig utan strid, och jag tänkte inte riskera någonting.

Jag var på väg att fästa detonatorn till laddningen när vi plötsligt hörde någon dra i låset. Will hörde det också och vi backade båda undan från dörren. Vi hade ingen aning om vad som var på väg ut eller vad vi kunde vänta oss. Skulle han öppna dörren och slänga ut en granat, eller sticka ut sin AK-47:a och beskjuta oss?

Jag såg mig omkring. Det fanns inget skydd. Innergården var täckt med skräp och trädgårdsverktyg. Vår enda chans var att backa och hålla oss undan från fönstren och dörren.

Dörren öppnades långsamt, och jag hörde en kvinnoröst ropa. Det betydde inte att vi var i säkerhet. Om hon var på väg ut med en självmordsväst skulle vi dö. Det här var bin Ladins område. Det här var hans medhjälpare. Skott avfyrades, så vi visste att de var villiga att dö för att skydda honom.

Trots svetten som rann i mitt ansikte och sanden i ögonen kunde jag se konturerna av en kvinna i det gröna skenet genom bildförstärkarna. Hon höll någonting i armarna och jag började trycka in avtryckaren. Jag såg

ljuset från våra lasersikten dansa runt hennes huvud. Det skulle bara ta ett ögonblick att avsluta hennes liv om hon höll i en bomb.

Dörren fortsatte öppnas och jag såg att knytet var en bebis. Med ett barn tryckt mot bröstet steg al-Kuwaitis fru Miriam ut. Bakom henne kom tre barn ut genom dörren.

– Kom hit, ropade Will på arabiska.

Jag höll upp mitt gevär mot dem medan de närmade sig.

– Han är död, sa Miriam till Will på arabiska. Ni sköt honom. Han är död. Ni sköt honom.

Will visiterade kvinnan snabbt.

– Hon säger att han är död, översatte Will.

Jag satt hukad till höger om dörren och tryckte upp den.

Jag såg ett par fötter ligga i dörröppningen till sovrummet. Jag kunde inte veta om han var vid liv, och jag tänkte inte chansa. Jag kände att Will klämde mig på axeln och signalerade att han var redo, så vi gick in i hallen. Jag la upp geväret mot axeln och avfyrade flera salvor för att säkerställa att han var oskadliggjord.

Huset luktade eldningsolja. När jag klev över al-Kuwaitis kropp såg jag en pistol och en AK-47:a bredvid honom på golvet innanför sovrumsdörren. Jag sparkade undan dem och fortsatte att säkra rummet, som bestod av en säng i mitten och mindre sängar längs med väggarna för barnen. Hela familjen sov i samma rum.

Köket låg på andra sidan hallen. Vår svarseld hade förstört rummet, demolerat skåpen och sprängt ut torrvaror över hela rummet. Vatten droppade från bänken. Spisen hade flera hål, och det billiga kaklet var krossat, bitar låg utspridda över bänken och golvet.

Golvet var halt av vatten och al-Kuwaitis blod, som hade bildat en pöl i hallen och spridits ut av våra kängor. Vi säkrade snabbt båda rummen och återvände ut.

– Skott avfyrade i C1, byggnaden är säkrad, sa jag på soldatkanalen och kastade en infraröd ljusstav vid gästhusets ytterdörr. Vi rörde oss mot huvudbyggnaden för att backa upp de andra grupperna.

Kapitel 14: Khalid

Det hade inte ens gått tio minuter sedan vi störtade. Will och jag sprang mot den öppna porten mellan gästhuset och huvudområdet.

Vi var på väg mot A1:s norra dörr.

– Laddning satt, norra dörren A1, sa Charlie på soldatkanalen.

Sprängmedlen var redo och nu väntade han på order om att spränga den norra dörren. Allt Charlie och Walt behövde var radioanropet från Tom att köra igång.

Jen och hennes analytiker hade haft rätt hittills. De misstänkte att huset var uppdelat i två sektioner. Familjen bin Ladin bodde på plan två och tre, med en egen, privat ingång.

Vandraren kom alltid ut genom den norra dörren, men bröderna al-Kuwaiti använde alltid den södra dörren.

Vi var osäkra på om det gick en hall mellan den norra och södra dörren, så vi ville inte riskera att detonera två sprängladdningar samtidigt. Tom och hans grupp var tvungna att komma på en plan för att säkra den södra delen av huset först, medan Charlie väntade på Toms radioanrop innan han detonerade sin laddning.

Toms tremannagrupp var inne och säkrade den första våningen. Inne i huset var det mörkt, nästan becksvart, men med bildförstärkarna kunde de enkelt skönja fyra dörrar i den avlånga hallen, två på varje sida. Toms grupp hade bara hunnit ta ett par steg in i huset när tätkarlen såg en man sticka ut huvudet från det första rummet på vänster sida. Gruppen hade hört det omisskännliga ljudet från AK-47:an vid gästhuset och tänkte inte ta några risker. Det hade funnits gott om tid för dem som befann sig i A1 att förbereda sig för strid.

Tätkarlen sköt ett skott. Salvan träffade personen, som senare visade sig vara Abrar al-Kuwaiti och han försvann in i rummet. Gruppen rörde sig långsamt längs korridoren och stannade vid dörren. Abrar al-Kuwaiti var sårad och låg kvidande på golvet. Just som de öppnade eld på nytt kastade

hans fru Bushra sig fram för att skydda honom. Skottsalvan dödade dem båda.

Gruppen såg en annan kvinna och flera barn kura gråtande i ett hörn. I rummet låg en AK-47:a. Tom tog upp geväret och tog ur ammunitionen medan resten av gruppen sökte genom de kvarvarande rummen.

I slutet av korridoren fanns en låst dörr, mittemot den norra dörren. Efter att ha säkrat den södra sidan av A1 gick Toms grupp snabbt ut.

Normalt hade vi lämnat någon för att vakta kvinnan och barnen, men vi hade varken tillräckligt med tid eller manskap. Kvinnan och barnen lämnades kvar i rummet.

– Charlie, kör på, sa Tom över radion.

När de gick ut genom den södra dörren, kastade en av killarna ut Abrar al-Kuwaitis AK-47:a på innergården. Det var mörkt, och risken att någon skulle komma ut och leta efter den var mycket liten. Några sekunder efter att jag hört Charlies radiomeddelande, kom smällen från Charlies laddning. Will och jag hade tagit oss runt den västra sidan av byggnaden och hamnade i kön av killar som väntade på att gå in genom den norra dörren, som nu var öppen.

SEAL-soldaterna från Chalk Two hade nu tagit sig in på området. Efter den misslyckade inbrytningen hade de flyttat sig till huvudporten, där Mike släppte in dem. De stod också vid den norra dörren.

Charlie var redan inne, och vi andra väntade på att ta oss in till målet. Genom mina bildförstärkare kunde jag se flera laserstrålar spela över fönster och balkonger, för säkerhets skull. Jag lät min laser lysa mot de övre våningarna, men jag såg inga rörelser. Fönstren var täckta, vilket gjorde det omöjligt att se vare sig in eller ut.

Tempot hade börjat avta. Efter kraschen för tio minuter sedan hade allt gått smidigt. Alla ville nu fortsätta inbrytningen uppför trappan, men Charlie rapporterade att ytterligare en metallport blockerade vägen till plan två. Charlie höll på att montera sin tredje sprängladdning den här natten.

Det enda vi kunde göra var att vänta och hålla säkerhetsavståndet. Jag visste att Charlie och de andra arbetade så fort de kunde. Medan jag stod där började jag tänka på hur bisarrt allt var. Det kändes som om jag stod och väntade på att köra igång en SIB-runda under Green Team.

Ljudet från några upprörda höns väckte mig ur mina tankar. Vår rutt genom den norra dörren hade lett genom ett litet område med spjälverk och

hönsnät. Vår utrustning hade fastnat i den smala gången och rivit ner nätet.

Det gjorde mig galen att bara stå och vänta.

Framför mig hörde jag ett par av killarna prata.

– Fy fan, jag kan inte fatta att vi störtade, sa Walt.

– Störtade, vad fan snackar du om?

– Ja, vår helikopter störtade, sa Walt.

I närheten stod Jay, uppdragets befälhavare, som hade varit på Chalk Two, och när han hörde Walt prata om kraschen la han sig genast i:

– Va?

– Ja, vi störtade, sa Will och pekade mot nedslagsplatsen. Du kanske borde ta en titt på innergården.

Till och med genom bildförstärkarna kunde man uppfatta hur komiskt Jays ansiktsuttryck var när det ändrades allteftersom han tog in informationen. Han vände och sprang tillbaka längs kön av anfallare. Jag antar att ingen från Chalk Two visste att vi hade kraschat. Det hade fortfarande inte sänts något meddelande om det på radion. När piloterna i Chalk Two hade sett Chalk One gå ner på innergården hade de valt bort den riskabla nerfirningen på taket och landat utanför murarna.

Vid helikoptern höll Teddy och hans besättning på att stänga av motorerna och se till att alla instrument förstördes. Först hade han funderat på att försöka lyfta igen. Det fanns inga större synliga skador på helikoptern, och möjligen skulle han kunna lyfta utan vikt. Men han var tvungen att sätta säkerheten först.

Efter att ha sprungit till nedslagsplatsen satte Jay genast på satellitradion han bar med sig och anropade QRF.

QRF lyfte snabbt från sin position, där de stod tillsammans med den andra CH-47-helikoptern en liten bit norr om målområdet, och styrde mot oss. För att spara tid tog de den snabbaste vägen över Pakistans militärakademi. Men ett par minuter senare ringde Jay tillbaka till dem och meddelade att vi varken hade döda eller sårade. Alla var samlade vid A1 och på väg att säkra trapporna.

– Håll er position, sa han till QRF-enheten.

Inne i A1 satte Charlie sin nästa laddning och kontrollerade den noga. Eftersom laddningen skulle detonera inomhus blev övertrycket intensivare och skulle spränga både fönster och dörrar. Två andra SEAL-soldater var tillsammans med Charlie. Det fanns ingenstans de kunde ta skydd från

tryckvågen, så en SEAL-soldat hukade bakom en dörr som ledde till ett annat rum.

– Du polarn, du kanske borde akta dig för den där dörren, sa Charlie.

Killen lämnade dörren precis när Charlie detonerade laddningen. Jag hörde den tydliga smällen från min position vid hönshuset. Övertrycket blåste av dörren som SEAL-soldaten hade tagit skydd bakom från gångjärnen och vräkte in den i den motsatta väggen. SEAL-soldaten var helt förstummad. Bara ett par sekunder tidigare hade han stått i dess väg, och han skulle troligen ha blivit allvarligt skadad om han inte hade flyttat på sig.

– Tack, sa han till Charlie medan de båda tryckte upp den uppsprängda porten.

När porten öppnats började vi säkra trapporna. Det tog ett par sekunder för mig att komma fram till dörren. Jag gick rakt genom den andra metallporten och började ta mig uppför trapporna. De flesta killarna var redan före mig.

Stentrapporna var lagda i nittiogradersvinkel och skapade en sorts spiraltrappa med små avsatser. Vi hade ingen aning om vad som väntade oss. Vid det här laget hade bin Ladin, eller vem som nu gömde sig inne i byggnaden, haft tillräckligt med tid för att få tag i vapen och förbereda ett försvar. Eftersom den enda vägen upp var via trapporna kunde vi enkelt hamna i en flaskhals.

Det var mörkt, och vi gjorde vårt bästa för att vara tysta. Varje steg var noga övervägt.

Inget prat.

Inget skrikande.

Inget springande.

Om det hade varit som förr skulle vi ha stormat stället och kastat chockgranater medan vi säkrade ett mål. Nu var vi så tysta som möjligt. Vi hade fördelen att ha bildförstärkare, men den fördelen skulle snabbt gå förlorad om vi kom inrusande i ett rum. Allt handlade om kontroll. Det fanns ingen anledning att rusa mot en säker död.

När jag kom upp till avsatsen på plan två hade de andra spridit ut sig i solfjädersformering. På plan två fanns en lång korridor som ledde till en terrass som löpte längs den södra sidan av byggnaden. Våningen hade fyra dörrar, två i närheten av trappavsatsen och två närmare terrassen. Jag såg

mina gruppkamrater smyga längs korridoren och samlas vid dörrarna innan de tyst säkrade rummen innanför.

Jag såg ytterligare en soldat stå tre eller fyra steg uppför trappan och hålla uppsikt över avsatsen mellan andra och tredje plan. En kropp låg på avsatsen. Blod rann ut över marmorgolvet.

Medan han höll vakt hade han sett en man snabbt sticka ut huvudet och titta ner längs trappan. Underrättelserapporter hade antytt att det bodde upp till fyra män på området. Khalid, en av bin Ladins söner, bodde troligtvis på plan två, medan bin Ladin bodde på plan tre.

Huvudet hade varit slätrakat utan skägg. Det måste ha varit bin Ladins son.

– Khalid, viskade soldaten. Khalid.

Alla på målområdet hade hört helikoptermotorerna. De hade hört skottlossningen i gästhuset och de hade hört sprängladdningarna.

Men nu var det tyst igen. Allt de kunde höra var våra fotsteg. Sedan hörde mannen i trappan att någon sa hans namn.

Vet de vad jag heter? antog jag att han tänkte.

Nyfikenheten tog överhanden, och han stack ut huvudet i trappan igen för att se vem som hade sagt hans namn. Andra gången han visade sig sköt soldaten honom i ansiktet. Hans kropp rullade nerför trappan och blev stilla på avsatsen.

Jag tittade bakom mig och såg att fler SEAL-soldater var på väg uppför trappan och började formera sig bakom mig. Hallen på plan två var redan full med folk, och de behövde inte mer hjälp.

Det fanns bara en väg att gå och den ledde uppåt.

Jag stod bakom tätkarlen och klämde till hans arm för att signalera att vi var redo.

– Kör på.

Kapitel 15: Plan tre

Khalid låg utsträckt på rygg, och vi var tvungna att gå försiktigt runt honom på väg upp i trappan.

Trappstegen var gjorda av hala stenar, som blev ännu halare av blodet. Varje steg var vanskligt. Jag såg Khalids AK-47:a ligga i trappan.

Jag är glad att han inte tog mod till sig och använde den där, tänkte jag.

Om tätkarlen inte hade sagt hans namn skulle vi ha legat i trappan. Allt han hade behövt göra var att sitta på avsatsen och avlossa ett par salvor varje gång vi försökte ta oss uppför trappan mot hans position. Det skulle ha varit en mardröm, och vi hade utan tvekan lidit förluster.

Vi hade trott att det skulle bli mer strid. Efter allt snack om självmordsvästar och att offra sitt blod för Allah, så var det bara en av bröderna al-Kuwaiti som gjorde ett verkligt försök. När vi senare undersökte AK-47:an visade det sig att den hade en patron i patronläget. Han var redo för strid, men vi hade inte gett honom någon möjlighet.

Trappan var beckmörk för blotta ögat, men med våra bildförstärkare badade allt i ett grönt sken. Killen som säkrade trappan var nu tätkarl då vi följde honom uppför trappan. Vi saktade in och lät det ta tid. Tätkarlen var våra ögon och öron. Han höll takten.

Gasa på. Sakta in.

Hittills gick allt enligt beräkningarna. Vi visste att det fanns minst fyra män i huset. Den som var kvar nu borde vara bin Ladin. Men jag tvingade bort sådana tankar ur huvudet. Det spelade ingen roll vem som befann sig på plan tre. Vi var möjligen på väg in i en eldstrid, och de flesta eldstrider på det här avståndet varar bara några sekunder. Det fanns ingen felmarginal.

– Fokusera, sa jag till mig själv.

Med tätkarlen framför mig fanns det inte mycket jag kunde göra. Jag var där för att stödja honom. Omkring femton minuter hade gått och bin Ladin hade haft gott om tid att sätta på sig en självmordsväst eller helt enkelt ta fram sin pistol.

Jag skannade av avsatsen ovanför. Mina sinnen var på helspänn. Jag spetsade öronen och lyssnade efter en skottsalva eller fotstegen från någon som närmade sig. Vi hade alla varit på hundratals uppdrag. Vi säkrade rummen här precis som vi hade gjort under Green Team. Bara målet och det faktum att vi var i Pakistan gjorde det här uppdraget mer betydelsefullt.

Avsatsen högst upp ledde till en smal korridor. I slutet av hallen fanns en balkongdörr. Cirka två meter från trappan fanns två dörrar: en till höger och en till vänster.

Trapphuset var ganska trångt, speciellt för ett gäng killar med mycket utrustning. Det var svårt att se förbi tätkarlen, eftersom trappan smalnade av allteftersom vi kom längre upp.

Vi var färre än fem steg från avsatsen när jag hörde det dämpade ljudet av gevärsskott.

BOP. BOP.

Tätkarlen hade sett en man titta ut från dörren på högra sidan av korridoren ett par meter framför honom. Jag kunde inte från min position se om han hade träffat eller inte. Mannen försvann in i det mörka rummet.

Tätkarlen nådde trappavsatsen först och rörde sig långsamt mot dörren. Till skillnad från i filmens värld rusade vi inte skjutande in i rummet. Vi tog god tid på oss.

Tätkarlen riktade sitt gevär in i rummet medan vi långsamt rörde oss mot den öppna dörren. Återigen tog vi det lugnt. Vi stannade vid tröskeln och tittade in. Vi såg två kvinnor som lutade sig över en man som låg vid fotändan av sängen. Kvinnorna grät hysteriskt och skrek på arabiska. Den yngre av dem tittade upp och såg oss vid dörren.

Hon skrek något på arabiska och kastade sig mot tätkarlen. Vi var knappt två meter ifrån dem. Han svepte undan sitt gevär, tog tag i båda kvinnorna och tryckte dem mot rummets ena hörn. Om någon av dem hade haft en självmordsväst på sig hade han troligen räddat våra liv, men det skulle ha kostat honom hans eget. Det var ett mycket osjälviskt beslut som fattades på mindre än en sekund.

Med kvinnorna ur vägen, gick jag in i rummet tillsammans med en tredje SEAL. Vi såg en man ligga på golvet vid fotändan av sängen. Han bar ett vitt linne, säckiga, bruna byxor och tunika. Tätkarlens skott hade träffat högra sidan av huvudet. Blod och hjärnsubstans rann ut ur det. Han skakade och rörde sig fortfarande i dödsryckningar. Jag och ytterligare en kille

riktade våra lasersikten mot hans bröst och avlossade flera skottsalvor. Kulorna trängde in i honom och tryckte ner honom i golvet tills han låg stilla.

Jag sökte snabbt av rummet efter andra faror. Jag såg minst tre barn hopkrupna i hörnet längst in nära glasdörrarna som gick till balkongen. Barnen – jag kunde inte se om de var pojkar eller flickor – satt förstummade i hörnet medan jag säkrade rummet.

När mannen låg helt stilla på golvet var han inte längre något hot, och vi säkrade två små rum som ledde från sovrummet. Jag tryckte upp den första dörren och tittade in i ett trångt och ostädat kontor. Papper låg utströdda över ett litet skrivbord. Den andra dörren ledde till ett litet badrum med toalett.

Allt satt i ryggmärgen nu. Vi prickade av vår mentala checklista. Det främsta hotet låg död vid sängen. Tätkarlen säkrade kvinnorna och barnen. Min gruppkamrat och jag säkrade det lilla kontoret och badrummet, medan de andra SEAL-soldaterna säkrade rummet på andra sidan korridoren.

När jag gick genom hallen till det andra rummet passerade jag Walt på vägen.

– Allt klart här, sa han.

– Den här sidan med, svarade jag.

Tätkarlen flyttade kvinnorna och barnen från sovrummet till balkongen för att få dem lugna. Tom var uppe på plan tre och såg att bägge rummen var säkrade.

– Våning tre klar, hörde jag honom säga över soldatkanalen.

Kapitel 16: Geronimo

I sovrummet låg den yngsta kvinnan på sängen och skrek hysteriskt, samtidigt som hon höll om sin vad.

Walt stod bredvid den döda kroppen. Det var mörkt och svårt att se mannens ansikte. Huset hade fortfarande ingen ström. Jag satte på lampan som satt fast på min hjälm. Målet var säkrat och eftersom fönstren var täckta kunde ingen se oss utifrån. Alltså var det säkert att använda vitt ljus.

Mannens ansikte hade minst ett skottsår och var täckt med blod. Ett hål i pannan hade krossat högra delen av hans huvud. Hans bröst var uppslitet där kulorna hade gått in i hans kropp. Han låg i en allt större pöl av blod. När jag böjde mig över honom för att ta en närmare titt böjde sig Tom också fram.

– Jag tror att det här är vår kille, sa Tom.

Han sa inte att det var bin Ladin över radion, eftersom meddelandet skulle skickas direkt till Washington. President Obama lyssnade, så vi ville inte ta miste.

Jag gick igenom min checklista i huvudet.

Han var väldigt lång, över 190 centimeter.

Check.

Han var en vuxen man på plan tre.

Check.

De två kurirerna var exakt där CIA hade sagt att de skulle vara.

Check.

Ju mer jag tittade på hans skadade ansikte, desto mer drogs blicken till näsan. Den var inte skadad och verkade bekant. Jag drog fram mitt häfte från fickan och tittade på de bearbetade fotona. Den långa och smala näsan. Hans skägg var helsvart och det fanns inga spår av grått, som jag hade väntat mig.

– Walt och jag kör det här, sa jag till Tom.

– Uppfattat, sa Tom.

Jag tog fram min kamera och gummihandskarna och började ta bilder medan Walt förberedde sig för att ta en mängd dna-prov.

Will, som kunde tala arabiska, var i rummet och tog hand om benskadan på kvinnan som låg på sängen och grät. Vi fick senare reda på att hon var Amal al-Fatah, bin Ladins femte fru. Jag är inte säker på när hon hade blivit träffad, men det var ett ganska litet sår. Det kunde komma från kulsplitter eller en rikoschett.

– Hallå, vi har en hel del SSE på plan två, hörde jag någon säga över radion. Vi kommer att behöva lite extra folk här nere.

När Tom lämnade rummet hörde jag honom på kommandokanalen.

– Vi har en möjlig, jag upprepar MÖJLIG, touchdown på plan tre.

Walt drog fram sin CamelBak-slang ur utrustningen och sprutade vatten i ansiktet på mannen.

Jag började torka bort blod från hans ansikte med en filt från sängen. Ansiktet blev alltmer bekant för mig. Han såg yngre ut än jag hade väntat mig. Hans skägg var mörkt, som om det nyligen hade färgats. Jag tänkte att han inte alls såg ut som jag hade väntat mig.

Det var konstigt att se ett så ökänt ansikte på nära håll. Anledningen till det senaste decenniets strider låg här framför mig. Det var surrealistiskt att försöka torka blod ur ansiktet på den mest eftersökta mannen i världen så att jag kunde ta en bild av honom. Jag var tvungen att fokusera på uppdraget. Just nu behövde vi bilder av hög kvalitet. Den här bilden skulle bli vida spridd, och jag ville inte sabba den.

Jag kastade undan filten och drog fram kameran, som jag tagit hundratals bilder med under de senaste åren, och började fota. Vi hade lekt CSI Afghanistan i flera år.

Först tog jag helfigursbilder. Därefter böjde jag mig ner och tog ett par av hans ansikte. Jag drog i skägget åt höger och sedan åt vänster för att ta profilbilder. Jag ville verkligen fokusera på näsan. Eftersom skägget var så mörkt, kändes profilbilden som det viktigaste för mig.

– Du, öppna hans friska öga, sa jag till Walt.

Han böjde sig ner och drog upp ögonlocket och blottade mannens nu livlösa bruna öga. Jag zoomade in och tog en närbild. Medan jag tog bilder var Will tillsammans med kvinnorna och barnen på balkongen. Där nere samlade våra gruppkamrater in alla datorer, minneskort, anteckningsblock

och videor. Utanför tog Ali, CIA-tolken, och säkerhetsstyrkan hand om nyfikna grannar.

På radion hörde jag Mike tala om den kraschade Black Hawk-helikoptern.

– Demo, förbered sprängning, sa Mike.

Jag förstod på radiotrafiken att SEAL-soldaten med ansvar för demolering och ammunitionsröjaren var på väg till innergården.

– Hallå, vi ska spränga, sa SEAL-soldaten.

– Uppfattat, sa ammunitionsröjaren. Han började ta fram laddningar och la dem runt huvudbyggnadens grund.

Alla tittade förvånat på honom.

– Du sa åt mig att förbereda för sprängning, eller hur?

– Inte huset, sa SEAL-soldaten. Helikoptern.

– Vilken helikopter?

Ammunitionsröjaren trodde att SEAL-soldaten menade att de skulle spränga huset, vilket var ett av de scenarior vi hade tränat på.

Nyheten att Chalk Ones helikopter hade kraschat hade fortfarande inte spridits. Folk fick precis reda på det. I Washington var de inte ens säkra på om vi verkligen hade kraschat när de såg bilderna från spaningsrobotarna. Jag fick senare veta att det på de gryniga bilderna såg ut som om vi hade ”parkerat” på innergården och släppt av gruppen. Presidenten och rådgivarna förstod inte vad som hände och frågade JSOC. McRaven svarade:

– Vi kommer inte att justera uppdraget… vi har en helikopter nere på innergården. Mina män är tränade för den eventualiteten och kommer att hantera situationen.

Helikopterbesättningen hade nu förstört all hemlig utrustning vid vraket. Teddy, chefspiloten och ledaren för flygningen, var en av de sista som klättrade ut. Han gick fram till dörren och föreställde sig det två meter höga hoppet. Inte en chans att han tänkte hoppa och riskera att skada sig. Han sparkade ut repet och gled ner till innergården, vilket gjorde honom till den ende som firade sig ner på området den natten.

Ammunitionsröjaren och SEAL-soldaten kom dit strax efteråt och började placera sprängladdningar runt helikoptern. SEAL-soldaten klättrade uppför stjärten och försökte få fast laddningar så nära stjärtrotorn som möjligt. Eftersom han hade på sig sin utrustning och bildförstärkare var det inte så lätt att klättra uppför den rangliga, smala stjärten. Varje gång han försökte

nå den del som lutade mot den fyra meter höga muren var han rädd att den skulle gå sönder under honom.

Han klättrade upp så högt han kunde och placerade laddningarna med en hand. Med den andra handen höll han i sig och balanserade försiktigt över innergården. Det allra viktigaste var att förstöra kommunikationsutrustningen och flygelektroniken. Efter att han hade fäst några laddningar på stjärten placerade han resten i kabinen.

Samtidigt flög den Black Hawk-helikopter som inte hade kraschat och CH-47:an med QRF runt i cirklar i närheten och väntade på att vi skulle bli färdiga. Bränslet började ta slut, vilket betydde att vår tid på området rann ut.

– Tio minuter, hörde jag Mike säga på radion.

På plan tre slogs ljuset i rummet plötsligt på, så att vi badade i vitt ljus. Strömavbrottet var tydligen över. Det var perfekt timing och gjorde allt mycket lättare.

Medan jag fortsatte ta bilder tog Walt dna-prov. Han doppade en bomullstops i bin Ladins blod. Han tog fram en till och stoppade in den i bin Ladins mun för att ta ett salivprov. Till slut tog han fram en spruta som CIA hade gett oss för att ta ett blodmärgsprov. Vi hade tränat på att sticka in den i låret och få ett prov från lårbenet. Walt slog den flera gånger i bin Ladins lår, men nålen gick inte in.

– Här, sa jag och gav honom min. Försök med den här.

Han tog den och slog in den i låret, men den utlöste heller inte.

– Skit i de här, sa Walt och kastade nålarna åt sidan.

Jag tog några bilder till med en annan SEAL-soldats kamera. Vi tog två dna-prov och dubbla foton så att vi hade identiska uppsättningar. Walt la ett prov i sin benficka och gav det andra till en SEAL-soldat i den andra helikoptergruppen. Detta hade planerats så att om den ena helikoptern sköts ner på vägen tillbaka till Jalalabad skulle ett dna-prov och en fotouppsättning finnas kvar. Vi ville ha bevis så att vi kunde visa Pakistan och resten av världen att vi hade fått tag i bin Ladin.

Ute på balkongen försökte Will få bekräftat att det verkligen var bin Ladin som låg på golvet.

Bin Ladins fru Amal, som hade skadats i benet, var fortfarande hysterisk och kunde inte tala. Jag hörde henne kvida på sängen ovanför mig medan jag arbetade. Den andra kvinnan hade rödgråtna ögon och försökte se sträng

ut medan Will frågade henne om och om igen på arabiska vem den döde mannen var.

– Vad heter han?

– Shejken, svarade kvinnan.

– Vilken shejk? frågade Will. Han ville inte leda henne, utan höll sig till öppna frågor.

Efter att hon hade gett honom flera olika täcknamn gick han till barnen som var ute på balkongen. De satt tysta mot väggen. Will böjde sig ner och frågade en av flickorna:

– Vem är den mannen?

Flickan kunde inte ljuga.

– Usama bin Ladin.

Will log.

– Är du säker på att det är Usama bin Ladin?

– Ja, sa flickan.

– Okej, sa han. Tack.

Han gick tillbaka till hallen, tog tag om armarna på en av fruarna och skakade om henne.

– Sluta upp med skitsnacket nu, sa Will, hårdare än tidigare. Vem är det som ligger i sovrummet?

Hon började gråta. Hon var mer rädd än något annat och hade ingen kraft kvar att stå emot.

– Usama, sa hon.

– Usama vadå? sa Will och höll fortfarande fast henne.

– Usama bin Ladin, sa hon.

Will tog med henne ut till barnen och gick tillbaka in i sovrummet.

– Okej, dubbel bekräftelse, sa Will. Bekräftat av barnet. Bekräftat av den gamla damen. Båda säger samma sak.

När Will lämnade rummet kom Jay upp tillsammans med Tom. Han såg kroppen och ställde sig vid den.

– Will fick bekräftat av en kvinna och ett barn att det är UBL, sa Tom.

Jag knäböjde bredvid hans huvud och drog skägget åt sidan så att Jay kunde se profilen. Jag hade mitt SSE-kort och höll det bredvid hans ansikte så att han kunde jämföra den riktige bin Ladins ansikte med CIA:s bearbetade bilder.

– Jepp, det ser ut som vår kille, sa Jay.

Jay lämnade genast rummet för att rapportera. Vi andra fortsatte med vårt arbete. När Jay kom ut kontaktade han amiral McRaven i Jalalabad på satellitradion. Amiralen höll president Obama och resten av kommandocentralen i Vita huset informerade om våra framsteg.

– Vid Gud och fosterland, vi har Geronimo, sa Jay. Geronimo E.K.I.A.

På soldatkanalen hörde jag killarna på plan två. De behövde mer hjälp med att samla ihop allt material i medierummen. Det var på plan två som bin Ladin hade sina datorer och spelade in sina video-framträdanden.

Medierummen var avancerade och väl i ordning. Allt hade sin plats. Alla cd- och dvd-skivor och minneskort var staplade i perfekt ordning. SEAL-soldaterna fokuserade på att samla ihop all elektronik: videokameror, minneskort, usb-minnen och datorer. CIA hade informerat oss om vilken sorts videokamera de trodde att bin Ladin använde och hade även visat en liknande under vår utbildning. SEAL-soldaterna hittade faktiskt exakt den typ av kamera som CIA hade förutspått på plan två. Jag blev återigen förstummad över underrättelsegruppens kapacitet. När Jen hade sagt hundra procent borde jag ha trott på henne.

När vi var färdiga med dna-proven och fotona tog Walt och en annan SEAL-soldat tag i bin Ladins ben och drog ut honom ur rummet. Trots all aktivitet som pågick runt omkring mig, kan jag fortfarande se framför mig hur de drog honom nerför trappan.

Jag stannade kvar i rummet och började samla ihop så mycket material jag kunde. Kontoret innehöll inget intressant. Jag tog med mig ett par papper, möjligen religiösa texter, och tog några ljudkassetter och slängde i en nätkasse. Alla hade likadana lätta och komprimerbara kassar för det syftet. En snabb genomgång av det lilla badrummet med gröna kakelväggar gav inget av värde. Jag hittade en ask med hårfärg, som han måste ha använt till skägget. Inte konstigt att han såg så ung ut när vi hittade honom.

Vid väggen mellan badrummet och kontoret fanns en fristående garderob. Den var nästan två meter hög och hade två stora dörrar. Den innehöll flera uppsättningar med kläder, bland annat de långa skjortorna, säckiga byxorna och västarna som var vanliga i området.

Jag var chockad över hur prydligt allt var inlagt. Jämfört med vissa delar av huset, som såg ut som om de beboddes av lumpsamlare, såg garderoben ut att kunna klara en inspektion på marinkårens utbildningsläger. Alla t-

shirts var vikta och låg i en hög i ena hörnet. Hans kläder hängde prydligt på galgar.

Det här skulle kunna vara min garderob, tänkte jag.

Jag drog ner ett par skjortor och en väst och stoppade dem i min kasse. Jag visste att vi främst skulle samla in elektronik, men eftersom det inte fanns mycket sådant i rummet tog jag med sådana här saker istället. Jag drog ut lådorna längst ner och letade igenom hans saker efter något användbart. Det verkade som om hans rum mest var till för att sova i.

Innan jag gick märkte jag att det satt en hylla ovanför dörren. Det var precis ovanför platsen där han stod när vi kom upp på plan tre. Jag kände med handen och hittade två vapen, som visade sig vara en AK-47:a och en Makarov-pistol i ett hölster. Jag tog ner vapnen, drog ut magasinen och kollade patronläget.

De var båda tomma.

Han hade inte ens förberett ett försvar. Han hade inte tänkt slåss. Han hade sagt åt sina följeslagare under årtionden att bära självmordsvästar och flyga plan in i byggnader men plockade inte ens upp sitt eget vapen. Under alla mina uppdrag hade jag regelbundet sett det här fenomenet. Ju högre upp i näringskedjan individen var, desto fegare var han. Ledarna ville inte slåss. Det var alltid de unga och lättpåverkade som drog på sig sprängladdningarna och sprängde sig själva i luften.

Bin Ladin visste att vi kom när han hörde helikoptern. Jag hade mer respekt för Ahmed al-Kuwaiti i gästhuset eftersom han åtminstone hade försökt försvara sig själv och sin familj. Usama bin Ladin hade längre förberedelsetid än de andra, men han gjorde ändå inget. Trodde han ens på sitt eget budskap? Var han redo att slåss i det krig som han uppmanade till? Jag tror inte det. Annars hade han åtminstone tagit sitt vapen och stått upp för det han trodde på. Det är inte ärofullt att skicka människor i döden för något man inte ens vill slåss för själv.

På radion hörde jag uppdateringar från säkerhetsstyrkan.

Ali och de fyra SEAL-soldaterna hade tillbringat större delen av uppdraget längs vägen nordost om området, i syfte att säkra det. Efter att de hade landsatts hade två soldater och Cairo, stridshunden, patrullerat runt området.

Sedan väntade de och höll utkik efter nyfikna som kom för att se vad som hände. De boende hörde helikoptrarna, explosionerna och skottlossningen.

Ett par små grupper kom för att se vad som var på gång.

– Gå tillbaka inomhus, sa Ali på pashto. Vi håller på med en säkerhetsövning.

Lyckligtvis lydde pakistanierna och gick hem. Ett par la upp meddelanden på Twitter om helikoptrar och ljud.

Tiden började rinna ut.

Mike ropade ut tidskoder för att informera oss om hur mycket tid vi hade kvar. Vi hade varit på området i nästan trettio minuter. Varje gång han ropade ut tiden bad mina gruppkamrater på plan två om mer tid.

– Vi behöver tio minuter till, sa en SEAL på plan två. Vi är inte ens halvfärdiga.

Mike bara upprepade tiden lugnt. Uppdraget var en balansgång. Vi ville alla se till att inget viktigt blev kvar, men helikoptrarna började få ont om bränsle och det fanns ingen tid att spela med.

– Upphör, fem minuter, sa Mike till slut. Det betydde att man skulle släppa allt man höll på med och ta sig till landningszonen inom fem minuter.

Jag var färdig på plan tre och började ta mig mot dörren. Det kändes som om jag lämnade något ogjort. Vi ville ta med oss allt underrättelsematerial vi kunde hitta. Det var fortfarande så mycket kvar att göra. Vi var tvungna att inse att vi lämnade vissa delar ogenomsökta, därefter var vi tvungna att slå det ur tankarna. Vi visste vad det innebar att få slut på bränsle eller att stanna kvar på målområdet för länge. Det skulle ge den lokala polisen eller militären tid att reagera. Vi hade fått vad vi kom dit för: bin Ladin. Det var dags att dra medan vi kunde.

– Hallå, samla ihop kvinnorna och barnen och få ut dem från området, sa Mike på radion.

Jag hörde Will försöka få med kvinnorna och barnen ut. Vi ville inte att de skulle vara i närheten av helikoptern när den sprängdes. Men det var som att försöka valla katter, och Will kom ingenvart. Kvinnorna grät fortfarande, och barnen antingen grät eller satt apatiska. Ingen ville röra på sig.

Jag hade inte tid att hjälpa till. Jag var tvungen att gå tillbaka till C-området. Jag följde blodspåret efter bin Ladins kropp. Den hade lämnat ett halkigt spår hela vägen ner till första våningen, där Walt hade lagt kroppen i en liksäck. När jag gick nerför trapporna såg jag var de hade dragit kroppen över Khalids kropp. Sonens vita t-shirt var fläckad med faderns blod.

Jag gick mot C1. De andra hade fixat foton och dna av al-Kuwaiti. När jag kom dit satt hans fru och barn i hörnet av innergården. Jag försökte få upp dem på fötter när Mikes viktiga anrop kom på radion.

– Killar, sa han. Släpp vad ni håller på med och dra er tillbaka till landningszonen.

Black Hawk-helikoptern och CH-47:an hade lite bränsle kvar och var på väg för att plocka upp oss. Jag viftade med armarna och fick al-Kuwaitis familj att gå in i gästhuset. Jag visste att laddningarna på helikoptern snart skulle detonera i närheten. Det skulle bli en ordentlig detonation, men gästhuset var tillräckligt långt borta. De skulle vara i säkerhet om de stannade därinne.

När vi kom in försökte jag med hjälp av gester och ljud förklara för dem att det skulle komma en stor explosion.

– Stanna här, sa jag på engelska.

Jag har ingen aning om ifall de faktiskt förstod. Jag backade ut ur rummet och stängde dörren efter mig.

Jag skyndade mig längs den slitna uppfarten. Jag såg Teddy och de andra i helikopterbesättningen stå tillsammans med Mike. De såg lustiga ut i sina stora flyghjälmar och ACU-uniformer, nästan vilsna, som om de vantrivdes med att vara på marken.

Jag tittade på Mike när jag gick förbi.

– Kvinnorna och barnen är i C1, sa jag. Det finns ingen chans att jag kan flytta på dem.

SEAL-soldaterna från plan två strömmade ut ur byggnaden. Det såg ut som ett zigenarläger, eller som tomtens verkstad dagen före julafton. Killarna hade nätkassar hängande över axlarna, så fulla med grejer att soldaterna knappt kunde springa. Jag såg en SEAL-soldat bära en dator i ena handen och en överfylld gymväska i skinn i den andra. SEAL-soldaterna på plan två hade samlat så mycket material att de medhavda kassarna hade tagit slut och de hade börjat fylla väskor de hittade i huset. De bar med sig 50-talsportföljer som om de var på väg till kontoret och billiga Adidasväskor som om de var på väg hem från gymmet.

Utanför porten svängde jag till höger och sprang mot resten av killarna som började gruppera sig efter vilken helikopter de skulle med. Min grupp skulle evakuera i den Black Hawk som återstod eftersom vi hade kroppen. Denna mindre och mer manövrerbara helikopter löpte mindre risk att bli

nedskjuten. CH-47:an skulle plocka upp killarna från Chalk Two och Teddy och hans besättning från den kraschade Black Hawk-helikoptern.

Ljusen var tända i husen runt omkring oss. Jag såg flera huvuden titta ut genom fönstren och betrakta oss. Ali skrek på pashto att de skulle gå in igen. Vi började räkna in oss. Jag såg inte till Will.

– Var är Will? sa jag när jag gick längs kön.

– Han höll på med barnen och kvinnorna när jag gick, sa Walt, som stod bredvid kroppen redo att lasta in den i helikoptern.

Jag var på väg att ropa på radion efter hans position när jag såg Will komma springande ut från området. Han var siste man.

Jag ställde mig intill Walt vid liksäcken och såg Black Hawk-helikoptern närma sig ovanför det infraröda strobljuset på fältet. När helikoptern gick ner böjde jag på huvudet för att skydda ögonen från molnet av damm och skräp som rotorerna drog upp. När molnet passerat plockade vi upp kroppen och sprang mot den väntande helikoptern. Det här var vår hemtransport, och vi ville inte missa den.

Fältet hade nyligen plöjts, och vi snubblade fram över jordhögarna bärande på den nästan två meter långa kroppen. Det var ett tiotal meter till helikoptern. Vi såg ut som stapplande fyllon.

Vikten var inte lätt för någon av oss att bära, men Will kunde knappt hålla sig upprätt. Eftersom han bara var 180 cm lång var hans steg mycket kortare än de andras.

Då och då föll han över jordhögarna. Med svordomar sprutande ur munnen hoppade han upp igen och fortsatte.

Vi skyndade in under de snurrande rotorerna, kastade in kroppen i helikoptern och klättrade snabbt efter. Jag fann en plats vid piloternas ryggstöd. Efter spurten var vi utmattade. Jag andades häftigt för att få i mig luft.

Jävlar, vi kommer att klara det här, tänkte jag.

När vi inte lyfte omedelbart blev jag nervös. I Afghanistan lyfte helikoptrarna i princip medan den sista kängan fortfarande var kvar på marken. Ju längre vi väntade, desto mer förberedde jag mig på att ett granatgevär skulle slita sönder dörren.

Kör, kör, kör, tänkte jag. Kom igen, kör. KÖR!

Men Black Hawk-helikoptern väntade och drog till och med ner på gasen. Piloterna ville inte lyfta innan CH-47:an hade anlänt. Helikoptrar gillar att

flyga i par. Laddningarna på den kraschade helikoptern skulle sprängas om bara några sekunder. SEAL-soldaten och ammunitionsröjaren hade satt laddningarna på fem minuters tidsutlösning. Det hade räckt om vi hade kunnat följa tidsplanen.

Men vi var försenade. Just nu låg vi åtta minuter efter vår planerade sluttid. Vi hade lagt till tio extraminuter, men de höll på att ta slut de med.

Vi antog att polisen och den pakistanska militären var på väg för att undersöka vad som hade hänt. Vi var en invaderande militär styrka som hade gått in på deras territorium. Jag såg uttrycket i Toms ansikte. Han låg på helikopterns radio och försökte ta reda på vad som hände. Han ville att piloterna skulle skynda på och lyfta.

– Kom igen, sa han till slut. Vi måste lyfta nu!

Mindre än en minut återstod innan laddningarna på den kraschade helikoptern skulle sprängas. SEAL-soldaten som hade satt fast dem sprang fram till Jay och grabbade tag i honom. De var fortfarande i landningszonen och väntade på att CH-47:an skulle komma. Jay hade varit så fokuserad på att få in helikoptrarna säkert att han inte hade hört att någon ropade hans namn.

– Skicka tillbaka 47:an, skrek SEAL-soldaten till Jay. Du måste få undan alla fåglar från närområdet, laddningen kommer att detonera inom trettio sekunder.

Jay började ropa ut på radion. Han visste att explosionen skulle kunna krascha CH-47:an och att vrakrester skulle förstöra Black Hawk-helikoptern.

Jag hörde rotorerna köra igång, och Black Hawk-helikoptern lyfte snabbt upp i skyn. Den svängde nordost och fick upp farten. Några sekunder efter takeoff såg jag en ljusblixt. Explosionen lyste upp kabinen en sekund innan det blev mörkt igen.

CH-47:an flög söder om målet och landade efter att laddningen exploderat. De återstående SEAL-soldaterna och besättningen lastade helikoptern. Eftersom de hade använt så mycket bränsle medan de väntade hade CH-47:an inga reserver. Och med vikten av de extra SEAL-soldaterna ombord hade de precis tillräckligt med bränsle för att ta sig tillbaka till basen i Jalalabad.

Jag slöt ögonen och tog ett djupt andetag. Kabinen var mörk. Det enda ljuset kom från instrumentpanelen i cockpit, och från mitt håll syntes ett par

av mätarna, bland annat bränslemätaren.

Precis när jag började slappna av såg jag att bränslemätaren blinkade rött. Jag är ingen pilot, men jag kunde tillräckligt för att veta att blinkande röda ljus aldrig är ett gott tecken.

Kapitel 17: Evakuering

Jag tittade in i cockpit då och då för att kolla på det röda ljuset på bränslemätaren.

Från genomgångarna före uppdraget mindes jag att det bara skulle ta tio minuter att nå FARP-punkten. Jag kände helikoptern luta och göra en vid sväng, som om vi roterade i vatten runt ett avlopp. Vi verkade flyga i cirkel ovanför ett särskilt område. Befälhavarna ombord stod vid dörrarna och tittade ner på marken genom fönstren. I ögonvrån såg jag hur den röda blinkande linjen på bränslemätaren blev allt mindre.

Återigen var det helt fullt i kabinen. Tom satt bredvid mig. Walt var tvungen att sitta på bin Ladins kropp, som låg vid mina fötter i mitten av kabinen.

Direkt efter takeoff började mina ben somna och jag försökte vicka på tårna för att hålla igång blodcirkulationen. Jag visste att i det stora hela var vår del av nattens jobb snart över. Men vi kunde inte slappna av innan vi hade fått bränsle och var över gränsen.

Jag vände mig mot den mörka kabinen igen och tvingade bort problemet ur mina tankar. Vi var alla den sortens killar som gillar att ha kontroll. För trettioåtta minuter sedan var allt jag önskade att få slänga ut repet ur helikoptern, glida ner utmed det och storma området. Nu, med den delen av uppdraget avklarad, var jag återigen fast i en helikopter utan att kunna göra något.

Vad hjälpte det att oroa sig över bränslet? Jag var inte pilot. De röda blinkande ljusen kunde lika gärna vara julbelysning.

Helikoptern flög ytterligare ett varv innan den lutade kraftigt och hovrande sänkte sig. Befälhavaren ombord slet upp dörren och jag kunde äntligen se den mörka siluetten av en CH-47:a femtio meter bort.

Några av SEAL-soldaterna från det andra kompaniet befann sig i det midjehöga gräset. När vi tog mark stod de på ett knä och tittade bort från helikoptern, samtidigt som de skannade av himlen efter pakistansk militär eller polis. Luftströmmen piskade gräset runt dem.

Ett par tankkillar från armén, med skyddsglasögon för att skydda ögonen från flygande skräp, drog fram en slang till Black Hawk-helikoptern. Medan rotorerna fortsatte att snurra anslöt de slangen till bränsletanken.

– De vill att fyra, fem av oss ska hoppa av och åka med fyrtiosjuan för att minska vikten, skrek Tom för att överrösta ljudet från helikoptern.

Med den extra vikten från kroppen och en full bränsletank behövde vi minska lasten. Piloterna ville vara på den säkra sidan. Ett par killar hoppade av, däribland Charlie.

I Abbottabad hade explosionen på målområdet uppmärksammats av den pakistanska militären. Utan vår vetskap hade de landat alla sina flygfarkoster för inventering. När alla hade räknats in, fick de fram två F-16-attackplan beväpnade med 30 mm-kanoner och jaktrobotar. Pakistan har alltid upprätthållit en hög beredskap mot Indien. Större delen av landets luftförsvar är riktat österut mot det hotet. Jetplanen lyfte nu mot området runt Abbottabad.

Jag satt i helikoptern och kollade klockan. Jag var otålig och ville komma tillbaka till Jalalabad. Det ville vi alla, men jag förstod att tankkillarna hade ett jobb att utföra, precis som vi. Om jag försökte hjälpa till skulle jag bara vara i vägen. Och just nu krävdes det att tankkillarna fick upp helikoptern i luften igen för att det här uppdraget skulle bli en framgång.

Den ensamma CH-47:an som hade fått med sig ett par killar från Chalk Two var långt borta när jetplanen anlände till målområdet. Jag såg på när tankkillarna kopplade bort slangarna från vår helikopter och drog tillbaka dem till CH-47:an. Rotorerna började snurra medan tankkillarna rullade upp slangen på rampen. Säkerhetsstyrkan drog sig tillbaka från gräset och gick ombord.

Båda helikoptrarna lyfte och styrde västerut mot Afghanistan. Inga fler blinkande ljus. Allt vi behövde göra nu var att komma över gränsen.

Jag tittade på min klocka igen. Det hade tagit oss tjugo minuter att tanka. I mitt huvud kunde jag se pakistanska jetplan jaga oss. Jag visste det inte då, men F-16-planen cirklade samtidigt runt Abbottabad innan de utvidgade sin sökning.

Jag tänkte på häftet om Pakistans luftförsvar. Det fanns inte en chans att de inte visste att vi hade varit där. Jag hoppades bara att vi hade ett tillräckligt stort försprång.

För första gången sedan vi fick tiominuterssignalen före inbrytningen kunde jag ta av mig hjälmen. Jag drog handen genom mitt toviga, svettiga hår, och slog bort alla tankar på jetplan och jaktrobotar. Vi hade omkring fyrtiofem minuter kvar till Jalalabad, och jag ville inte bara sitta och oroa mig. Jag blev tacksam när Tom gav oss något att göra.

– Vi visiterar kroppen igen för att kontrollera att vi inte missade något.

Walt vältrade sig av bin Ladins bröstkorg och satte på sig ett par gummihandskar. Jag drog ner dragkedjan och blottade kroppen. Walt började känna längs med kroppens sidor och rygg. Sedan kollade vi i byxfickorna. Vi letade efter skräp, kanske papperslappar med telefonnummer eller annan information.

Medan Walt visiterade kroppen märkte jag att befälhavarna ombord försökte få en titt på den. De tittade först ut genom rutan på dörrarna och kastade sedan en blick över axeln mot kroppen. Jag vinkade fram dem och lyste med en röd lampa över bin Ladins ansikte.

Deras ansikten sken upp. De fortsatte att le. Jag såg att båda kände sig stolta över att vara med på det här uppdraget. Vi hade övat med dem redan under de första dagarna i North Carolina. Utan de här killarna hade det inte funnits något uppdrag. De hade lett oss säkert genom det pakistanska luftförsvaret och var nu bara några minuter från att lyckas transportera hem oss. När jag såg deras miner fick jag en första känsla av att det här skulle bli större än vi hade trott.

Walt hittade inget. Han stängde säcken och satte sig på bin Ladins bröst igen.

Jag slöt ögonen och började bearbeta det som hade hänt. För lite mer än en timme sedan hade jag trott att vi alla skulle dö i en helikopterkrasch. Det var lustigt, jag hade tagit mer illa vid mig av kraschen än av beskjutningen vid dörren. Jag hade blivit beskjuten tidigare, men kraschen var min första. Det hade känts som om allt skedde i slow motion. Jag hade haft tid att tänka på det. Jag kände ett tryck i bröstet när jag tänkte på fallet. Jag såg marken komma störtande mot oss.

Jag hade inte haft någon kontroll, och det var det som skrämde mig mest.

En del av mig kände det som om vi hade misslyckats, trots kroppen som låg vid våra fötter. Vi hade inte kunnat få med oss så mycket underrättelsematerial som vi hade velat. I hallen på plan två hade högar med lådor lämnats orörda. Vanligtvis gjorde vi ett bättre jobb, men tiden rann

helt enkelt ut. Vi var perfektionister, och trots att resten av operationen gick smidigt efter kraschen, var SSE inte uppfyllda.

Vi var alltid våra egna hårdaste kritiker.

Radion skrek till i örat och väckte mig ur min slummer.

– Vi är tillbaka i afghanskt luftrum, sa Tom.

Jag fick senare reda på att vi hade ett gott försprång och att jetplanen aldrig var i närheten av att komma ifatt oss.

Femton minuter därefter såg jag ringen av starkt ljus från Jalalabad. Det var något jag hade upplevt hundratals gånger, och den här gången kändes inte annorlunda. Jag visste att vi hade klarat oss och att vi skulle vara i säkerhet på marken om några minuter.

Helikoptern landade en bit från hangaren. Det trygga ljuset från lamporna var tänt, och en vit Toyota Hilux pickup väntade på oss.

När vi klättrade ut ur helikoptern såg jag tre jägarsoldater komma ut ur bilen för att hämta kroppen. De hade fått i uppgift att föra den från J-bad till Bagram.

Soldaterna leddes av en förvaltare som jag hade arbetat tillsammans med på mitt senaste uppdrag. Han var fortfarande i landet eftersom jag hade åkt hem en månad tidigare. Vi hade sprungit på varandra i matsalen ett par gånger före uppdraget. Han rörde inte en min. Vi hade ömsesidig respekt för varandra.

Men när de närmade sig kabinen för att ta kroppen viftade vi bort dem. Det här var vårt uppdrag.

– I helvete heller, morrade Walt. Vi ordnar det.

Vi hade åkt hela vägen till Pakistan för att få tag i honom. Vi behövde avsluta det också.

Jag tog tag i ett handtag på liksäcken och vi bar den till bilens flak. Jag hoppade upp på bakluckan och satt med ryggen framåt. Jag såg allihop hoppa ur CH-47:an och ett ögonblick kändes det som om en tung vikt hade lyfts från mina axlar. Alla hade kommit hem oskadda.

När vi körde iväg tog förvaltaren tag i min axel. När jag tittade upp såg jag ett mynt från 75th Ranger Regiment i hans hand.

– Du kommer att vara min sons hjälte hela livet, sa han. Gratulerar.

Jag nickade. Jag var bara glad över att alla var vid liv och i säkerhet. Vi hade inte tid att tänka på berömmelse.

Kapitel 18: Bekräftelse

Jag såg amiral McRaven en bit in i hangaren.

Han stod för sig själv bredvid en dörr, med händerna i fickorna. Han måste ha lämnat Joint Operations Center så snart han hörde att vi hade flugit över gränsen.

Vår bil stannade precis utanför hangaren och han kom fram till flaket och ställde sig vid bakluckan. Han verkade angelägen att se kroppen.

– Visa honom, sa McRaven.

– Okej, sir, sa jag och gled ner från bakluckan.

Jag tog tag i ändan av liksäcken och drog ner den från flaket. Den landade på betonggolvet som en död fisk. Jag böjde mig fram och öppnade säcken. Nästan all färg hade försvunnit från ansiktet och hans hud var blek och gråaktig. Kroppen var mjuk och koagulerat blod hade samlats i botten av säcken.

– Här är din kille, sa jag.

McRaven var klädd i en barkbrun kamouflageuniform. Han lutade sig över bin Ladin medan jag drog skägget åt sidorna så att amiralen kunde se hans profil.

– Han har tydligen precis färgat skägget, sa jag. Han ser inte alls så gammal ut som jag förväntade mig.

Jag ställde mig upp och backade undan medan de andra samlades runt kroppen. Många av killarna från den andra helikoptern hade inte sett honom än. Efter en stund var det en folksamling runt McRaven, som hade ställt sig på knä för att se bättre.

– Han borde vara runt 1,95 lång, sa McRaven och tittade ut över klungan.

Han pekade på någon.

– Hur lång är du?

En av SEAL-soldaterna svarade.

– 1,95, sa han.

– Skulle du kunna lägga dig ner bredvid honom? sa McRaven.

Efter att ha dubbelkollat – han trodde väl att McRaven bara drev med honom – la sig SEAL-soldaten på golvet bredvid liksäcken medan McRaven jämförde måtten.

– Okej. Okej, sa han. Ställ dig upp igen.

Mätningen var mest ett skämt. Men bin Ladin såg inte ut som vi hade föreställt oss. Jag är säker på att McRaven tänkte samma sak som jag hade gjort på plan tre.

I utkanten av klungan stod Jen. Hon såg blek och stressad ut i hangarens starka ljus. Det kom fortfarande in killar i hangaren och hon fick plötsligt syn på Ali. Han log mot henne och hon började gråta. Några av SEAL-soldaterna la sina armar runt henne och ledde henne fram för att hon skulle kunna se kroppen, vilket förvånade mig.

Några dagar tidigare hade Jen sagt till mig i matsalen att hon inte ville se bin Ladins kropp.

– Jag är inte intresserad av att se den, sa hon till mig. Det står inget i min arbetsbeskrivning om att jag måste titta på döda kroppar.

Jag är säker på att hon ville visa sig kaxig. Hon behövde inte få skit under naglarna på jobbet. Hon hade dyra, högklackade skor och behövde aldrig bära döda till väntande helikoptrar. Hon hade vunnit över bin Ladin på en intellektuell nivå.

– Om vi lyckas med det här, hade jag sagt till henne i matsalen, så måste du se kroppen.

Jen stannade till i utkanten av klungan. Hon sa inget, men jag förstod på hennes reaktion att hon kunde se bin Ladins kropp där den låg på golvet. Tårar rann nerför hennes kinder, och jag förstod att det tog ett tag för Jen att ta in det här. Hon hade ägnat ett halvt årtionde åt att jaga den här mannen. Och nu låg han framför hennes fötter.

Det var lättare för oss.

Vi såg döda kroppar hela tiden. Det var något som vi levde med, och vi la ingen tid på att fundera kring det när vi var färdiga. Vi var inga avtrubbade krigshetsare, men om man har sett en död kropp har man sett alla.

Folk på Jens nivå behövde aldrig ha någonting att göra med blodet. Så det måste ha varit uppskakande för henne att se bin Ladins kropp på golvet.

Jag lämnade folksamlingen och gick till bilen. Jag lutade mig mot den medan jag la mitt gevär på bakluckan och stoppade ner handskarna i en av

benfickorna. De flesta av killarna var tillbaka nu och på väg in i hangaren. Stämningen var uppsluppen.

Teddy var en av de sista som kom. Jag såg på hans ansiktsuttryck att han var arg och möjligen aningen generad för att helikoptern hade störtat. Jag mötte honom på väg in och gav honom en hård björnkram.

– Teddy, sa jag. Du är en klippa.

Han gav mig ett förläget leende och försökte ta sig ur min omfamning.

– Allvarligt, sa jag.

Faktum var att han räddade uppdraget genom att kraschlanda som han gjorde. Alla var intresserade av vem som tryckte på avtryckaren, men det var mycket svårare att landa en störtande helikopter än att fyra av ett skott. En felaktig rörelse och vi skulle allihop ha legat i en hög med vrakdelar på innergården. Teddy räddade livet på oss.

– Bra jobbat, sa Walt och skakade min hand, för att sedan krama mig.

Därefter gick vi runt och gratulerade varandra. Folk kom fortfarande in i hangaren. Jag kommer inte ihåg vilka jag pratade med men minns tydligt hur det kändes att vara tillbaka.

Det tog inte lång tid innan skitsnacket började.

– Spränga huset? Seriöst? hörde jag Charlie säga till ammunitionsröjaren.

Till slut samlades vi för att ta ett par bilder. Vi var en stor grupp. När bilderna var tagna gick vi genast in i arbetsläge igen. Vi hade haft vårt lilla roliga och det var dags att ta sig till Bagram för att lämna in underrättelsematerialet.

Jägarsoldater hade redan packat in kroppen och var på väg till Bagram. Vi skulle följa efter i ett annat plan. Medan vi väntade packade vi alla våra grejer och spände fast dem i golvet på C-130:n. Vi hade utrustningen på oss och vapnen framme när vi gick ombord på planet. Det fanns bara ett par säten, så jag hittade en plats längre fram i planet där jag kunde sätta mig.

Jen satt på golvet en bit bort och snyftade. Hon kramade om sina ben i fosterställning. Jag skymtade hennes ögon i det röda ljuset i kabinen. De var rödgråtna och hon verkade stirra ut i tomma intet. Jag gick fram och knackade henne på axeln.

– Du, det var hundra procent! sa jag och böjde mig framåt så att hon kunde höra mig i dånet från motorerna.

Hon tittade på mig som genom ett töcken.

– På riktigt, sa jag. Det var hundra procent.

Den här gången nickade hon och började gråta igen. Jag tog mig tillbaka till min plats på golvet då flygbesättningen släckte ljuset i kabinen. Några minuter senare var vi i luften och på väg mot Bagram. Större delen av den fyrtiofem minuter långa flygningen halvsov jag. Jag sov inte på riktigt, men vilade mig. Jag visste att jag hade flera timmars arbete kvar.

C-130:n släppte av oss vid en hangar längs med plattan. Inne i den stod en hel kader av specialister från FBI och CIA, redo att hjälpa oss gå igenom alla papper, usb-minnen och datorer vi hade tagit med oss från målområdet. När vi gick in i hangaren blev jag förvånad över att se att analytikerna stod vid var sitt bord med händerna bakom ryggen som i en militärparad.

I ett hörn stod en ring av bord med plastbyttor fulla med mat. Högar med kycklingbitar och pommes frites. En stor kaffebryggare pumpade ut kopp efter kopp med vidrigt kaffe. Det var minst sju timmar sedan vi åt frukost, men ingen rörde maten. Vi hade ett jobb att göra först.

Innanför dörren började vi lasta av vår utrustning. När jag drog av mig packningen kände jag en plötslig smärta i axeln. Det var ingen skarp smärta, utan mer en gnagande och stum känsla. Jag försökte pressa fram axeln för att kunna se, men jag såg inget blod.

– Du, Walt, är det något på min axel? frågade jag.

Han höll också på att ta av sig sin utrustning.

– Det verkar inte vara något allvarligt, sa han. Det ser ut som om du har fått lite splitter. Inte så illa att du behöver sys.

Jag inspekterade min utrustning. När jag tog tag i bultsaxen på ryggen kände jag en metallbit tränga in i fingret. Jag höll upp bultsaxen och såg en rejäl splitterbit inbäddad i handtaget.

Från en kula, tänkte jag.

När al-Kuwaiti öppnade eld måste något fragment från skottsalvan träffat mig innan jag besvarade elden. Bultsaxen satt högt upp på ryggen, så handtaget var bara en decimeter från mitt huvud. Jag hade haft en jävla tur som inte träffats av splitter i nacken.

Efter en kort genomgång av uppdraget började vi lasta av alla saker vi tagit från huset. Vi hade fått inpräntat i oss ända sedan BUD/S att först ta hand om grupputrustningen, sedan avdelningsutrustningen och därefter den personliga utrustningen.

Vi delade in borden i grupper efter rummen på målområdet. Jag tog alla mina kassar till bordet för huvudbyggnaden, plan tre, rum A. Jag öppnade nätkassen och började lägga upp sakerna jag tagit med mig. Jag staplade banden jag tagit från hans byrå och la upp pistolen och geväret på bordet.

Vi ritade upp en karta över området på en vit tavla, och sedan våningsdiagram för huvudbyggnaden och gästhuset. Jag tog min kamera till ett ställe där en av SEAL-soldaterna hjälpte en CIA-analytiker att föra över alla bilder från våra digitalkameror.

– Hur ser bilderna ut hittills? frågade jag när jag lämnade över min kamera.

– Bra så här långt, sa han.

När bilderna på bin Ladins kropp visades på skärmen andades jag ut. Eftersom vi hade kroppen spelade bilderna ingen viktig roll längre. Men jag insåg att om jag hade sabbat bilderna, så skulle jag aldrig få någon ro från Charlie och Walt.

– Är det ok? frågade jag.

– Det ser bra ut, sa analytikern. Precis vad vi behöver.

Jag hade ingen aning om ifall bilderna skulle offentliggöras eller inte, och ärligt talat brydde jag mig inte. Beslutet låg långt över min nivå och utanför min kontroll. Jag hörde killarna prata med CIA-analytikerna om sakerna de hade samlat ihop.

– Alltså, vi ber så mycket om ursäkt, sa en av mina gruppkamrater som sökte genom plan två. Det fanns så mycket mer. Vi hade inte tillräckligt med tid. Vi kunde ha gjort det bättre.

CIA-analytikern nästan skrattade när han hörde min kamrat.

– Det är okej, sa han. Oroa dig inte. Titta på allt det här. Det här kommer ta månader att gå igenom. Vi har mer här än vi fått de senaste tio åren.

Inlämningen av materialet tog mer än två timmar. Längst fram i hangaren, runt tio meter från borden, såg jag FBI:s dna-specialist ta prover från bin Ladins kropp. Så snart han var färdig eskorterade jägarsoldater kroppen till USS *Carl Vinson* för begravning.

Efter att ha genomfört SSE började jag packa upp min personliga utrustning. Jag kontrollerade och säkrade mitt vapen, stängde av optiken och packade in det i dess låda. Jag la upp min väst på bordet och tog av oanvända granater och sprängladdningar. Det fanns ingen anledning att ta med dem hem.

Jag var precis färdig när Jen och Ali kom förbi. De skulle flyga tillbaka till USA om bara några minuter. Flygvapnet hade ett tomt C-17-plan som väntade på att flyga hem dem.

Hon gav mig en kram.

– Jag vet inte när jag kommer att träffa alla er igen, sa hon och fortsatte gå mot dörren med Ali. Ta det försiktigt.

Hon hade månader av arbete framför sig, med att gå igenom underrättelsematerialet från räden, och skulle vara fullt sysselsatt med det. Men till skillnad från oss hade den här jakten varit hennes liv. Hon såg både lättad och utmattad ut när hon gick därifrån. Hon hade ägnat större delen av det senaste decenniet åt att hitta honom, och jag tror inte det var enkelt för henne att gå vidare.

När den mesta utrustningen var färdigpackad började killarna ta för sig av den kalla maten. Vi gick mot storbilds-tv:n som hade satts upp längst in i hangaren. President Obama skulle snart tala. Alla stannade till och samlades kring tv:n.

Ryktet gick att JSOC hade gått igenom talet för att se till att detaljerna från uppdraget hölls hemliga. Ingen tvivlade på att detaljer skulle läcka ut så småningom, men just nu hoppades vi att president Obama skulle kunna hålla dem hemliga ett tag.

– Jag ger det en vecka innan de säger att SEAL var inblandade, sa jag till Walt.

– Fan, jag ger det inte en dag, svarade han.

Runt 21.45 amerikansk tid meddelade Vita huset att Obama skulle tala till nationen. 22.30 började de första läckorna om bin Ladin komma ut. En underrättelseofficer i flottan, Keith Urbahn, sades ha rapporterat först om nyheten på Twitter. Kort därpå rapporterade alla större tidningar och tv-stationer att bin Ladin var död.

23.35 framträdde president Obama i tv. Han gick genom en lång korridor och ställde sig bakom podiet. Med blicken fast riktad rakt in i kameran berättade han för världen vad vi hade gjort.

– God kväll. I kväll kan jag meddela det amerikanska folket och världen att USA har genomfört en operation som dödade Usama bin Ladin, al-Qaidas ledare, en terrorist som är ansvarig för mord på tusentals oskyldiga män, kvinnor och barn.

Vi lyssnade under tystnad.

Obama fortsatte med att tacka militären för att ha jagat al-Qaida och skyddat amerikanska medborgare.

– Vi har stoppat terroristattacker och förstärkt vårt lands försvar. I Afghanistan fick vi bort talibanregeringen, som hade gett bin Ladin och al-Qaida skydd och stöd. Världen runt har vi samarbetat med våra vänner och allierade för att tillfångata eller döda många al-Qaida-terrorister, bland annat flera som var ansvariga för attackerna den 11 september, sa Obama.

Presidenten betonade att han direkt efter att han blev vald hade sagt åt Leon Panetta att prioritera dödandet eller tillfångatagandet av bin Ladin och beskrev kortfattat hur vi fann honom. Den delen av talet var skickligt utformad och avslöjade inga detaljer som kunde göra skada.

– Idag har USA på mina order genomfört en riktad operation mot området i Abbottabad, Pakistan. En liten grupp av amerikaner utförde uppdraget med utomordentligt mod och duglighet, sa Obama.

– Inga amerikaner skadades. De undvek att skada civila. Efter en eldstrid dödade de Usama bin Ladin och tog hans kropp i beslag.

Vi var inga särskilt stora beundrare av Obama. Vi respekterade honom som överbefälhavare och för att han gett oss grönt ljus för uppdraget.

– Du vet väl att vi precis satte en amiralsstjärna på Jay, sa Walt under talet. Och vi såg precis till att få den här killen omvald.

– Tja, skulle du hellre ha låtit bli att göra det? sa jag.

Vi visste alla vad som gällde.

Vi var bara verktygen i deras verktygslåda, och när det går bra blir det belöning. De förstorar sin egen betydelse. Men det var rätt att göra det vi gjorde. Oavsett politiken som kom på köpet, var slutresultatet det vi alla önskade.

– McRaven kommer leda SOCOM inom ett år och antagligen bli chef för flottan en dag, sa jag.

Obama kallade uppdraget ”den mest betydelsefulla insatsen hittills i vårt lands strävan att besegra al-Qaida” och tackade oss för våra uppoffringar.

– Det amerikanska folket ser inte deras arbete och känner inte till deras namn, sa han.

Vi hade väntat oss att han skulle gå in på detaljer. Om han hade gjort det hade vi kunnat snacka skit om det. Men jag tyckte inte att hans tal var särskilt dåligt. Något av en antiklimax, kanske.

– Okej, nu får det räcka, sa jag till Walt. Vi går och letar rätt på lite mat, eller åtminstone en varm dusch.

Vi fick besked om att vi skulle flyga hem om några timmar. Jag hittade ryggsäcken med mina civila kläder och gick på en buss på väg mot JSOC-området. Vi beslöt att försöka hinna duscha innan vi åkte tillbaka till Virginia Beach.

Området hade ett par duschbaracker. Jag stod under den skållheta vattenstrålen och kände hur min kropp långsamt började slappna av.

Dessutom var jag hungrig.

DEVGRU upptar en liten sektion av JSOC-området. Där låg en verkstad för våra fordon. I princip höll de reda på alla bilar, motorcyklar, fyrhjulingar och jeepar. En SEAL ledde arbetet tillsammans med ett par Seabees och mekaniker.

Flyget blev försenat ett par timmar, så vi gjorde oss hemmastadda. Garagets verkstad var full av reservdelar, verktyg och fordon i olika stadier av reparation. Vi slog oss ner i ett litet samlingsrum. SEAL-soldaten som hade hand om verkstaden välkomnade oss med öppna armar.

– Vad vill ni ha? frågade han.

Området bestod av ett par byggnader och ett övertäckt område för fordonsflottan. De hade också en liten uteplats med en pizza-ugn i tegel och en stor gasolgrill. Walt gick runt på uteplatsen och bjöd på cigarrer ur en låda som NRA hade skickat till honom flera veckor tidigare för att hälsa honom välkommen hem från utlandsstationeringen. De hade ingen aning om att vi skulle röka dem för att fira uppdraget som dödade bin Ladin.

Alla var där utom Jay, Mike och Tom. Högkvarteret var fortfarande ute vid flygfältet och höll en genomgång med amiral McRaven.

Vi fick tid att sitta på uteplatsen och njuta av vårsolens värme. Seabees-killarna som bodde på området körde igång grillen för att laga till kött och hummer som de befriat från matsalen. Jag kände lukten av popcorn från kontoret och pizza från tegelugnen.

Jag låg och halvsov på uteplatsen när jag hörde någon ropa.

– Killar, ni kommer inte att tro det här. Det har redan kommit ut.

Vid en av datorerna satt gruppbefälet för säkerhetsstyrkan och läste nyhetssajterna. Det hade inte tagit mer än knappa fyra timmar förrän nyheterna rapporterade att det var SEAL som hade utfört uppdraget. Och snart sa de att det var SEAL från DEVGRU på Virginia Beach.

Uppdraget hade varit topphemligt i nästan en månad nu, men helt plötsligt var det överallt på nyheterna. Vi såg bilder från folksamlingarna som spontant stod utanför Vita huset, vid Ground Zero och Pentagon. På en basebollmatch i Major League började supportrar skandera ”U-S-A”. Vi tyckte att de såg så unga ut. Ungar i den åldern visste inte hur USA hade varit före den 11 september 2001.

Vi tittade på galenskapen på tv och jag kunde inte låta bli att undra vad mina vänner och min familj tänkte därhemma. Ingen visste att jag var i Afghanistan. Jag hade berättat för mina föräldrar att jag var bortrest på övning och att jag inte skulle ha med mig min mobil. Jag var säker på att alla nu ringde till mig för att kolla var jag var.

Det var varmt i solen där vi satt ute och åt. Nu när jag var mätt kände jag hur trött jag var. Bussen kom tillbaka ett par timmar senare för att ta oss till planet. Adrenalinet var borta och vi släpade oss ombord.

C-17-planet var tomt, bortsett från besättningen.

Våra containrar lastades först, sedan följde vi efter och rullade ut våra liggunderlag på golvet. Medan vi började lägga oss tillrätta såg jag befälhavarna från uppdraget prata med piloterna. Flygningar med C-17 kunde se ut hur som helst. Ibland fick man en sjyst besättning som lät en sova var man ville, medan andra var strikta och tvingade en att sitta i sätena.

När planets motorer värmde upp ropade befälhavaren på radion:

– Killar, vi stannar inte i Tyskland, så vi kommer att få bränsle från en luftburen tanker på vägen till USA, sa han. Ni kan sova ut.

De hade uppenbarligen förstått vilka som var deras passagerare och besättningen var sjyst nog att låta oss få lite välbehövlig sömn. Vanligtvis stannade vi i Tyskland för att tanka. Alla var glada för att besättningen var sjyst och att vi skulle flyga hela vägen. Vid det här laget hade vi varit vakna i nästan tjugofyra timmar. Det var tyst i planet under starten, och sedan bar det av västerut.

Vi var helt utmattade.

Mediahysterin vi hade sett på tv var uppskakande. Jag tror inte någon var förberedd på det. Men när jag sträckte ut mig på golvet i C-17-planet orkade jag inte bry mig. Min hjärna var tvungen att stänga av.

Jag tog två sömntabletter och sov innan vi lämnat det afghanska luftrummet.

Kapitel 19: Del av magin

Min telefon vibrerade, plingade, surrade och pep när den började ta emot en hel dags meddelanden.

Strax efter att vårt C-17 hade landat i Virginia Beach slog alla på sina mobiler, vilket resulterade i en kakofoni av ringsignaler. Jag la min telefon bredvid mig medan den poppade som ett majskorn.

Medan vi flög över Atlanten hade nyheten om räden dominerat både tv och webben. Reportrar invaderade Virginia Beach för att hitta livs levande SEAL-soldater att intervjua. Alla som satt på minsta gnutta information i Capitol Hill eller Pentagon i Washington läckte.

När min telefon hade tystnat började jag läsa meddelandena. Ingen hade någon aning om att jag hade varit med på räden. Men alla som visste att jag var SEAL hade kontaktat mig. Jag hade fått meddelanden från min familj och vänner från college jag inte hade träffat på flera år. Alla meddelanden hade samma innebörd:

– Hej, hur är läget? Jag tittar på nyheterna. Undrar bara om du är hemma.

Det var så hemligt att vi inte ens hade berättat för folk i vår egen enhet vart vi skulle. Men här hade jag mer än hundra mejl, femtio röstmeddelanden och tre dussin sms som undrade om jag råkade vara i Pakistan eller om jag visste vad som hände. Min familj ville bara veta om jag var hemma och i säkerhet.

Planet hade knappt stannat när dörren öppnades och den gamla befälhavaren för vårt kompani hoppade in. Han väntade på att ta befäl över DEVGRU. De hade senarelagt avlösningen till efter det här uppdraget, så han var inte med oss i Afghanistan. Han var ett av de bästa befälen jag någonsin haft. Alla killarna gillade honom eftersom han alltid stod på vår sida.

Medan vi plockade med våra ryggsäckar gick han runt och hälsade och kramade om alla. Han ville vara den förste att hälsa oss välkomna hem. Det här var det första tecknet på att vi skulle få ett större välkomnande än vi väntat oss.

Allt jag kunde höra när vi klev av planet var motordånet. Det var beckmörkt ute, och eftersom vi gick från en upplyst kabin ut i natten var det svårt att se. Det tog ett par sekunder för ögonen att vänja sig, men när de gjorde det såg jag runt tvåhundra av mina kamrater rada upp sig för att hälsa oss välkomna. Jag kunde se deras silhuetter medan jag gick mot de vita bussarna som skulle ta oss till basen. Det var en sträcka på femtio meter och jag tror jag skakade minst hundra händer.

Vi försökte alltid vara på plats och möta planet när kompanier kom tillbaka. Det slog mig att vem som helst av dem som stod i kö för att skaka hand med oss kunde ha varit i våra kläder. Vi råkade bara vara på rätt ställe vid rätt tidpunkt. Jag kände att jag hade haft tur.

Jag hade inte mer än någon sekund på mig att skrika hej eller mumla ett tack till den jag passerade. Vi var helt slut och aningen överväldigade när vi äntligen kom ombord på bussen.

Tack och lov fanns det varma pizzor och en kylväska full med öl som väntade på oss. Jag satte mig ner på ett säte. Jag höll ryggsäcken mellan benen och balanserade telefonen i knät medan jag åt och drack en öl. Jag tittade mig omkring i bussen. Alla hade blicken riktad mot telefonen och försökte skumma igenom sina meddelanden. Det var ungefär tjugofyra timmar sedan president Obama hade offentliggjort räden för nationen.

Först nu började allt sjunka in. Det var ganska häftigt. Det var den sortens uppdrag jag hade drömt om som liten pojke i Alaska. Det här var historiskt. Men lika snabbt som tankarna dök upp tvingade jag undan dem. Om man börjar tro på sin egen hajp är man förlorad.

Jag gick inte ens in när vi kom fram till basen. Vår utrustning och våra vapen var redan inlåsta. Det fanns ingen anledning att lasta ur allt, och vi hade lyckligtvis några dagar ledigt. Jag slängde in min civila ryggsäck i bilen och åkte hem. Jag ville inte ut och fira. Jag ville bara ta det lugnt. Välkomnandet hade varit tillräckligt överväldigande.

På vägen hem såg jag neonskylten till Taco Bells drive-in. Jag stannade alltid till för en bit mat på väg hem från att ha varit stationerad utomlands, oftast i Tyskland. Jag hade ätit här många gånger under åren. Jag körde in och beställde två krispiga tacos, en bönburrito och en mellanstor Pepsi.

I luckan stod en ung kille och serverade mig. Jag körde in på parkeringen och tog fram en taco, spred ut pappret i knät, droppade lite stark sås över den kalla, krispiga salladen och åt.

På radion hördes countrymusik. Mellan tuggorna resonerade jag med mig själv. Några dagar tidigare hade jag tryckt i mig mat i matsalen och försökt förtränga uppdraget. Nu åt jag Taco Bell på en parkeringsplats i mitt hemland och försökte fortfarande förtränga det.

Jag behövde vara ledig i några dagar.

Vi skämtade innan vi åkte från Bagram om att få lite ledig tid. Jag visste att resten av mitt kompani befann sig på havet utanför Virginia Beach och övade. Staben hade hyrt ett kryssningsskepp och fyllt det med folk. Det var en stor och dyr övning. Det lät alltid roligare än det faktiskt var. Helt säkert bestod det av att ligga och frysa i vattnet i flera timmar och försöka klättra upp utmed sidan på ett fartyg.

När jag hade ätit upp burriton rullade jag ihop pappret och kastade det i påsen. Jag tog en slurk av min dricka, la i en växel och körde hem.

Innan jag fick slappna av packade jag upp och tog en lång dusch.

Men jag var fortfarande uppe i varv. Jag hade nyss sovit i nitton timmar. Tv:n stod på och jag började zappa mellan nyhetskanalerna. Alla kanaler sände något som handlade om uppdraget. Det mesta var bara spekulationer.

De rapporterade att vi varit beskjutna i fyrtiofem minuter.

Sedan sa de att vi blivit beskjutna utanför porten.

Därefter att bin Ladin hade ett vapen och försökte försvara sig innan vi sköt honom.

Och självklart sa man också att bin Ladin under sina sista sekunder hade haft tid att se att det var amerikaner som hade kommit för att ta honom.

Räden beskrevs som en dålig actionfilm. Först tyckte jag att det var skoj, eftersom det var helt fel.

Men sedan började bilder från målområdet visas upp. Under flera veckor hade bilderna varit topphemliga, och nu fanns de överallt på nyheterna. Jag såg vraket efter vår helikopter. Sprängladdningarna hade förstört kroppen, men stjärten hade fallit ner och låg på marken utanför muren.

Reuters hade till och med bilder på kropparna vi hade lämnat. På skärmen visades bröderna al-Kuwaiti – inklusive Abrar, som Will och jag sköt genom dörren i gästhuset. En bild av platsen där bin Ladins kropp hade legat kom härnäst. Jag såg det torkade blodet på mattan.

Jag ansträngde mig för att ta in det.

Det var svårt för mig att hantera bilderna på tv:n. Bilderna tog sig in i den lilla delen av hjärnan där jag hade placerat hela upplevelsen. Jag hade

plötsligt ingen barriär mellan hemmet och jobbet. Jag hade alltid varit bra på att mentalt blockera ”jobbet” jag gjorde utomlands. När jag var hemma, var jag hemma. Att se de där bilderna var som en kortslutning och gav mig huvudvärk.

Jag sov inte så bra den natten. Trots att jag hade tagit ett par sömntabletter. Inte en chans att jag hade kunnat sova utan dem.

De följande två dagarna undvek jag att svara på samtal från vänner och familj. Min telefon slutade aldrig att ringa. Min familj undrade om jag var inblandad. Mina föräldrar visste att jag hade varit borta, men de visste inte var.

Innan jag åkte hade jag ringt dem och sagt att jag skulle på övning och att det inte skulle finnas mobiltäckning. Jag försökte alltid prata så vagt som möjligt med dem. Jag hade skickat ett vanligt sms till mina systrar för att berätta att jag älskade dem. Det var ingen varningsklocka för dem då, men när nyheten kom ut förstod mina systrar att jag höll på med något.

Dagen efter jag kom hem var jag på väg ut med soporna när en granne korsade gatan och kom fram och kramade om mig. Hon visste att jag var SEAL och att jag hade varit borta ett par dagar.

– Man vet aldrig riktigt vad ens grannar jobbar med, eller hur? sa hon leende och gick tillbaka till sitt hus.

Det var likadant för alla mina gruppkamrater. En kompis hann knappt in genom dörren förrän han fick sätta igång och byta blöjor.

– Jag kom hem och hon lämnade över ungen direkt, sa min kompis när vi hade börjat arbeta igen. Vi har just skjutit UBL. Skulle jag inte kunna få sätta mig ner och ta en öl?

Ytterligare en ägnade morgonen efter att vi återvänt med att klippa sin vildvuxna gräsmatta. Vi fick kanske kändisbehandling i media, men hemma var vi bara ett gäng frånvarande äkta män.

När vi var tillbaka i arbete två dagar senare kallade Jay oss till ett möte i det mötesrum där vi först hörde talas om uppdraget. Det fanns en oro på stabsnivå över läckorna om räden.

– Det är av största vikt att alla håller sig undan från medierna, sa Jay. Vi måste hålla en låg profil.

Jag blev helt paff. Vi hade hållit allt hemligt i flera veckor. Nu läckte Washington, men vi var de som blev uppläxade. Det kändes som om det

bara var en tidsfråga innan våra namn kom ut i nyheterna. Vi hade just dödat den mest eftersökte terroristen i världen. Det sista vi ville var att våra namn skulle förknippas med det. Vi ville bara glida tillbaka in i skuggorna och börja arbeta igen.

– Med det sagt, sa Jay, här är ert schema: ta en vecka ledigt.

– Men inte ledigt på riktigt, eller hur, sa Walt.

Jag hörde att några av de andra småskrattade.

– När börjar paraden? frågade jag.

– Byrån kommer ner om några dagar, sa Jay. Försvarsministern planerar också att besöka oss snart. Vi kommer att ge besked om schemat när vi har det. Njut av er ledighet.

Den här gången skrattade jag.

– Kom igen, alla vill få del av magin, sa Tom när vi gick ut från mötesrummet.

Uppdraget hade varken varit komplicerat eller svårt.

I veckor och månader efter uppdraget fortsatte information om räden att läcka, nu med fokus på gruppen. Det ledde till en viss oro för vår säkerhet. De flesta hade redan installerat larm hemma.

Vi var några som gav luft åt vår oro inför Jay och Mike på något som verkade vara ett veckomöte.

– Vad händer om våra namn läcker ut till medierna? frågade jag.

ABC News hade haft ett löjligt reportage om hur man kan identifiera en SEAL. Reportern Chris Cuomo hade sagt att den SEAL-soldat som skjutit bin Ladin antagligen var en vältränad vit man med skägg och långt hår. Sedan gjorde Cuomo samma sak som alla andra reportrar. Han letade rätt på en SEAL som ville prata om oss, i det här fallet grundaren av DEVGRU, Richard Marcinko.

– De har ben som gaseller, saknar midja och har en enorm överkropp. Dessutom något av en mental blockering som säger ”jag kommer inte att misslyckas”, berättade Marcinko för Cuomo.

Andra tecken sades vara förhårdnader på händerna efter vapenhantering, splitterskador från tidigare uppdrag och stora egon.

– De är i princip egoistiska individualister som samarbetar. De lär sig att lita på varandra. När de är uttråkade driver de med varandra för att fortsätta framåt. Annars hamnar de i trubbel, berättade Marcinko för ABC News.

Vi skrattade halvt ihjäl oss. Visst, han var grundaren av DEVGRU, men han hade hopplöst dålig koll på den moderna styrkan. Jag kände inte en enda SEAL som passade in på hans profil. Vi hade utvecklats och var något annat än egoister. Det fanns inte en soldat, sjöman, flygare eller marinsoldat inom specialförbanden som passade in på hans profil. Sådan var inte vår livssyn. Vi var lagspelare som alltid försökte göra det rätta.

Men vi var inte på mötet för att prata om läckor och säkerhetsproblem.

– Håll tyst om det här, för ingen vet om det än, sa Jay. Ni kommer att få träffa presidenten i Kentucky imorgon.

Uppvisningsparaden var redan i full gång, så vi hade väntat oss det här.

– Vi flyger dit i civila kläder och byter om till uniform innan vi träffar presidenten, sa Jay.

De entledigade oss och vi var färdiga för dagen. På väg till bilen surrade min telefon till.

Det var ett sms från min syster.

– Jag hörde att du ska träffa presidenten i morgon, skrev hon. Se till att du inte har shorts på dig, annars kan någon se dina gasellben och fatta att du är en SEAL.

Så långt räckte den hemligheten.

Morgonen därpå lämnade vi basen i den äldsta C-130:n jag någonsin sett. Den var nymålad, vilket dolde dess ålder på utsidan. Men inuti såg allt gammalt ut. Allt var blekt.

När vi gick uppför rampen var ingen särskilt imponerad. Vi var vana vid att flyga runt i betydligt nyare C-130- eller C-17-plan.

– Så gick det alltså med vår rockstjärnestatus, sa Charlie när han vek ihop sin nästan två meter långa kropp på ett orange nedfällbart säte. Jag antar att våra 15 minuter i rampljuset är över.

Men en plakett nära dörren berättade den sanna historien om planet. Det var ett av tre MV-130E Combat Talon I som användes under Operation Eagle Claw.

Det visade sig att en av befälhavarna hade hittat planet i ett bedrövligt skick och övertalat en flygvapengeneral att låta renovera det och återföra det till flottan. Det var på sätt och vis passande att vi flög till Kentucky för att träffa presidenten i det planet. Det hade en lång historia och jag antar att man kan säga att det nu fick utföra en historisk flygning till.

Från flygplatsen kördes vi på småvägar till 160th Special Operation Aviation Regiments högkvarter, där Teddy och flygbesättningarna var stationerade. President Obama hade planerat att tala till tusentals soldater från 101st Airborne Division efter att han hade mött oss.

De förde in oss i ett stort mötesrum där vi fick vänta. Vid den bakre väggen stod ett bord fullt med gourmetsmörgåsar, chips, kakor och dricka.

– Vi har kommit upp oss i världen, sa jag. Det här är mycket bättre än kalla kycklingbitar. Tror ni att vi måste betala för oss?

På ett av borden nära dörren stod en inramad flagga. Det var en av flaggorna som vi burit med oss på uppdraget. Killarna höll på att signera baksidan av ramen och planen var att ge den till presidenten.

– Varför måste jag signera den här? frågade jag Tom.

Som vanligt var det han som tog hand om det praktiska, medan Jay och Mike träffade de överordnade.

– Alla som var med på räden måste signera den, sa han.

– Varför? Jag ville bara ha en förklaring.

– Presidenten ska få den, sa Tom, som hade tröttnat på mina frågor.

– Hur många kommer att ha tillgång till den innan den hängs upp på väggen? frågade jag. Har de inte guidade turer i Vita huset?

Det enda som fortfarande var hemligt var våra namn.

Jag gick bort till resten av killarna.

– Kommer alla signera den här?

De flesta hade redan gjort det.

– Skriv bara ner ett påhittat namn så är det okej, sa Charlie. Det gjorde jag.

Efter en hel del ”skynda och vänta” gick vi till slut in i en föreläsningssal för att träffa presidenten. Secret Service kontrollerade oss med en metalldetektor. När de kom fram till mig pep staven då den fördes över min fickkniv. Jag tog ut min kniv och la den i den växande högen.

Där fanns en liten scen med ett par rader med stolar framför.

Walt satte sig bredvid mig.

– Jag skulle hellre ha vattenövning än det här, sa han.

Obama anlände iklädd mörk kostym, vit skjorta och ljusblå slips. Vicepresident Biden stod vid hans sida i en blå skjorta och röd slips. Presidenten stod på scen och talade till oss ett par minuter. Han tilldelade

vår enhet utmärkelsen Presidential Unit Citation, som tack för vår prestation. Det är den högsta utmärkelse som kan ges till en enhet.

Jag kommer inte ihåg mycket av talet. Det kändes som om talskrivaren använt samma gamla mall:

– Ni killar är Amerikas stolthet.

– Ni representerar det Amerika står för.

– Ett tack från det amerikanska folket.

– Bra jobbat.

Efter talet poserade vi för ett par bilder. Biden försökte berätta vitsar som ingen förstod. Han verkade vara en sjyst kille, men påminde om en berusad farbror på en julfest. Innan Obama lämnade oss för att tala till tvåtusen soldater från 101st, bjöd han in oss till sitt residens på en öl.

– Vilket residens? frågade jag.

– Jag vet inte, sa Walt. Hans hus. Vita huset, antar jag.

– Det vore rätt coolt, sa jag. Jag skulle inte säga nej till att besöka residenset.

Walt smålog.

Medan bussen körde oss till flygplatsen levererade Obama ett tal till jublande soldater i en hangar på basen.

– Vi har huggit av deras huvud, sa han, och vi kommer att besegra dem till slut… Vår strategi fungerar, och det finns inget bättre bevis på det än att rättvisan äntligen har nått Usama bin Ladin.

Efter den resan började livet återgå till det normala. Vi arbetade enligt vårt vanliga schema igen: borta i ett par veckor och hemma i en vecka. Vi var tillbaka på det skenande tåget.

Vi fick aldrig någon inbjudan att dricka öl i Vita huset. Jag kommer ihåg att jag tog upp det med Walt några månader senare. Vi hade kommit tillbaka från banan och gick mot uppehållsrummet.

– Du, hörde du något om den där ölen? frågade jag.

Walt log igen.

– Trodde du på den där skiten? sa han. Jag slår vad om att du röstade för förändring också, din fårskalle.

Epilog

Mindre än ett år efter uppdraget hoppade jag av tåget.
Jag hade ägnat över ett decennium av mitt liv åt att göra uppoffringar för det här jobbet och landet. Jag hade gett upp allt annat för att leva i en dröm som innebar långa perioder borta från vänner och familj, missade helgdagar och fysiska skador på min kropp som jag kommer att få leva med. Jag har tjänstgjort tillsammans med dem som kallas Amerikas stolthet och blivit vän för livet med ett gäng killar jag betraktar som mina bröder. Ända sedan mitt första uppdrag som SEAL och attackerna den 11 september 2001 har jag drömt om att vara med om att döda eller tillfångata Usama bin Ladin. Jag hade tur som fick vara med om det. Nu är det dags för någon annan att ta över.

Väldigt få människor har haft turen att arbeta operativt under hela sin SEAL-karriär. Sedan den dag då jag utexaminerades från BUD/S, flyttade till Team Five och därefter till DEVGRU har jag aldrig haft ett icke-operativt jobb. Under mer än ett decennium som SEAL upplevde jag en taktfast ström av uppdrag utan uppehåll. När jag avslutade min tid som gruppchef tidigare i år, fick jag erbjudandet att lämna mitt kompani och antingen bli instruktör inom Green Team eller ta något annat icke-operativt jobb inom organisationen. De här jobben utfördes långt från slagfältet, och var ärligt talat det uppehåll jag behövde. Jag visste att jag skulle längta tillbaka efter en kort tid. Precis som alla andra i förbandet hade mitt privatliv blivit lidande av alla uppdrag. Det var dags att prioritera mitt eget liv. Hur mycket jag än hatade att lämna förbandet var det dags för mig att gå vidare och avsluta min karriär som SEAL.

Innan jag slutade träffade jag chefen som hälsade oss välkommen hem från räden. Han var nu tillförordnad chef för DEVGRU. Jag visste att han var ett respekterat befäl som faktiskt förstod vilken stress vi levde under. Vi träffades på hans kontor ett par dagar innan jag skulle sluta.

– Vad kan vi göra för att få dig att stanna kvar? frågade kommendören.

Jag kände mig hedrad över att han ville ha mig kvar. Men jag såg honom i ögonen och skakade på huvudet.

– Det är dags att gå vidare, sa jag.

Trots att jag kände ett visst mått av skuld, som om jag lämpade över bördan på mina bröder, var jag tillfreds med mitt beslut. Det fanns nya killar, helt gröna från Green Team, som var tränade och redo att ta över. Jag var helt enkelt trött och redo för något nytt.

Det kändes konstigt att lämna kvar Walt, Charlie, Steve och Tom. Vi är fortfarande vänner, och alla fyra är fortfarande kvar i förbandet. Alla arbetar de med livet som insats för landets bästa.

Phil återhämtade sig helt från skottskadan i vaden. Han är fortfarande en fullfjädrad skämtare och en av mina bästa vänner. Precis som jag har han lämnat flottan, eftersom han pensionerades efter skadan.

Bland det första jag gjorde efter att jag slutat var att skriva den här boken. Det var inget lätt beslut. Ingen i förbandet brydde sig särskilt mycket om uppmärksamheten vi fick efter räden mot bin Ladin. Vi var först lite roade av den, men blev alltmer oroliga när mer och mer information läckte ut. Vi hade alltid varit stolta över att vara de tysta proffsen, men ju fler reportage jag såg om räden, desto mer kände jag att jag ville reda ut saker och ting.

Till dags dato har uppdraget att döda bin Ladin framställts på ett felaktigt sätt. Även reportrar som har hävdat att de har insiderinformation har haft fel. Jag kände att någon måste berätta den sanna historien. För mig handlar den här berättelsen inte bara om själva räden, utan om de män i förbandet som villigt kastar sig in i faran och offrar allt för att få jobbet gjort. Det är deras historia som förtjänar att berättas, och berättas så korrekt som möjligt.

Sedan 1 maj 2011 har alla, från president Obama till amiral McRaven, gett intervjuer om uppdraget. Om min överbefälhavare tycker att det är okej att prata om det, känner jag att jag kan göra detsamma.

Givetvis utnyttjas räden nu i ett politiskt spel om Vita huset. Uppdraget handlade aldrig om politik för de tjugofyra män som klättrade ombord på helikoptrarna den natten. Politik är till för Washington D.C. och för de politiker som satt i säkerhet och tittade på händelserna i en monitor tusentals kilometer bort.

När vi gick ombord på våra helikoptrar i Jalalabad var politik det sista vi tänkte på. Missförstå mig inte. Vi var inte ovetande om det perspektivet. Vi visste att det här skulle hända. Spelar det någon roll i efterhand? Såklart det

gör, men jag tror inte det gör någon skillnad om det är en republikan eller demokrat som ger ordern. Det får mig inte att rösta på vare sig det ena eller det andra partiet.

Låt mig förtydliga: jag anser inte att det här är min berättelse. Mitt mål från början var att berätta den sanna historien om räden och om de uppoffringar som SEAL-soldaterna i förbandet har gjort. Jag använde bara mitt liv som ett sätt att beskriva hur det är att vara med i en sådan speciell grupp. Jag är varken unik eller speciell, och jag hoppas att mina upplevelser kan betraktas som giltiga för alla de män jag har arbetat med. Männen som jag såg upp till, männen som jag arbetade tillsammans med, det är de som är bäst i världen och de har gjort mer för det här landet än vad folket någonsin kommer att veta.

Några SEAL-soldater stupar och kommer aldrig hem, men deras uppoffring har inte varit förgäves. Vissa stupade i Irak eller Afghanistan. Andra dog under sin utbildning. Vi bevarar dem alla i våra minnen och vet att de dog för något som är mycket större än de själva. Trots att de känner till riskerna fortsätter den sortens män att ställa upp och offra allt.

Jag ger en utmaning till alla som läser det här: offra något, du också. Folk frågar mig: ”Jag är ingen SEAL, och jag skulle inte kunna vara det ens om jag försökte, men vad kan jag göra för att hjälpa till?”

Jag har minst två svar på den frågan.

Lev inte bara, utan lev för ett syfte större än du själv. Var en tillgång för din familj, ditt samhälle och ditt land.

Det andra svaret är att du kan bidra med tid och pengar till en veteranorganisation eller en organisation som hjälper skadade soldater. Det här är män och kvinnor som har ställt upp och behöver vår hjälp.

Jag donerar större delen av intäkterna den här boken ger till välgörenhet. Här är några organisationer som jag rekommenderar.

All In All The Time Foundation (Allinallthetime.org)
The Navy SEAL Foundation (Navysealfoundation.org)
Tip of the Spear Foundation (Tipofthespearfoundation.org)

De här tre välgörenhetsorganisationerna hjälper till att stötta familjer till stupade Navy SEAL-soldater. Om du offrar en bråkdel av vad de här männen har offrat så kan vi samla in miljontals dollar till organisationerna.

Genom att berätta den här historien, och donera större delen av intäkterna från försäljningen av boken, vill jag hedra de män vi har förlorat sedan 11 september 2001. De är de sanna hjältarna.

Thomas C. Fouke
Löjtnant

Thomas Ratzlaff
SOCS

Stephen Mills
SOC

Robert Reeves
SOCS

Nicholas Spehar
SO2

Nicholas Null
EODC

Michael Strange
CTR1

Matthew Mason
SOC

Louis Langlais
SOCM

Kraig Vickers

EODCS

Kevin Houston
SOC

Jonas Kelsall
LEDR (SEAL)

Jon Tumilson
SO1

John Faas
SOC

John Douangdara
MA1

Jesse Pittman
SO1

Jason Workman
SO1

Jared Day
IT1

Heath Robinson
SOCS

Darrik Benson
SO1

Christopher Campbell
SO1

Caleb A. Nelson

SO1

Brian Bill
SOC

Aaron Vaughn
SO1

Tyler Stimson
SO1

Ronald Woodle
SO2

Denis Christopher Miranda
SO3

David Blake Mclendon
CTRCS

Collin Thomas
SOC

Brendan John Looney
LT

Adam Olin Smith
SO2

Adam Brown
SOC

Tyler J. Trahan
EOD2

Ryan Job

SO2

Eric F. Shellenberger
SOC

Andrew J. Lightner
PR1

Thomas J. Valentine
SOCS

Shapoor ”Alex” Ghane
SO2

Nathan Hardy
SOC

Michael Koch
SOC

Luis Souffront
EODL

Lance M. Vaccaro
SOC

Joshua Thomas Harris
SO1

John W. Marcum
SOCS

Jason R. Freiwald
SOC (Select)

Steven P. Daugherty

CTT1

Tobert T. Mcrill
MC1

Mark T. Carter
SOC

Joseph Clark Schwedler
SO2

Jason D. Lewis
SO1

Freddie Porter
SN

Michael A. Monsoor
MA2 (Seal)

Marc A. Lee
AO2 (Seal)

Shane E. Patton
MM2 (Seal)

Michael P. Murphy
LT (Seal)

Michael M. Mcgreevy jr
LT (Seal)

Matthew G. Axelson
STG2 (Seal)

Jeffrey S. Taylor

HM1 (Seal)

Jeffrey A. Lucas
ET1 (Seal)

James Suh
QM2 (Seal)

Jacques J. Fontan
FCC (Seal)

Erik S. Kristensen
LCDR (Seal)

Danny P. Dietz
GM2 (Seal)

Daniel R. Healy
ITCS (Seal)

Theodore D. Fitzhenry
HMCS (Seal)

Robert P. Vetter
BM1 (swcc)

Brian Ouellette
BM1 (Seal)

Thomas E. Retzer
IC1 (Seal)

Mario Maestas
IT2 (Seal)

David M. Tapper

PH1 (Seal)

Peter G. Oswald
CDR (Seal)

Neil C. Roberts
ABH1 (Seal)

Matthew J. Bourgeois
HMC (Seal)

Jerry ”Buck” Pope
ENS (Seal)

Lista från Navy SEAL Foundation.

Källor

Ackman, Dan. ”The Cost of Being Osama Bin Laden”. *Forbes Magazine*, 14 september 2001.

Associated Press. ”Jimmy Carter: Iran hostage rescue should have worked.” *USA Today*, 17 september 2010.

Bowden, Mark. *Black Hawk Down: A Story of Modern War*. New York: Signet, 2002.

Butcher, Mike. ”Here’s the guy who unwittingly live-tweeted the raid on Bin Laden”. *TechCrunch*, 2 maj 2011.

Chalker, Dennis, och Kevin Dockery. *One Perfect Op: Navy SEAL Special Warfare Teams*. New York: Avon Books, 2002.

Eggen, Dan. ”Bin Laden, Most Wanted For Embassy Bombings?” *The Washington Post*, 28 augusti 2006.

Encyclopædia Britannica Online, 11:e uppl. ”Abbottabad”, http://en.wikisource.org/wiki/1911_ Encyclop%C3%A6dia_Britannica/Abbottabad.

FBI. ”FBI Ten Most Wanted Fugitives”. Arkiverat från originalet 3 januari 2008.

Fury, Dalton. *Kill Bin Laden*. New York: St. Martin’s Press, 2008.

Goldman, Adam, and Matt Apuzzo. ”Phone call by Kuwaiti courier led to bin Laden”. PilotOnline, 3 maj 2011.

Graham, Maureen, and Troy Graham. ”Navy SEAL killed in Afghanistan was part of Lynch rescue.” *Philadelphia Inquirer*. 22 augusti 2003.

Hagerman, Bart, ed. *USA Airborne: 50th Anniversary*. Paducah, KY: Turner Publishing Company, 1990.

Marcinko, Richard. *Rogue Warrior*. New York: Pocket Books, 1992.

Mayer, Jane. *The Dark Side: The Inside Story of How the War on Terror Turned Into a War on American Ideals*. New York: Random House, 2008.

Miller, Greg. ”CIA flew stealth drones into Pakistan to monitor bin Laden house”. *The Washington Post*, 17 maj 2011.

”’Most wanted terrorists’ list released”. CNN.com, 10 oktober 2001.

Murdico, Suzanne J. *Osama Bin Laden*. Rosen Publishing Group, 2004.

Schmidle, Nicholas. ”A Reporter At Large: Getting Bin Laden: What happened that night in Abbottabad”. *The New Yorker*, 8 augusti 2011.

Smith, Michael. *Killer elite: The Inside Story of America’s Most Secret Special Operations Team*. New York: St. Martin’s Press, 2007.

United States Army. 160th Special Operations Aviation Regiment. *160th SOAR(A) Green Platoon Train-up program*. Archived from the original on May 31, 2008.

Om författarna

Mark Owen är en före detta soldat i United States Naval Special Warfare Development Group, mer känt som SEAL Team Six. Under hans många år som SEAL-soldat har han deltagit i hundratals uppdrag över hela världen, bland annat fritagningen av kapten Richard Phillips på Indiska oceanen 2009. Owen var gruppchef under Operation Neptune Spear i Abbottabad i Pakistan den 1 maj 2011, då Usama bin Ladin dödades. Owen var en av de första som tog sig in på plan tre i terroristens gömställe och han bevittnade där bin Ladins död. Mark Owens namn och namnen på de övriga SEAL-soldaterna i *Ingen lätt dag* har ändrats av säkerhetsskäl.

Kevin Maurer har rapporterat om militära specialstyrkor i nio år. Han har rest som inbäddad tillsammans med specialstyrkorna i Afghanistan sex gånger, tillbringat en månad hos specialenheter i Östafrika 2006 och rest som inbäddad tillsammans med amerikanska styrkor i Irak och Haiti. Han har skrivit fyra böcker, varav flera om specialstyrkor.

Grafik: Operation Neptune Spear

Operation Neptune Spear

(1 maj 2011)

Planen var att låta två Black Hawk-helikoptrar flyga in tjugotvå SEAL-soldater, en ammunitionsröjare och en CIA-tolk från en bas i Jalalabad i Afghanistan till målområdet i Abbottabad i Pakistan. Två CH-47:or med extra bränsle och en snabbinsatsstyrka från SEAL grupperade en bränslestation femton minuter från målet.

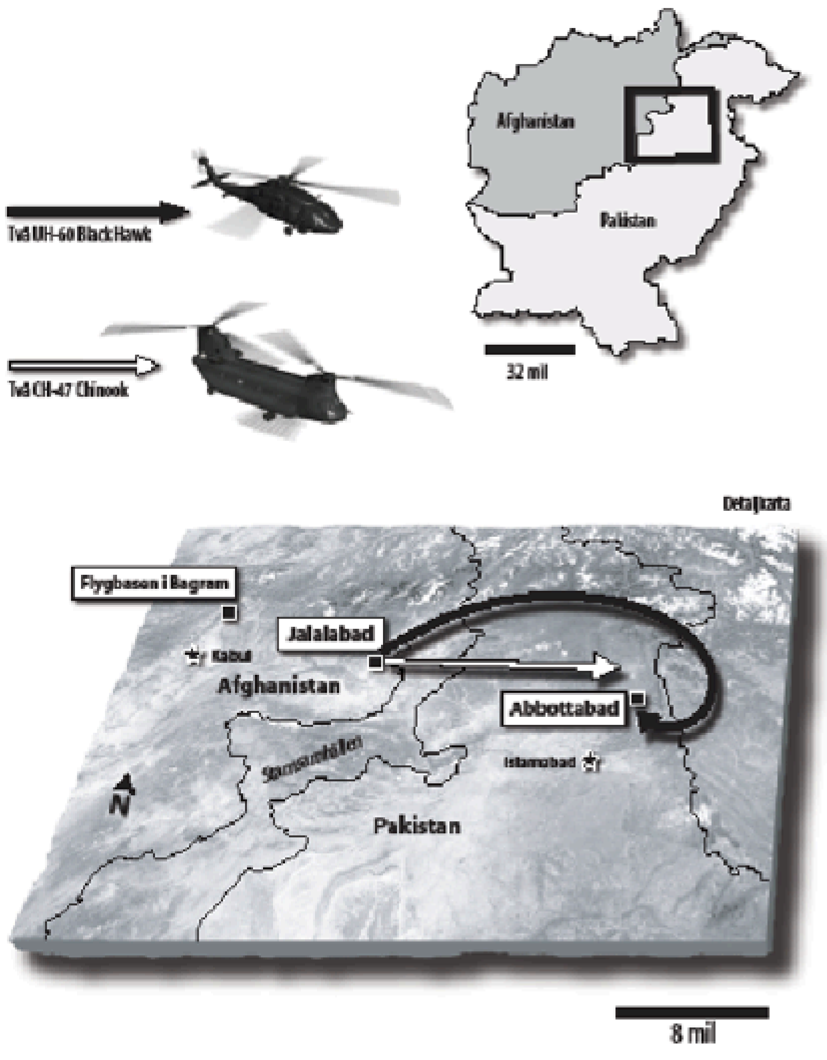

Usama bin Ladins gömställe

Det 4 000 m^2 stora gömstället låg på Kakulvägen i Bilal, ett medelklassområde i Abbottabad. I samma stad ligger Pakistans militärhögskola och en populär semesterort. Bin Ladin bodde i huvudbyggnaden, på plan tre.

*Murarna runt gömstället hade taggtråd ovanpå.

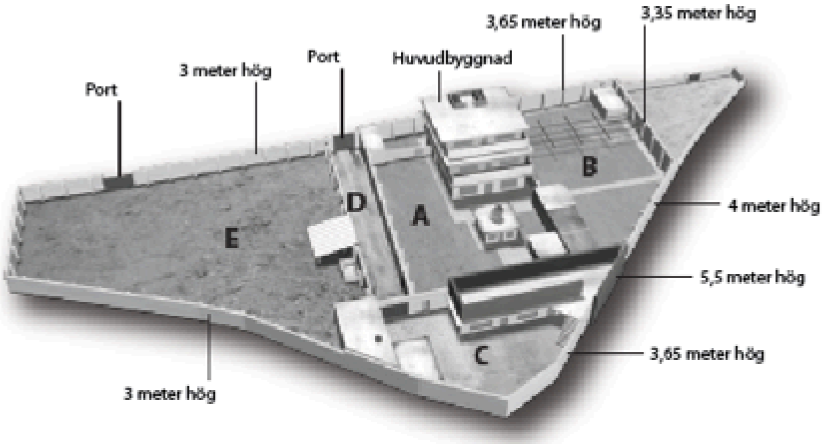

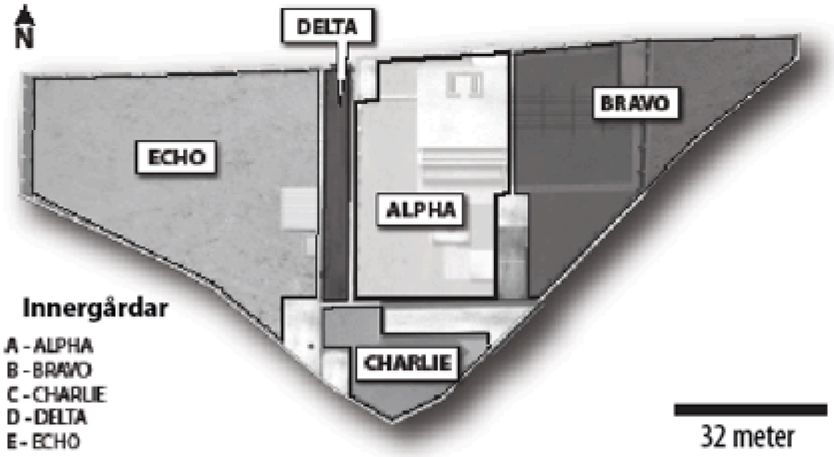

Operation Neptune Spear: Inflygning

① Chalk One försökte hovra över innergård A, men lyckades inte utan kraschlandade.

② Chalk Two landade och fick in sin externa säkerhetsgrupp: fyra SEAL-soldater, en tolk och stridshunden.

③ Piloterna som flög Chalk One lyckades kraschlanda sin helikopter på innergård E, väster om huvudbyggnaden.

④ Chalk Two såg Chalk One krascha, och piloten beslöt då att landa utanför porten istället för att låta soldaterna försöka fira sig ner på huvudbyggnadens tak.

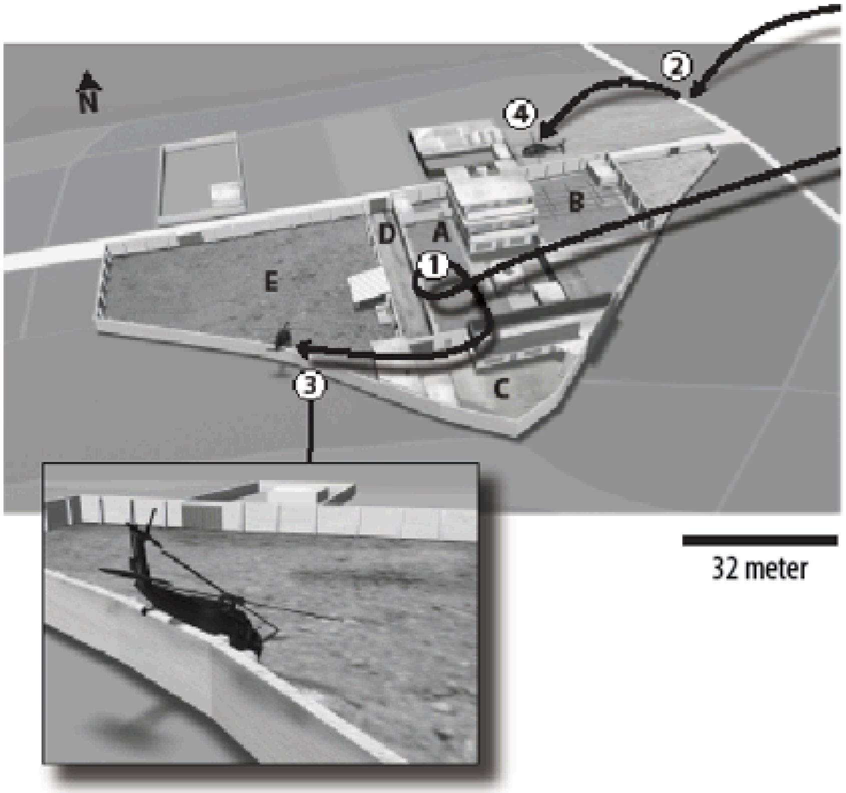

Operation Neptune Spear: Anfall

Chalk One kraschade men SEAL-soldaterna påbörjade trots det snart anfallet.

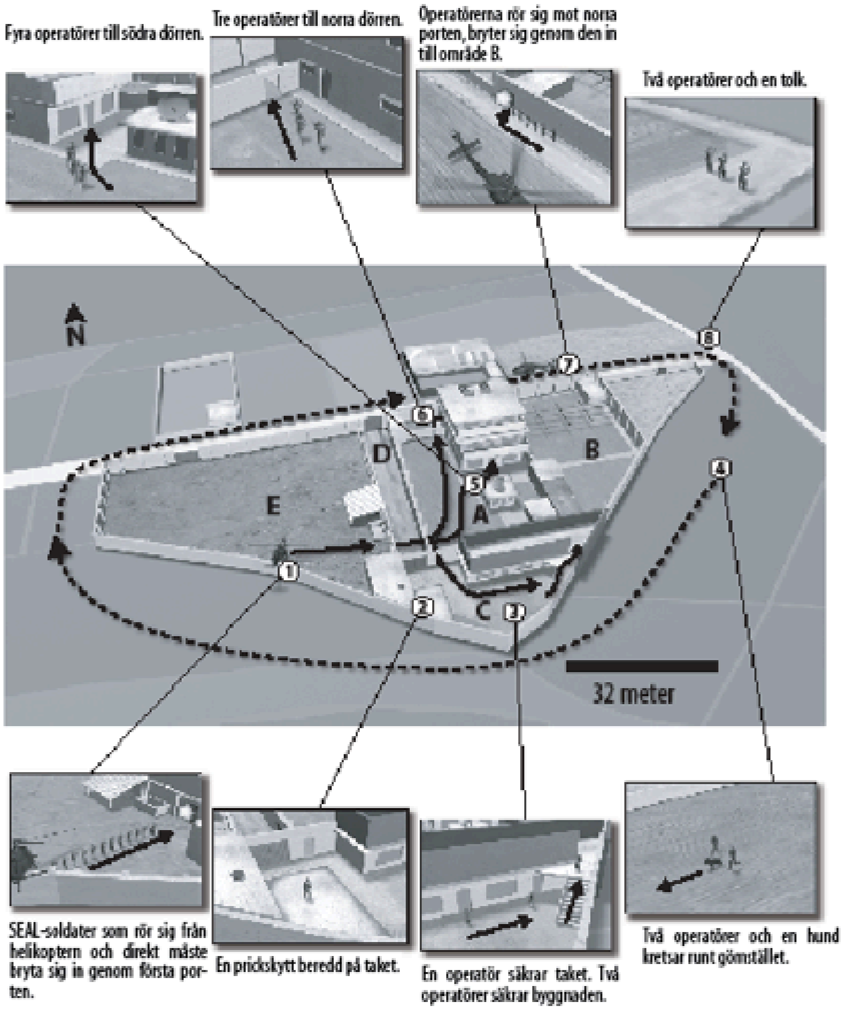

Operation Neptune Spear: Huvudbyggnaden

1. Chalk Two bröt sig in genom porten med sprängmedel, men den var blockerad av en tegelvägg. De fortsatte och tog sig in genom port D.

2. Mike, mest erfaren SEAL-soldat på uppdraget, släppte in Chalk Two vid område D eller huvudporten.

3. När område C var säkrat, gav sig Owens grupp av till byggnaden för att hjälpa till med anfallet.

4. Tom och hans grupp hindrades av en metalldörr i korridoren, så de säkrade den södra delen av nedersta planet och gick sedan ut mot norra dörren.

5. Charlie la ut sprängmedel vid norra dörren och väntade på klartecken från Tom innan han tände på det.

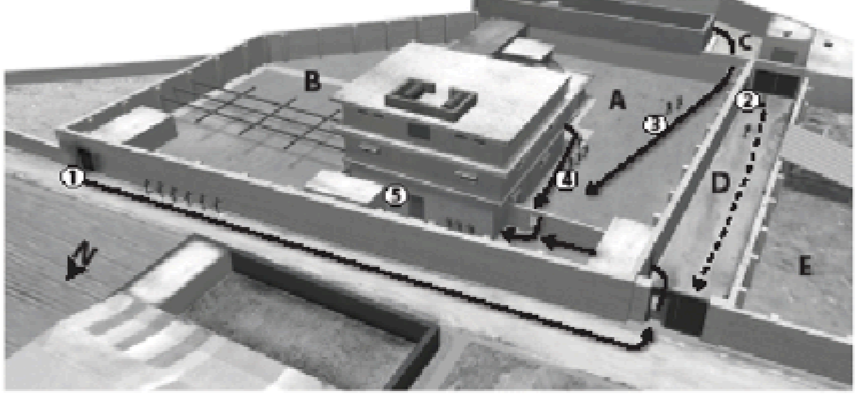

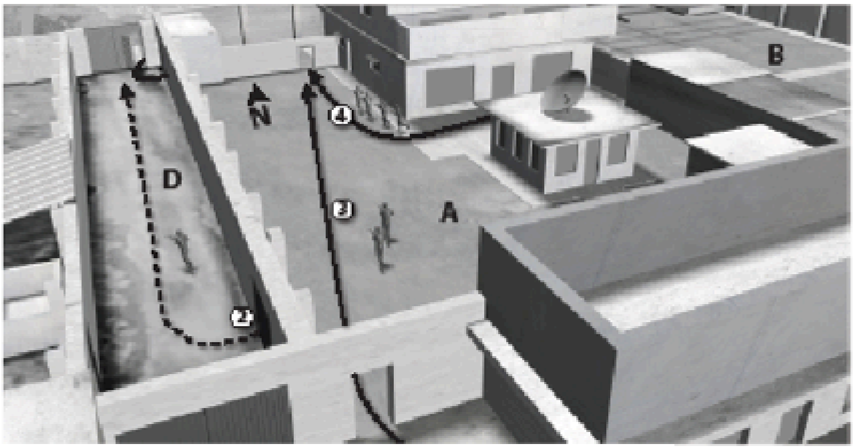

Inne i huvudbyggnaden

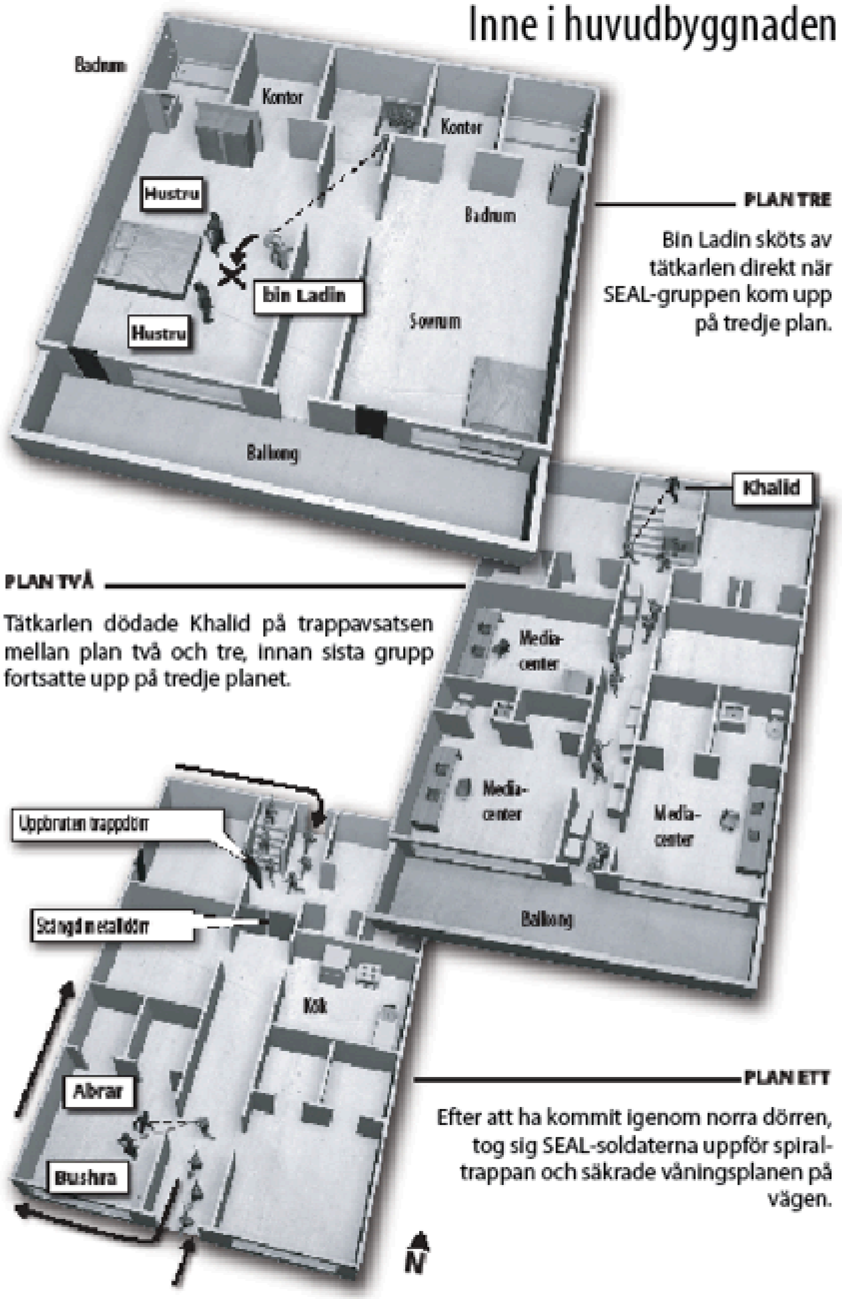

PLAN TRE

Bin Ladin sköts av tätkarlen direkt när SEAL-gruppen kom upp på tredje plan.

PLAN TVÅ

Tätkarlen dödade Khalid på trappavsatsen mellan plan två och tre, innan sista grupp fortsatte upp på tredje planet.

PLAN ETT

Efter att ha kommit igenom norra dörren, tog sig SEAL-soldaterna uppför spiraltrappan och säkrade våningsplanen på vägen.

Operation Neptune Spear: Inflygning

1. Personal från SEAL flyttar bin Ladins lik från området.

2. Chalk One flyger över fältet och går ombord på Black Hawk-helikoptern.

3. Med bara ett par sekunders marginal fick CH-47:an order att gira söderut för att undvika splitter från sprängladdningarna som placerats på den kraschade helikoptern.

4. Helikoptern exploderar.

5. Chalk One och den kraschade helikopterns besättning går ombord på CH-47:an med snabbreaktionsstyrkan.

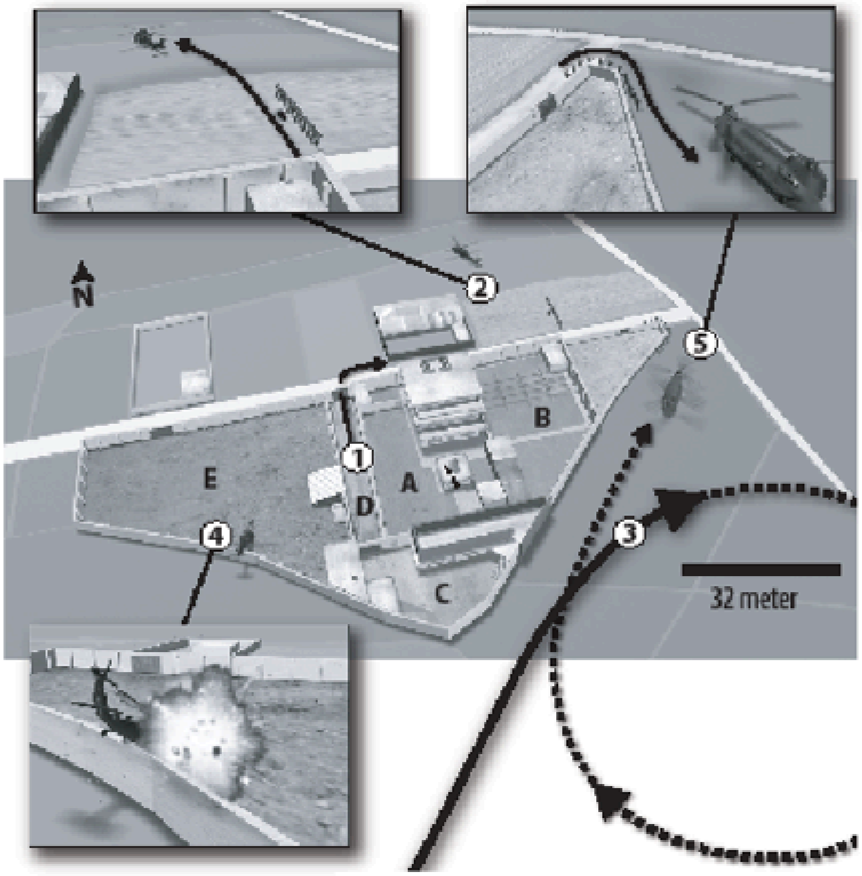

Operation Neptune Spear: Evakuering

1. En CH-47:a plockar upp SEAL-soldater från målområdet och flyger direkt tillbaks till Jalalabad.
2. Black Hawk-helikoptern flyger norrut och landar på bränslestationen.
3. Black Hawk-helikoptern och CH-47:an flyger direkt tillbaka till Jalalabad.
4. C-130:an flyger anfallsenheten från Jalalabad till Bagram.

Bildgalleri

Ett afghanskt stridsfordon i bergspasset mellan Bagram och Kunduz. På grund av vädret är uppdragen på vintern mindre händelserika än sommaruppdragen.

Utsikt från vår bas mitt i Afghanistan. Under mina stationeringar i Afghanistan slogs jag ofta av hur vackert landskapet var.

Mina vapen: en Heckler & Koch MP7 med dämpare (överst), en modifierad M79, 40 mm granatkastare, även känd som ”piratgeväret” (mitten) och ett Heckler & Kochs HK416, en automatkarbin med 264-mm-pipa och ljuddämpare (nederst).

Min stridsutrustning under ett uppdrag i Afghanistan. På bilden syns pistol, automatkarbin, hjälm med bildförstärkare och min trettiokilos stridsväst med skyddsplattor.

En splitterskyddande hjälm med den senaste bildförstärkar-modellen, ficklampa och IR-ljus. De fyra rören på bildförstärkaren ger bättre syn åt sidorna än den vanliga, som har två rör. IR-ljuset är avgörande när man arbetar med helikoptrar och annat i luften.

Vid rampen på vårt C-17, strax innan vi hoppade ner i Indiska oceanen under kapten Phillips-uppdraget.

HAHO-övning över Grand Canyon.

DEVGRU-medlemmar på väg att landa under HAHO-övning.

DEVGRU-medlemmar på väg att landa under HAHO-övning.

En CH-47-helikopter, även kallad ”den flygande skolbussen”.

Utsikt från CH-47:ans akter. Väskorna innehåller fast-ropes att fira sig ner med.

En CH-47-helikopter av den typ som vi använde under Kunar-uppdraget.

MH-6 Little Bird, som bland andra SOAR (Night Stalkers), flyger under sina uppdrag i Irak.

På väg in i den irakiska öknen under en evakuering efter en lång natts arbete.

This file was downloaded from Z-Library project

Your gateway to knowledge and culture. Accessible for everyone.

z-library.sk z-lib.gs z-lib.fm go-to-library.sk

Official Telegram channel

Z-Access

https://wikipedia.org/wiki/Z-Library